

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

ခံ ပါယ်ကေရီ

အမျိုး
လှူဒါန်းမှု

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ ဇူလိုင်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပိုးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအာဖရိက
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး
အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

စံပယ်ကောရီ/ ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၆။

၂၉၅ - စာ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) စံပယ်ကောရီ

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

စံပယ်ကောရီ

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

သည်မွှေဟာ ဝိသုဒ္ဓိပြင်တယ်
လောကဓံက မှန်တည်ချိန်မို့
အယ်နိုဗွီနဲ့ပေါင်းပြီး
ကျွန်မရင်ကို ပါပြင်တိုက်ခဲ့။

ရွှေရောင်ပယ်

မေမေမရှိတော့တဲ့ အခိုင်မဲ့ကောင်းကင်မှာ
လရိုက်ညတော့ရဲ့အမှောင်ကို ဖောက်ထွက်ဖို့
သားကို သူရဲကောင်းဝတ်ရုံလွှာတစ်စုံ
ဆင်မြန်းပေးသနားပါ မေမေ။

ရွှေသုတ

၁၆၈

အခန်း (၁)

နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းအချိန်။

နှင်းတွေ၊ မြူတွေ အံ့ဆိုင်းနေတာကြောင့် ကိုယ့်လက်ဝါး
ကိုပင် ကိုယ်မမြင်ရ။

ဒေါ်စံပယ်ဦးတစ်ယောက်၊ လမ်းလျှောက်စံပယ်ပန်း
သည်။ ကိုယ်နေထိုင်ရာ ဟိုးရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြင်ဖုံးအရပ်မှသည်
ဘတ်စ်စီးပြီး မြို့ထဲရောက်တော့ စံပယ်ပန်းတွေ လျှောက်ရောင်း။

စံပယ်က နှစ်ဆ၊ သုံးဆလောက်မြတ်တာပဲ။ စံပယ်ကြီးမှ
အဖူးလေးတွေခူးပြီး ရေစိုဝတ်နှင့်အုပ်ထားလိုက်လျှင် ပွင့်သည်။
အဲဒါ အပ်ချည်နှင့်သီတာကတော့ သမီးလေးနှစ်ယောက်ပေါ့။

သားတွေ၊ သမီးတွေအကြောင်းတွေ့လိုက်လျှင် ဒေါ်
စံပယ်ဦးတစ်ယောက် ရင်ထဲ လေးသွားတာပဲ။

သမီးချော၊ သားချော၊ အလိမ္မာလေးတွေ။ ဒါလေးတွေ
ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား။ သူမလို တစ်ခုလပ်မ
တစ်ယောက်အတွက် ဘဝကြမ်းသည် ခါးမှခါး။

ဟိုတုန်းကတော့ သူမလည်း ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ဖူးပါ
သည်။ မိဘတွေက အရာရှိကြီးတွေ။

နောက်တော့ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ အချစ်ကိုကိုးကွယ်မိပြီး
လမ်းမှားရောက်သွားမိလိုက်တာ။ ယခုထိကို လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်
မရောက်တော့။

မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနှင့်လည်း အဆက်
အသွယ်မလုပ်ရဲခဲ့။

သည်ကြားထဲ သူမကိုးကွယ်ခဲ့သည့် အချစ်နတ်ဘုရား
ကလည်း တိတ္ထိတက္ကသိုလ်တွေလို အတုအယောင်ဘုရား ဖြစ်ခဲ့လေ
သောအခါ။

ဘဝ၏ လောကဓံကြမ်းကြမ်းကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရင်း
သားသမီး (၃) ယောက်နှင့် သူမ၏ဘဝက လုံးလည်ချပ်ပြား။

သည်လိုပဲ ကလေးတွေကို ကျောင်းတော့ ဖျစ်ညှစ်ထား
ခဲ့သည်။ ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေမယူနိုင်ပေမယ့် အောင်တော့

အောင်ခဲ့သည်ပါပဲ။

ဒေါ်စံပယ်ဦးရဲ့ဘဝက သိပ်ပြီး သန့်စင်ချောမွေ့ခဲ့သည်
တော့မဟုတ်။

သည်လိုပဲ ဟိုလူမျက်နှာချိုသွေးရ၊ သည်လူအောက်ကျို
ပေးရလည်းရှိခဲ့ပါရဲ့။

ဟိုဘက်လမ်းထဲက ဦးလှဘူးကြီးဆီမှာ ငွေသွားချေမိ
တုန်းကရာ။

သည်လူကြီးဟာ နှာဘူးကြီးမှန်းသိပေမယ့် သား သမီး
တွေအတွက် ငွေလိုအပ်လွန်းသည့်အခါ သွားပြီးချေခဲ့ရတာပါ
ပဲ။ ကျားရဲရာကြမ္မာမရှိသောဆိုတဲ့စကားကို လက်ခံခဲ့ရသည့်
ဘဝ။

ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် စံပယ်ပန်းလေးတွေ ရောင်းစားခဲ့ပေ
မယ့် သည်ခေတ် ခြုံပြု၏ စားစရိတ်၊ နေစရိတ်တွေကို ဒေါ်စံပယ်
ဦး အတုနေခဲ့ရတာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှစွာ။

အတွေးများနှင့် စံပယ်ပန်း ဗန်းလေးကိုရွက်ကာ သူမ
ရောင်းနေကျ ခြုံလယ်ခေါင်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်
သွားနေခဲ့တာ နှင်းမြူတွေကြားမှာ။ သည်စဉ် -

“ခုန်း”

သူမကို ကားတစ်စီးဝင်တိုက်သွားခဲ့ပြီ။ စံပယ်တွေ

၁၂ * ကြယ်စင်ပူဇော်

လမ်းမပေါ်မှာ ပြန်ကျဲကာ စံပယ်အချို့ သွေးချင်းချင်းနီသွားခဲ့ပေ
ပြီ။

“ဟာ”

“ဘယ်...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟေ့ကောင်”

“မောင်း...မောင်းပြေးကွာ၊ ဘယ်သူမှ အနားမှာမရှိ
ဘူး၊ နင်းတွေ ဒီလောက်မည်းမှောင်နေတာ”

“သေသလား၊ ရှင်သလား ဆင်းကြည့်ပြီး ကူညီကြရ
အောင်ကွာ”

“ဟေ့...တော်ကြာ အဖမ်းခံနေရရင် ငါတို့စာမေးပွဲ
ကလည်း နီးပြီ၊ ပြေးကြပါစို့ကွာ”

ကားပေါ်မှ လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အချီအချစ်ကားသံ
တွေနှင့်အတူ ကားက တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

လမ်းမပေါ်မှာတော့ နင်းမှုန်မသဲမကွဲထဲ စံပယ်တွေ ဖွေး
တချို့၊ နီတချို့။

အခန်း (၂)

ရွှေရေးစံပယ်

ရွှေသုတ

ငွေရေးစံပယ် တဲ့။

မောင်နုမ သုံးယောက်။

ဦးကျော်သူ၏ နာရေးကူညီမှုအသင်း အကူအညီနှင့်
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရသည့် မိခင်၏ ဈာပနကို ငေးမျှော်ကြည့်ကြရင်း
မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်မှ မီးခိုးများကို မချိတရိ ငေးမျှော်ရင်း။
ရင်ထဲမှာ သောကတွေက မီးတောင်မြို့လို။
ဘဝဟာ ခါးလွန်းလို့ တမင်ကျီစယ်နေတာလားလို့ပင်

၁၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ထင်မြင်စရာ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလို ခါးသည်းဖို့လား။

ဒီလောက် ကြမ်းရှုဖို့လား။

ကျူးကျော်တဲ့တွေ၊ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွေကို ဘူဒီဇာ
တွေနှင့် စွမ်းအားရှင်တွေနှင့် လာပြီး ဖြိုဖျက်တုန်းကတစ်ခါ။သားအမိတွေ လည်ပင်းဖက်ပြီး ငိုပွဲတွေဆင်ခဲ့ရ၊ နေရာ
တလေးပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပြီ။နောက်တော့ မေမေ အမြဲဖောက်သည်ယူရောင်းချနေခဲ့
သည့် စံပယ်ခြံမှ ကြီးမေ၏ ညှာတာထောက်ထားမှုဖြင့် သူတို့
စံပယ်ခြံထောင့်မှာ အိမ်ကလေးမည်ကာမတ္တဆောက်ပြီး နေထိုင်
ခွင့် ရခဲ့သည့်ဘဝ။ဟော ယခုကျ သူမတို့၏ သူရဲကောင်းမိခင်ကြီး သူမတို့
၏ ရွှေတောင်ကြီးပါ ပြုချေပြီကော။ဖခင်ဆိုတာလည်း ဘယ်အရပ်မှာ လေလွင့်ရွက်ဝါလို
သွားရောက်အပင်ပေါက်နေသည်မသိ။

လူးလိုမ့်ငိုကြွေးဖို့တောင် ခွန်အားမရှိတော့။

မိခင်ကြီးမေမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းအဖြစ် ဆေးရုံကြီးရဲ့
ရေခဲတိုက်မှာ နေရရှာတာ။

သူတို့ကလည်း မိခင်ကြီး ပြန်ရောက်မလာလို့ လိုက်လံ

စံပယ်ကျော် ၁၅

ရှာဖွေရင်း သူ ဈေးရောင်းတတ်သည့်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ လိုက်
စုံစမ်းကြတော့မှ ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း သိ
လိုက်ရသည့်အဖြစ်။လူမဆန်သူ ကားသမားကတော့ သတင်းအစအနပင်
မရခဲ့ပါ။

မျက်မြင်သက်သေလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ။

ဘဝဆိုး ဘဝကြမ်းကြီးထဲမှာ စိတ်ချထားခဲ့ပြီလား
မေမေရယ်။ဦးဆောင်သူမဲ့သွားတဲ့ ဒီတိုက်ပွဲကို သမီး ဘယ်လို
ဆက်တိုက်ရမှာလဲ။ကျားကွက်လိုအရွှေ့မှားရင်၊ အရွှေ့မှားရင် အစားခံရမှာ
က နယ်ရှုပ်ကလေးသုံးကောင်။အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သည့် ရွှေရေစံပယ် မိခင်အတွက်
သောကအပြင် ညီမနှင့်မောင်၊ နောက် သူမဘဝတွေအတွက်ပါ
ပူဆွေးသောကရောက်နေရသည့်အဖြစ်။မေမေရှိတုန်းက ကြက်သားအုပ်မကြီးလို သားသမီးတွေ
ကို အတောင်နှင့်အုပ်ပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့
ပေမယ့် ယခုတော့ လောကဟင်းလင်းပြင်မှာ မေမေရဲ့ဘဝ
လေးတွေ အကာအကွယ်မဲ့။

၁၆ ကြယ်စင်ပျူဝေ

သူမတို့ကို ထိုးသုတ်၊ ဆိတ်ပေါက်စားမည့် စွန့်ခွဲကြီးတွေ၊ သိမ်းငှက်ကြီးတွေကလည်း ကောင်းကင်ယံမှာ တဝဲဝဲ။

မေမေ့ မီးခိုးလုံးလေးကို မှန်းမျှော်ရှိခိုးကြရင်း မောင်နှမ (၃) ယောက် မျက်ရည်တွေနှင့် ဖြေမဆည်နိုင်ကြစဉ် ရွှေရေးစံပယ်ကို ပခုံးလာဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်သူက -

တစ်ဖက်လမ်းထဲမှ သူဌေးဦးလှဘူး။

“တော်ရောပေါ့ သမီးတို့ရယ်။ ပါပါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ သမီးတို့မေမေဟာ တကယ့်သူရဲကောင်းမိခင်တစ်ဦးပါ။ သမီးလေးတွေကို နေပြောက်မတိုးအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သူပါ။ တကယ့်ကို ရာဇဝင်တွင်လောက်ပါပေတယ်ကွာ”

“ကဲ ... ဒီလောက်ကြီးလည်း အားမငယ်ကြပါနဲ့။ ပါပါ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ဒီစံပယ်ခြံမှာ တဲလေးနဲ့နေလို့ သမီးတို့ ဘယ်လိုခြံမလဲ။ ပါပါတိုက်နောက်ဘက်မှာ သစ်သားတန်းလျားရှိတယ်။ ဒီနေ့ပဲ လိုက်ခဲ့ကြ။ ကျောင်းဆက်တက်ချင်လည်း တက်၊ မတက်ချင်လည်း ပါပါဆိုင်တစ်ခုခုမှာ အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်ကြ”

အကွက်ကိုစေ့လို့၊ စိမ့်ပုံက။

ရွှေရေးစံပယ်ဆိုတာ အဝေးသင်ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ၊ စာပေဗဟုသုတကြွယ်ဝသူ၊ မိခင်နှင့်အတူ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်

ခဲ့ရသည့် ဘဝသမားမို့ ခင်းညှို့သံတွေကို ခွဲခြားနားလည်တတ်ပါသည်။

ဦးလှဘူး၏ သတင်းကလည်း ရပ်ကွက်ကိုပင်ကျော်ပြီး သတင်းမွှေးပြီးသား။

မိန်းမခရေစီ၊ လူပျိုကြီးအမည်ခံပြီး ဒီကိစ္စမှာ တော်တော်ဝါသနာကြီးသူ။ စားဖို့အမြဲချောင်းနေသည့် ကြောင်ပါးကြီး၊ မေမေက ယောက်ျားတို့၏အန္တရာယ်ကို မထင်မှတ်သည့် ရှုထောင့်မှ ဘယ်လို ဘယ်ပုံဝင်လာတတ်ကြောင်း အရင်းအတိုင်း ပြောပြ သွန်သင်ဆုံးမထားခဲ့တာ။

ဦးလှဘူးရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို သူမ သိပြီးသား။ သည်တော့ အပျော့ဆွဲနှင့်လာပြီး နူးနေ ကပ်နေသည့် တောက်တဲ့ကြီးကို မိုးကြီးပစ်သလို ပစ်ချရမည်။

“ရတယ် ... ကျွန်မတို့ကို ကူညီစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်မှာ”

“အမယ်လေး ဘောဘီရယ် ... ဒီလောက် မာယာတွေ ထူပြောနေတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ ဘောဘီ စုတ်ပြတ်သတ်သွားမှာပေါ့။ အလှတွေပျက်ကုန်မှာပေါ့။ အဟက်ဟက် ... ဘာလဲ ဘောဘီက မေမေ့လိုပဲ စံပယ်ပန်း လျှောက်ရောင်းဦးမလို့လား”

“ဒါ ... ဦးလေးအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

၁၈

ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

သူလက်ကို ပခုံးပေါ်မှ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ချရင်း ရွှေရေး
စံပယ် မောင်နှင့်ညီမလက်ကိုဆွဲရင်း မေမေ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရာ မီး
သင်္ဂြိုဟ်စက်ကြီးကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်မို့ မွန်းတည့်နေကတော့ အသည်းကျွမ်း
အောင်ကို ပူလောင်လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဆဲ။

အခန်း (၃)

ရဲမာန်

သူမျက်လုံးထဲမှာ စံပယ်ပွင့်တွေ။

ကြည့်လေရာရာမှာ စံပယ်တွေ၊ နီတချို၊ ဖြူတချို၊

စံပယ်တွေက သူ့ကို နေ့တိုင်း နှိပ်စက်နေခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူ ကံမကောင်းခဲ့ပါ။ မေမေအတွက် ဆရာဝန်

သွားခေါ်ရင်း အပြန်မှာ စံပယ်ပန်းသည်ကြီးကို ကားနှင့်တိုက်ခဲ့မိ
လိုက်တာ။

နှင်းမှုန်တွေကြားမှာ ဘယ်လို ကမူးရှူးထိုးဖြစ်လို့ တီးကမိ

မွန်းကိုမသိ။ သူရယ်၊ သက်သူရယ်။

ကားမောင်းသူက သက်သူရပေမယ့် ကားက သူ့ကားပါ။
သူမှာလည်း ငှာဝန်ရှိတာပေါ့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အဖမ်းခံရမှာ၊
ထောင်ကျမှာ၊ သူတို့ဘဝတွေ အညွန့်ကျိုးကုန်ရမှာတော့ သေ
မလောက် စိုးရိမ်မိခဲ့ကြသည်။

ကားတိုက်မိပေမယ့် ဘာမှ တာဝန်မယူ ဆင်းမကြည့်မိ
ကြဘဲ လက်လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့မိကြသည့်အဖြစ်။

ယခု တစ်လလောက်ကြာလို့ သွေးအေးသွားမည်လား
မှတ်တယ်။ စံပယ်တစ္ဆေက သူ့ကို အရိပ်လို ခြောက်လှန့်နေလေ
ပြီ။ ပိုလို့တောင်ဆိုးလာခဲ့သည်။

ညစဉ်လိုလို အိပ်မက်တွေမှာ စံပယ်ပန်းသည်အခေါ်ကြီး
က သူ့ကို လာရောက်ဆဲဆို ရန်တွေ့နေပြီ။

“ဟဲ့... လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူဆိုး၊ လူမိုက်။ နင့်ကြောင့်
ငါ့သားသမီးတွေ ဒုက္ခလုံလုံတွေ့နေကြပြီ။ နင်ကတော့ တာဝန်မဲ့
လာပြီး ရှောင်ပုန်းနေတယ်ပေါ့လေ။ နင့်ကိုငါသတ်မယ်၊ သတ်လို့
ရအောင်ကိုသတ်မယ်”

“ကားမောင်းတာ သက်သူရလေ။ သူ့ကိုသွားလှန့်ပါ
လား”

တစ္ဆေနှင့်ပြိုင်ပြီး သူ ဆင်ခြင်တွေတက်တော့ တစ္ဆေက

အိပ်မက်ထဲမှာ သူလည်ပင်းကို ညှစ်လေ၏။

“နင့်ကား နင်တရားခံ။ နင့်မှာပဲ အပြစ်ရှိတာ”

တစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ ၃-၄ ရက်တစ်ခါလောက်
လာပြီး ခြောက်လှန့်နေသည့်အခါ ရဲမန် ဘုရားတွေစုံအောင်
လျှောက်ဖူးပြီး ရှိခိုးရ၊ ဆုတောင်းရပါသည်။

မေမေကတော့ ‘သား စွဲလမ်းလို့ဖြစ်တာမိတဲ့။ သူ့ကို
အမျှဝေ ကုသိုလ်လုပ်ပေးလိုက်’ ဆိုလို့ သူ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးတွေ
စိတ်၊ ပရိတ်တွေရွတ်သည်။

“လာပါစေဦး၊ သရဲမတော့ ကမ္မဝါ ဖတ်ပစ်လိုက်မယ်”

(၅) ရက်လောက်ကြာသည့်အခါ ထိုသရဲမ သူ့အိပ်မက်
ထဲသို့ ရောက်လာတာပါပဲ။ သူကလည်း အိပ်မက်ထဲမှာပင်
ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဂါထာတွေရွတ်တော့ သည်တစ်ခါ သရဲက
ဗျူဟာပြောင်းသွားသည်။

သူ့ကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုလုပ်တော့ဘဲ
မျက်ရည်တွေနှင့် အသနားခံခဲ့သည်မှာ -

“ငါ့သားသမီးလေးတွေ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေ
လို့ပါ။ နင်သွားပြီးကူညီပေးပါ၊ ကယ်တင်ပေးပါ”

“ခင်ဗျား နောက်လိုက်ပြီး နောင်ယုတ်ဦးမှာလား ပြေး”

“မနောင်ယုတ်တော့ပါဘူး။ ငါ့ကလေးတွေကိုသာ ကူညီ

၂၂ * ကယ်စင်ပုဒ်

ပေးပါ။ ငါ့ကလေး သုံးယောက်”

သရဲဘဝရောက်တာတောင် မကျွတ်နိုင် မလွတ်နိုင် သည့် သရဲမအား သူ့ အမျှအတန်းဝေပေးလိုက်တော့ သာဓုခေါ်ရင်း သူ့ကို ငှောက်ဆုံးတောင်းပန်သွားခဲ့သည်။

“ငါ့ကို ကားတိုက်မိတဲ့အနားကနေ သဲလွန်စရာပြီး ငါ့ကလေးတွေကို ကူညီပါ”

သာဓုခေါ်ရင်း သရဲမ ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သူ့ နှာခေါင်းထဲမှာ စံပယ်ရနံ့တွေပဲ သင်းယုံထုံကျန်ခဲ့လေသည်။

ဆန်း (၄)

ရွှေရေးစံပယ်။

အသက်က (၁၉) နှစ်၊ အဝေးသင် ဒုတိယနှစ်ဖြေထားခဲ့

ပြီ။

သည်နေ့ဟာ နွေတက်ကုန်နေ့ထဲမှာ အပူဆုံးပါပဲ။ မေမေ မရှိသည့်နေ့မို့ လောကကြီးက မညှာမတာ အဆမတန် ပူပြင်း နေရောသလား။

သူမတို့မောင်နှမတွေ မေမေနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် စံပယ်ခြံရံခြံထောင့်က တဲကလေးမှာ ဆက်လက်ပြီး မျက်နှာငယ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြရင်း မေမေအလုပ်ဖြစ်သည့် စံပယ်ဝန်းရောင်း

သည့်အလုပ်ကိုပဲ သူမတို့မောင်နှမ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

“မေ တစ်ယောက်တည်းဆို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး။ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရောင်းမယ်”

“မောင်လေးက လူပျိုလူရွယ်လေး။ မမ မခိုင်းရက်ဘူး”

“အောင်မာ ... မမရာ လူပျိုမှာလည်း ပါးစပ်ပါတာပဲ။ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာပါတာပဲ။ တကယ်ဆို ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေး ကိုယ့်အစ်မနဲ့ညီမကို ကျွန်တော် ရှာကျွေးရမှာ။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်အရှိဆုံး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်။ မမကသာ အကြီးဆုံးမို့ မမ တာဝန်ယူသင့်တာပေါ့။ မောင်လေးက ကျောင်းတက်ရဦးမှာလေ”

“ကျောင်းတက်ဖို့က အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ ကျောင်းတက်လို့ ဘွဲ့ရလို့လည်း အလုပ်မရပါဘူးဗျာ။ အပြင်ကုမ္ပဏီတွေကတော့ ပညာမတတ်လည်း အလုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုက်တွေထဲမှာ အလုပ်သင်ပန်းရန် ဝင်လုပ်ပါ့မယ်”

“အမလေးတော် မခိုင်းရက်ပါဘူး။ တို့မောင်နှမ စံပယ်ပန်းလေးတွေပဲ လောလောဆယ် ရောင်းကြမယ်။ နောက်မှ

အခြေအနေကြည့်ပြီး အဆင်ပြေတဲ့အလုပ်ကို ရွှေရမှာပေါ့”

“ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး။ ခုခေတ်က လူမသမာတွေပေါ်တယ်။ မိန်းကလေးဆို ငယ်ငယ်ကြီးကြီး စိတ်ချထားခဲ့လို့ မရဘူး”

သူတို့မောင်နှမ (၁၄) နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သည့် ညီမချောလေးကို လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

ထွားလိုက်တာ။

ရွှေရင်သိမ်းသစ်အရွယ်မို့ အလှဆုံးပန်းဖူးငုံလေးပါ။

ထွားထွားနုနုလေးမို့ ပွင့်အာတော့မည့်ပန်းဖူးလေးရဲ့အလှက ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရဓနဲ့သည့် -

“ဝတ္ထုပဘာ ကလျာဗူးသစ်” အရွယ်။ ဖြူနုသည့် အသားလေးက စံပယ်တွေလို ကြည်စင်ပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံး မျက်တောင်လေးတွေက ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ။

ပန်းဖူးလေးမို့ ကိုယ်လုံးလေးက အပျိုကြီးမမတွေလို မဟုတ်ပေမယ့် ကျစ်လစ်ဖွံ့ဖြိုးစွာအရွယ်။

ဒီညီမလေးကို ဘယ်လိုစိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ရမှာလဲ။

“ဒီလိုလုပ် ... တို့လမ်းထဲက ဆရာမကြီးအိမ်မှာ အင်ထွားမစံခဲ့မယ်။ တို့တွေပြန်လာမှ ပြန်ခေါ်တာပေါ့”

“ကောင်းတယ်။ ဆရာမကြီးဆီမှာ စိတ်ချရတယ်။

၂၆ ❀ ကြယ်စင်များ

အလုပ်လေး၊ ဘာလေးလည်း ကူလုပ်ပေးပေါ့။ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိသွားတာပေါ့”

မောင်နှမ (၃) ယောက် ဘဝကိုအကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်သွားကြမှာပါ။ သုံးယောက်လုံး တိုင်တိုင်ပင်ပင်။

ညီမလေးကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း -

“သမီးလည်း ပန်းလိုက်ရောင်းမှာပေါ့လို့။ (၃) ယောက် ရောင်းတော့ ပိုမမြတ်ဘူးလား။ မကောင်းဘူးလား”

“ညီမလေးကိုတော့ မခိုင်းရက်ပါဘူး။ ကလေးကို အညွန့်မကျိုးစေချင်ဘူး”

“အောင်မယ် မမကြီးရယ် ... သမ္မာအာဇီဝအလုပ်လုပ်တာများ ဘာဖြစ်လို့ အညွန့်ကျိုးရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်လွှဲနေပြီ”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်လုံး အလုပ်လုပ်စရာမလိုသေးပါဘူးကွယ်။ ဆရာမကြီးအိမ်မှာ အပ်ခဲ့မယ်နော်။ ဒီခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ စိတ်မချလို့”

“မမတို့က ဘဝတိုက်ပွဲဝင်နေပြီ။ ညီမလေးက မဝင်ရသေးတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ”

“မိချွဲပိုလေး ... အိမ်မှာသာ အေးအေးနေတော်မူပါ”

သည်လိုနှင့် ညီမလေးကို ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းအေးယု

စံပယ်ကျော် ❀ ၂၇

ထံ အပ်ထားခဲ့ပြီး သူမတို့မောင်နှမက စံပယ်ပန်းသည်လေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

မြို့လယ်ခေါင်မှာ ကားတွေဆီ ပြေးသွားရောင်းရတဲ့ စံပယ်ပန်းသည်လေးတွေ။

ရွှေရေစံပယ်ဟာ ကိုယ့်ရုပ်ချောချောကို ဖော်ပြဖို့စေးလို့ တကယ့်ကောက်စိုက်သမလေးတွေ ပန်းရန်အလုပ်သမလေးတွေလို သနပ်ခါးပါးကွက် ထူထူလိမ်းပြီး ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဟောင်းလေးနှင့် လုံချည်က ခပ်တိုတို။

ဘဝပေးကုသိုလ်က ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ဒီလိုလုပ်မှာပေါ့။ ဘယ်တော့မှ လမ်းလွဲမလိုက်။

ရေသာခို အချောင်လိုက်ဖို့ သူမ လုံးဝစိတ်မကူးပါ။

တိုက်ခန်းနှင့်နေ၊ ကားစီးပြီး သူဌေးကီပင် အငယ်အနောင်းလုပ်မည့်အစား -

ယခုလို နေရောင်အောက်မှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့တည်ရင်း ခြုံစင်သန့်ရှင်းစွာ ထမင်းတစ်လုပ်ကိုရှာစားလိုက်ပါမည်။

ချွေးဒီးဒီးကျပါစေ။

မေမေဆုံးပါးသွားကတည်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဦးလှဘူးကြီးရယ်၊ နောက် ခရိုင်နီသူဌေး၊ ဆောက်လုပ်ရေးသူဌေးကြီးတွေရယ် သူမတို့မောင်နှမတွေကို အရေးတယူ၊ ဖက်လှဲတကင်း ဆက်ဆံလာကြတာ။ မုန့်ဖိုး၊ ပဲဖိုးပေးပြီး မြူဆွယ်ဖြားယောင်းသလို လုပ်လာကြတာ။

ခွေးသူခိုးချင်း သွားဖြီနေလိုက်ကြတာ။

ကြောင်အချင်းချင်း စားမာန်ခုတ်နေကြတာ။

ရွှေရေးစံပယ်တို့ကတော့ ကျော့ကွင်းကိုလည်း ကြုံမြင်ပြီးသား။ လေးညှို့သံကိုလည်း ကြုံသိနေပြီးသား။ ကလေးပေမယ့် ဘဝကြမ်းကအသိ၊ သတိရှိစေခဲ့ပြီ။ ဦးလှဘူးက သူတိုက် နောက်ဘက်မှာ တန်းလျားမှာနေဖို့ ဖိတ်ခေါ်သလို။

ခရိုင်နီသူဌေးကြီးဦးဝင်းသူကလည်း တိုက်ခန်းဝယ်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းလာခဲ့သည်ပါပဲ။

အဲသည်နေ့က ရွှေရေးစံပယ် ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းမရဲ့ အလှူသို့ သွားကူနေတုန်းပေါ့။

အလှူက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလုပ်တာပါ။

ရွှေရေးစံပယ်ဆိုတာ ကြွယ်ဝိုးကြွယ်ဝမဟုတ်လို့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ဖိတ်ဖိတ်ထောက်မနေပေမယ့် သဘာဝက

ပေးသည့် သယံဇာတအလှတွေက အလှူပယ်။

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည်အသားက ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် မသမရသေး။

ကိုယ်လုံးအလှကလည်း မယ်စကြာစဉ္ဇာတစ်ယောက်နီးပါး ထွားထွားမြင့်မြင့်နှင့် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်။

ဆံပင်က တင်ပါးထိရောက်ပြီး ဆံနွယ်တွေရဲ့အလှက သူများတွေလို ဆေးဆိုးစရာမလို၊ ပေါင်းတင် စက်ဆွဲစရာမလိုပါ။

သာမန် ခပ်မှိန်မှိန်လေးနေရပေမယ့် ကြည့်သောသူ မြင်၏ဆိုသလို စားနေကျကြောင်ပါးကြီးတွေအတွက်တော့ သွားရေးတမြားမြား ကျစရာ။

သူငယ်ချင်းအလှူမို့သာ လာကူနေရပေမယ့် မိခင်ဆုံးပါးသွားတာကလည်း မကြာသေး။ မိခင်သေဆုံးရတာကလည်း ဥပစ္ဆေဒကကံနှင့်အပြင် ကိုယ့်မိသားစုအရေးတွေပါတွေ့ပြီး ဆွေးနေရသူမို့ -

အများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာလေးမှာ ကြက်သွန်ဖြူဗန်းလေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း အခွံခွာနေမိစဉ် သူမအနားသို့ ဦးဝင်းသူ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဦးဝင်းသူဆိုတာ အသက်ငါးဆယ်နီးပါး အသားဖြူဖြူ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊ ရှိုးကောင်းကောင်းနှင့် ငွေမက်သည့်မိန်းကလေးတွေ

ကို လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးတတ်သည့် တံချူရှင်။

“သမီးက ဒီမှာလာပြီး အေးရာအေးကြောင်း နေနေတာ ကိုး”

သူမ၏ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပဋိသန္တာရစကားဆိုတော့ ရွှေရေစံပယ် အလိုက်သင့်ပင် ပြီးပြရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေမရှိတော့ နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား သမီး”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဪကွယ် ... အခက်အခဲရှိရင် ပြောလေ။ ဦးတို့ ကိုမှ မပြောရင် သမီး ဘယ်သူကိုသွားပြောမလဲ။ ပြော ... နေရေး၊ စားရေး ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ။ တော်ကြာ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ သမီးမေမေ တမလွန် ကနေ ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့မောင်နှမ မေမေအလုပ်ကို ဆက် လုပ်နေကြတယ်။ စားလို့ရပါတယ်”

သူမစကားကြားလျှင် ဦးဝင်းသူပုံစံက ရင်ထုမနာ ဖြစ် သွားဟန်။

“အမလေး သမီးရယ် ... သမီးလို ချောချောလှလှ လေးနဲ့ လမ်းဘေးမှာ စံပယ်ပန်းရောင်းနေတော့ လူမဆိုးတွေက

ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးသွားမှာပေါ့”

“လောကကြီး ဒီလောက်လည်း မပျက်စီးသေးပါဘူး ဦးလေးရယ်။ လူတွင်ပါမှ နွားကျားဆွဲမှာပါ”

“ကျားရဲရာကြွမှာ မရိုးသာဆိုတဲ့စကား ဘယ်သွားထား မလဲ သမီးရယ်။ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ ဦးမှာလွတ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ လာနေရမယ်။ စားဖို့ကတော့ ဦး တစ်လကို နှစ်သိန်းလောက် မန့်ဖိုးပေးမယ်”

“အသလွတ်ကြီးပါလား။ ဘာမှလည်း မတော်ကြဘဲနဲ့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်မအဖေတောင် ကျွန်မတို့အကြောင်း နားလာ မစွင့်ပါဘူး”

“ဪ ... သူလည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့သူရှိလို့ ထင်ပါရဲ့ ကွယ်။ ကိုယ့်အဖေကို စိတ်မခုကောင်းဘူး။ ကဲပါ ... ဦး စီစဉ် ပေးပါရစေ။ အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ လုပ်ရတာပဲကွယ်”

“နေပါစေ ... ဦးလေး၊ ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းပဲ အဆင် ပြေပါတယ်”

လို့ပြောခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းတွေအနားသို့ ပြန်သွားလိုက်ရ သည်။

စံပယ်ပန်းတွေနှင့် အတွေးတွေများနေရာမှ ရွှေရေစံပယ် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်သတိကပ်လိုက်ရ၏။

ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတွေ ရပ်သွားရာသို့ အပြေးအလွှား
စံပယ်ပန်းကုံးလေးတွေ ရောင်းရသည်။ မောင်လေးရွှေသုတ
ကလည်း သူ့လမ်းကြောင်းနှင့်သူ။

ရွှေရူးစံပယ်က ရုပ်ဘယ်လောက်ပင်ဖျက်ထားထား
ချစ်စရာ စံပယ်ပန်းသည်လေးတော့ ဖြစ်နေတာပါပင်။

“စံပယ်ပန်းသည် လာပါဦး”

စံပယ်ပန်းသည်တွေက (၂) ယောက်၊ (၃) ယောက်မို့
ခေါ်နေသည့်ကားခေါ် ပြေးလာကြသည်က (၃) ယောက်တောင်။

ရဲမာန်ခေါ်တာက စံပယ်ပန်းသည် ချောချောလေး။ သူမ
ဟာ ဟိုသရဲမအဒေါ်ကြီးရဲ့သမီးလေးလား။ အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို
ကားတိုက်မိတဲ့နေရာမှာ သွားရှာပါဆိုလို့ လာလာ ရှာတာ (၃)
ခါတိတိ ရှိပါပြီ။

သည်နေ့တော့ ထိုစံပယ်ပန်းသည်လေးကို တွေ့လိုက်
တာနှင့် သူ့ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေဝေ။ ဒါဟာ တစ္ဆေ သရဲတွေ
ပူးကပ်ချင်လို့လား။ ဖမ်းစားချင်လို့လား။ သတိပေးချင်တာ တစ်ခု
ခု ဖြစ်မည်။

ပန်းသည်တွေလုယက်ပြီး ရောင်းနေတော့သူ၊ အားနာ
ပါးနာနှင့် တစ်ယောက်ချင်းစီမှ ၅-ကုံးစီလောက် ဝယ်ယူအားပေး
လိုက်သည်။

“ဟေ့ နေဦး ... မင်းဆီကလည်း ဝယ်မှာ”

အခြားသူများထံမှ ဝယ်နေသဖြင့် ကောင်မလေး လှည့်
ထွက်သွားလျှင် ရဲမာန်လှမ်းခေါ်ရသည်။

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကိုအားနာပြီး မဝယ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝယ်ဦးမှာ”

သည်တော့မှ မချောက လာတော်မူသည်။ သနပ်ခါး
အဖွေးသားနှင့် ဖီးကွက်မလေး။

သူ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို စတင်လိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့လလောက်တုန်းက ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ စံပယ်
ပန်းသည် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် တွေ့မိပါတယ်။ အမြဲရောင်း
တတ်တာလေ။ ခပ်ချောချော အဒေါ်ကြီးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... သူ့ကို စံပယ်ပန်းဖိုးပေးစရာရှိလို့ပါ။ ကိုယ်
အဲဒီနေ့က ယတြာချေဖို့ စံပယ်ပန်းငါးထောင်ဖိုး ဝယ်သွားတာ။
တစ်သောင်းတန်ပေးတော့ သူက ဖျက်စရာမရှိလို့ဆိုပြီး ယူ
မထားလိုက်ဘူး။ သူ့ကိုကိုယ်လာလာရှာသေးတယ်၊ မတွေ့တော့
ဘူး”

“မေမေ့ကိုပြောတာလား မသိဘူး”

“အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ စံပယ်တွေလည်း ခေနေ

၃၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

အောင် ပန်ထားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ဖြစ်မယ်။ ဒီနားက စံပယ်သည်
တွေက ကလေးတွေ များတယ်။ လူကြီးဆိုလို့ မေမေပဲ ရှိတယ်”

“နာမည်တော့ မေးမထားမိဘူး။ သူ့မှာ ကလေး (၃)
ယောက်ရှိတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မ မေမေပါပဲရှင်”

ပြောရင်းမှ ရွှေရေးစံပယ်မျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြီး
မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့လျှင် ရဲမာန် ထိတ်လန့်သွားရသည်။
ဒုက္ခပါပဲ။ ပေါ်ကုန်ရင်တော့ ငါပြေးပေါက်မှားပြီ။ ကယ်ပါဦး
သရဲမရယ်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ကျွန်မမေမေ ဆုံးပြီ”

“ဗျာ”

“ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးသွားတာ။ ရက်စက်လွန်းပါတယ်
ရှင်။ အဲဒီ လူမဆန်တဲ့ကားသမားကြောင့် ကျွန်မမေမေ ဆုံးပါး
သွားခဲ့ရတာ။ သေတာတောင် ပိုင်ရှင်မဲ့ ကျွန်မတို့က နောက်နေ့
မှ သတင်းရတာ”

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများနှင့် ရှက်ကြီးတင်ငိုနေသည့်
ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

စံပယ်ကောရီ ❀ ၃၅

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး။ ကိုယ်ကုန်အောင်မစားနိုင်တော့ပါ။

နောက်မှပဲ -

လောလောဆဲ ယုတ္တိရှိအောင် ငွေငါးထောင်တန်လေး
တစ်ရွက်ထိုးပေးပြီး သူ အမြန်ဆုံးလစ်လာခဲ့ရသည်။

နေရာသိနေမှပဲလေ။ နောက်မှ လိုအပ်တာကူညီပါတော့
မည်။

အခန်း (၅)

လင်းခေတ်။

သည်အနားရောက်လျှင် စံပယ်တွေဝေနေသည့် စံပယ်
ပန်းသည်မလေးကို သတိရပြီ။ ကိုယ်ပိုင်အရှုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်ကို
စွဲလမ်းနည်းမျိုး သူ့စွဲလမ်းမိပြီလား။

သည်အနားမှ မီးပွိုင့်မှာ ကားတွေတမေ့တမော ရပ်နေ
ရသည့်အခါ သူစိတ်မတိုတော့။ စံပယ်ပန်းသည်လေးနှင့် စကား
လက်ဆုံပြောချင်မိလို့ပါ။

ခါတိုင်းတော့ ဒီလိုပဲ တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ စကားတွေ
ပြောခဲ့ရပြီ။

အရွယ်ငယ်ပမယ့် အိန္ဒြေရှင် စံပယ်ပန်းသည်လေး။ ကျိုး
တို့အလယ်မှ ဒေါင်းမလေး။

ယခုခေတ်ကပြောလို့ရတာမဟုတ်။ ဘွဲ့ရသူကလည်း
ဆိုက်ကားနင်းရသည့်ခေတ်။ ဘွဲ့ရပေမယ့် တက္ကစီမောင်းရ၊ ဈေး
ရောင်းရ။

ယခုလည်း စံပယ်ပန်းသည်လေးဟာ ပညာအခြေခံ
တော့ရှိမှာမလွဲ။ သူမထံမှာ လောကဓံကို စိန်ခေါ်ရသည့် သတ္တိ
တွေ သူ့မြင်နေရသလို။

သည်နေ့လည်း သည်အနားမှာ မီးပွိုင့်မိပြန်ပြီ။ သူ
မျက်လုံးက စံပယ်ပန်းသည်လေးကို ရှာဖွေနေမိဆဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားတွေကို စံပယ်ကုံးတွေ လိုက်ရောင်း
နေသည့် ကောင်မလေးအား လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ
နွေးသွားရသည်။

ကြည့်ပါဦး။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား ဆံပင်မှာ စံပယ်ကုံး
လေး ပန်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး။ လင်းခေတ်ဟာ အမေရိ
ကန်မှာ (၅) နှစ်နေလာခဲ့ရသူမို့ မြန်မာဆန်ဆန် ယဉ်ယဉ်ကျေး
ကျေးလေးတွေဆိုလျှင် ဖတ်ထိသည်။

နုလုံးသားက တမ်းတသည်။

ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်တွေ၊ အလန်းလွန်ဒီဇိုင်းတွေကို သူ

၃၈ ကြယ်စင်များစေ

ကြည့်မရပါ။ အဘိုးကြီးစိတ်ဝင်နေတယ်ပဲပြောပြော။

တကယ်တော့ လင်းခေတ်ဆိုတာ အသက် (၂၆) နှစ်သာ ရှိသေးသည့် လုပ်ငန်းရှင်လူငယ်တစ်ယောက်သာပါ။

“ဟေ့ ... ရွတ် ရွတ်”

သူ့အနားမရောက်မီ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ မျက်မှန်းတမ်း မိပုံနှင့် သူမ အနားသို့ရောက်လာသည်မှာ မပြီးတုံး၊ ပြီးတုံးလေး နှင့်။

“အစ်ကိုကို စံပယ်ပန်း (၅) ထောင်ဖိုးပေး”

“ဟင် ... စံပယ်ပန်းတွေ၊ အကုံး (၅၀) တောင် ယူမှာ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အစ်ကို နေ့တိုင်းလည်း ဝယ်နေတာပဲ”

“ဒီနေ့က ပိုများနေလို့ပါ”

“အစ်ကို များများဝယ်တော့ ညီမလေး များများရောင်းရ တာပေါ့။ မြန်မြန်ကုန်တာပေါ့”

“ကျွန်မအတွက်နဲ့တော့ အများကြီးမဝယ်ပါနဲ့ရှင်။ ရပါ တယ်။ ဒီလိုပဲကုန်သွားမှာပါ”

“ညီမလေး ... တစ်နေ့ကို ဘယ်လောက်မြတ်သလဲ”

“အစ်ကိုက အမြတ်ခွန်ကောက်မလို့လား”

စံပယ်ကျော် ၃၉

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေး နေပူထဲမှာ ပြေးလွှားရောင်း နေရတာ မသက်သာလို့ပါ”

“ကျွန်မက ပညာမှမတတ်တာလေ။ ဒါပဲသုပ်ရမှာပေါ့။ ဒီလုပ်ငန်းလေးက မေမေ့အမွေ”

“ဪ ... အခြားလုပ်ငန်း ပြောင်းမလုပ်ချင်ဘူးလား။ စတိုးဆိုင်စာရေးမတို့။ အရောင်းဝန်ထမ်းတို့၊ ရွှေဆိုင်အရောင်း ဝန်ထမ်းတို့”

“နေပါစေရှင် ... ကျွန်မ စံပယ်ပန်းလေးတွေပဲ လော လောဆည်ရောင်းနေဦးမယ်။ နောက်မှတစ်မျိုးပေါ့”

သူဝယ်သည့် (၅) ထောင်ဖိုးကို ရေတွက်ပေးပြီးလျှင် ရွှေရေးစံပယ် ကားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆုတ်လိုက်ပေမယ့် လင်းခေတ် ကမန်းကတန်းပင်တားလိုက်မိသည်။

“နေပါဦး မစံပယ်၊ ပန်းလေးပန်ပါဦးဗျာ”

“ရှင် ကျွန်မနာမည် အစ်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

တကယ်က လင်းခေတ် ရွှေရေးစံပယ်ရဲ့နာမည်ကို သိတာမဟုတ်ပါ။ စံပယ်ပန်းရောင်းသူလေးမို့ မစံပယ်လို့ တင်စား ပြီး ခေါ်လိုက်တာ။

“ဪ ... မစံပယ်တဲ့လား။ ရိုးရှင်းပြီး ချစ်စရာကောင်း လှတဲ့ နာမည်လေးပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ အစ်ကို့ပန်းတွေကို ဘုရားလှူဖို့၊ အစ်ကိုမေမေ၊ အစ်ကိုဇနီးကိုပေးဖို့ ယူသွားလိုက်ပါ”

“ယူသွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... မစံပယ်မှာ ပန်းလေးတစ်ကုံးထဲ ပန်ထားတယ်။ ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ စံပယ်တွေ တစ်ထွေးကြီး ပန်ထားရင် သိပ်ချစ်စရာကောင်းမှာ။ အစ်ကိုက အပျော်တမ်းလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပါတယ်။ ဂြိုဟ်ပွဲဝင်ချင်လို့ပါ မစံပယ်ရဲ့။ စံပယ်ပန်းတွေပန်ပြီ စံပယ်ကုံးတွေရောင်းနေတဲ့ပုံလေးကို ရိုက်ယူပါရစေ”

သူက လေးလေးစားစားပင် ခွင့်တောင်းပြီး စံပယ်အတွက် စံပယ် (၁၀) ကုံးခန့် ခွဲပေးလျှင် သူမ စောဒကမတက်နိုင်တော့ပါ။

သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဝယ်နေကျဖောက်သည်။ နောက်ပြီး သူမတို့အဖြစ်က ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်နေကြတာပဲလေ။ ကိုယ်ရောင်းသည့်ပန်း ကိုယ်မှ မပန်နိုင်တာ။

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြီး သူပေးသည့် စံပယ်တစ်ထွေးကြီးကို အားပါးတရ ပန်လိုက်သည်။ ဆံပင်ရှည်လေးနှင့် မန်းတွေ အထွေးလိုက်ကြောင့် သူမပုံလေးက တကယ့်ကို မော်ဒယ်မလေးနယ်။

“လှလိုက်တာ”

စံပယ်တွေဖွေးနေသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို သူ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ယူခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၆)

စံပယ်ခြံမှာ အလုပ်သမားတွေက ၄-၅ ယောက်မက။
စံပယ်ပင်တွေကို ပြုစုပျိုးထောင်၊ ဆေးကျွေး၊ ဆေးဖြန့်၊ ရေ
လောင်း၊ ပေါင်းသင်။

နောက် စံပယ်တွေကို ခူးပြီး ဖောက်သည်တွေပေးကြ
သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကျမှ သိကြ၊ ကုံးကြတာ။

စံပယ်ခြံပိုင်ရှင်က သည်မှာမနေပါ။ မြို့ထဲမှာနေသည်
တဲ့။ ကားနှင့်လာသည်။

သူမတို့လို့ ပန်းရောင်းသူတွေကလည်း တစ်ဒါဇင်မက။
သူမတို့တောင် ပန်းရောင်းပြီး ထမင်းဝနေသေးလျှင် ခြံပိုင်ရှင်၏

ဝင်ငွေကမနည်း။

စံပယ်လှိုင်ချိန်ဆိုလျှင် တစ်နေ့ ဘယ်နှသိန်းဝင်မလဲ
တောင်မသိ။

ရွှေရေးစံပယ်တို့ မောင်နှမတောင် တစ်နေ့တစ်နေ့ စံပယ်
ပန်းရိုး ပြန်ပေးရတာ နှစ်သောင်းပတ်ဝန်းကျင်စီ။

သူမတို့လည်း စရိတ်နုတ်ပြီး တစ်ယောက်ငါးထောင်
လောက်စီကျန်တာပါပဲ။ ရသည့်ဝင်ငွေလေးနှင့် ခြိုးခြံစားသောက်
ကြပြီး ပိုငွေကို စုရသည်။

ကျောင်းဖွင့်သည့်ရာသီရောက်လျှင် မောင်လေးချော
ညီမလေးကိုပါ ကျောင်းထားရမည်။ သူမကတော့ သည်မျှနှင့်ပင်
ပညာရေးက ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် သူမ ဝမ်းမနည်းပါ။ ကိုယ်က အစ်မကြီးမို့
အမိအရာ။

ဘဝမှာ လှေခွက်ချည်းဆန် အလံမလဲစေရ။ ဖေဖေနှင့်
မေမေ မရှိတော့တာနှင့် သူတို့ဘဝတွေ ဖရိုဖရဲ မဖြစ်စေရ။

“ဖေဖေ”

ဖေဖေဆိုလို့ အတေးတပျူမှ ဖေဖေကို သူမပြန်ပြီး စဉ်းစား
ကြည့်မိတော့ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ။ အဲသည်တုန်းက သူမတောင်
ငယ်ငယ်လေး။ (၄) နှစ် (၅) နှစ်အရွယ်။ ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်း

၄၄ ကြယ်စင်များဝေ

မမှတ်မိခဲ့ပါ။

ညီမလေးက နို့စို့လေ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ စကားတွေများကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့လိုက်သည့် ဖေဖေ။ မေမေပြောခဲ့တာကတော့ -

“နင်တို့အဖေက အရာရှိဖြစ်သွားတော့ ခြေလှမ်းတွေ ပျက်၊ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ စံပယ်ဦးတို့က လည်း မလိမ္မာဘူးလေ။ ယောက်ျားကို သွားကြမ်းမိတော့ ဟိုက ဖောက်ပြားနေတဲ့သူပဲ။ နောက်လူနောက်ပါသွားတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... နောင်တမရပါဘူးလေ။ ဘဝကို ရင်ဆိုင် ပစ်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ဘဝသစ်မှာ ပျော်မွေ့နေတာပေါ့”

“မေမေ ... ဖေဖေကို ကလေးစရိတ် မတောင်းဘူးလား”

“မတောင်းဘူး။ မာနနဲ့ပဲ လောကကိုတည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ သားသမီးတွေ ဆင်းရဲတာမြင်ရတိုင်း သူ့ကို နာကျည်းတယ်”

“ဖေဖေကလည်း နေစိမ့်လိုက်တာ။ အရာရှိကြီးဖြစ်တာတောင် မေမေမှာ ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာခဲ့ဘူးလားဟင်”

“ငါက အိမ်နိမ့်စံပဲလေ။ သူကောင်းစားသွားတော့ ပွဲတက်မယားက ငါမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါတို့မှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်

မရှိတူးလေ။ ငှားနေကြရတာပဲ။ သူလည်း ဆင်းသွားရော ခင်ဗွေမှ မရှိတာ။ အဲဒီအိမ်ကို ပြန်အပ်ခဲ့ရတာပေါ့”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်။ ဖေဖေအကြောင်းတွေ မကြားချင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ သားသမီးတွေရှိသေးတယ်လို့ တောင် အမှတ်မထားတဲ့ဖေဖေကို သမီးစိတ်နာပါတယ်”

“ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပါပဲလေ။ မ,ကိုခင်ရင်သာ ဥကိုမင်တက်ကြတာပါ။ မ,ကိုလည်းပြတ်ရော ဥဆိုတာ သူတို့ဦးနှောက်ထဲက အမှန်အစင်လေးတစ်စက်လောက်ပဲ”

“ကိုရီးယားကားတွေထဲမှာတော့ သားသမီးကို လိုချင်လိုက်ကြတာ၊ ချစ်လိုက်ကြတာနော်”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း သားသမီးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုနေတဲ့ မိဘတွေ အများကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စုန်းပြူးတချို့တလေကတော့ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်ပြန်စားတဲ့ ကြောင်စုန်းလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိမှာပေါ့လေ။ မိဘမေတ္တာကိုတော့ ယုံမှားသံသယမရှိပါနဲ့သမီးရယ်”

မေမေရဲ့စဉ်က ပြောဖြစ်ခဲ့သည်စကားများကို ရွှေရေးစံပယ် နာကျင်စွာ သတိရနေမိပါသည်။

ဦးစိုးရန်နောင်ဆိုသည့် နာမည်လေးတစ်ခုပဲ ဖခင်နေရာမှာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ရပ်တည်ရုံ။

စံပန်းပန်းရောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တော့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားလေးတစ်စီး ရပ်နေတာတွေ့ရသည်။

သူမရဲ့အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ မနက် (၁၁) နာရီကျော် ပေပြီ။ မောင်လေးရွှေသုတလည်း ပြန်ရောက်နေပြီလားမသိ။

သူမ ကိုယ့်တဲရီရာ စံပယ်ခြံဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာစဉ် ရပ်ကွက်ထဲမှ အပေအတေသုံးယောက် သူမ နောက်သို့ ကပ်လိုက်လာကြလေ၏။

“ရွတ် ရွတ် ... ညီမလေး။ ဒီနေ့ ဘယ်လောက်မြတ် လာလဲ”

“နေပူစပ်ခါးမှာ ရွှေဒီးဒီးကျအောင် အလုပ်လုပ်နေရ တာ မမြင်ရက်ပါဘူး အလှလေးရယ်”

“အစ်ကိုတို့ နိဗ္ဗာန်ဘုံကို ပို့ပေးမယ်လေ။ ရွှေလိုချင် ရွှေရမယ်၊ ငွေလိုချင် ငွေရမယ်”

ရွှေရေးစံပယ် ဗန်းကိုခါးစောင်းတင်ထားရာမှ နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။ ပြီတီတီရပ်တွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ မူးယစ်ရမ်းကား ခိုးဆိုးနှိုက်တွေ။

“ရှင်တို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြ။ ကျွန်မကို မနှောင့် ယှက်ကြနဲ့”

လမ်းသွားလမ်းလာအချို့ ရှိပေမယ့် အချို့ မသိချင်

ယောင်ဆောင်လျက်။ အချို့က ကွက်ကြည့်၊ ကွက်ကြည့်။ လူနေ ကျပါးနေတာတော့အမှန်။ လမ်းပေါ်မှာ ဘာစီယောက်စ နှစ် ယောက်စ။

“နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့။ အစ်ကိုက ညီမလေးပင်ပန်းနေတာ မကြည့်ရက်လို့ အလုပ်ရှာပေးမလို့ပါ။ ကားလေးနဲ့စီးလိုက်သွားရုံပဲ”

“အဟား ဟား ဟား”
ရွှေရေးစံပယ် အံကြိတ်နေမိဆဲ။ သင်းတို့သုံးယောက်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံတွေ တဟားဟား။

ရွှေရေးစံပယ် ဘေးဘေးဘီဘီသို့ အကူအညီတောင်းရန် ကြည့်နေစဉ် လမ်းကလေးထဲသို့ ထိုကားဝင်လာလေသည်။

“တိ တိ တိ”

ဟွန်းသံရှည်ကြီးနှင့် တရကြမ်းမောင်းဝင်လာတော့ စော စောက လူသုံးယောက် ဟန်ချက်ပျက်သွားကြပြီး လမ်းဘေးမှ အုတ်ခဲကျိုးတွေကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“ထုကွာ ထု”

“ထုလေ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်ပြီ ခဲတိုင်မယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှု ကျုပ်ကားကို ခဲနဲ့ထုမယ့်အမှု”

ဖုန်းထုတ်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်၊ ရဲကို ဖုန်းဆက်မည်ပြင်တော့မှ ထိုအပေအတေ (၃) ယောက် ပေစောင်းစောင်းနှင့် ထွက်သွားကြ၏။

ကားပေါ်မှ လူငယ်က ကားအောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လျှင် မြင်ရသည့်ရှပ်သွင်က ခပ်ချောချော၊ စတိုင်လ်ကျကျ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ကူညီရတာပဲ။ ညီမတို့ လမ်းထဲကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အနှစ်မရှိတဲ့ အပေအတေတွေပါ”

“ဒါဆို အမြဲနှောင့်ယှက်နေမှာပေါ့”

“လူကြီးတိုင်ထားလိုက်ပါမယ်၊ ရပ်ကွက်ရုံးကိုတိုင်ရင် နည်းနည်းတော့ တန်ခိုးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“အရဲမကိုးပါနဲ့ဗျာ။ တစ်ခုခုဆို နစ်နာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အစ်ကို့ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“မြင်ဖူးတယ်လား၊ မနွေကတင် ကြွေးငါးထောင် ဆပ်သွားတယ်လေဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည် ရဲမာန်ပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့် မြင်ဖူးပါတယ်မှတ်နေတာ။ အစ်ကို ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ အသိအကျွမ်း ရှိလို့လား”

“မေမေက ယတြာချေချင်လို့ စံပယ်ပွင့်ငါးထောင် လိုချင်သတဲ့ဗျာ။ ဒီနားမှာ ... စံပယ်ခြံရှိတယ်ဆိုလို့ လာရှာတာပါ”

“ဪ... ဒါဆို လိုက်ခဲ့လေ။ စံပယ်ခြံရောက်တော့ မယ်၊ ကျွန်မတို့က စံပယ်ခြံမှာ နေပါတယ်”

“ညီမတို့စံပယ်ခြံလား”

“လှောင်တာလား အစ်ကို။ ကျွန်မ ဥပဓိရုပ်က စံပယ်ခြံ ဝိုင်လောက်တဲ့ရုပ်လား”

“ဪဗျာ ... ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသားမေးမိတာပါ။ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကားပေါ်တက်ပါ။ အတူတူသွားကြရအောင်”

“ကျွန်မ မစီးရဲပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ရှေ့က သွားနှင့်ပါမယ်။ ဒီလမ်းဆုံးရင် စံပယ်ခြံကို ရောက်ပါပြီရှင်”

ရွှေရေစံပယ် သူ ပန်းရောင်းသည့် ဗန်းလေးကို ခါးစောင်းတင်ကာ ရှေ့မှသွားနှင့်တော့ ရဲမာန် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုတွေ လိုမ့်ရပါ့မလဲဟု ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ရသည်။

အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လိုအပ်သလို ကူညီရမှာပဲလေ။ ခက်တာက ကောင်မလေး သူ့ကိုယုံမှာမဟုတ်။

ကောင်မလေး လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး

လျှောက်ကြည့်နေပြီးမှ သူ ကားကို ဘီးလိုမိရုံ မောင်းလိုက်သွားခဲ့သည်။

စံပယ်ခြံရောက်တော့ ကောင်မလေးက ခြံရှေ့မှစောင့်နေပြီး ခြံရှင်ဆီခေါ်သွားခဲ့သည်။ ခြံရှင်အသွားကြီးက သူ့ကို ပျံ့ပျံ့ငှာငှာ။ ကားအမြင့်စားနှင့် လာသူမို့ထင်။

“လာ လာ ... ယတြာချေတာ စံပယ်ပွင့်ငါးထောင်ဆိုတော့ သာသနာနှစ် ငါးထောင်ကို ရည်စူးတာထင်တယ်။ အတော်ပဲ ... ဒီနေ့ သမီးလည်း ပါလာတယ်လေ။ သမီးရေ နှင့်အစ်ကိုအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့် ယူခဲ့ပါကွယ်။ အန်တီတို့က ခြံထဲမှာနေတာ။ စမ်းချောင်းထဲမှာလေ။ ခြံထဲကို အန်တီပဲ လာကြည့်တယ်။ လူယုံနဲ့ လွှဲထားရုံပဲ။ လူယုံကလည်း ကိုယ့်မောင်ဝမ်းကွဲကိုး။ စံပယ်ခြံပေမယ့် တစ်နေ့ သိန်းဂဏန်းလောက် ဝင်တာလေ။ မီးခိုးမထွက်တဲ့ စက်ရုံပေါ့ကွယ်”

တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီပါ ပြောနေသည့် ဒေါ်နင်းနီသန့်။ သူ့သမီး ခွာဖြူသန့်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ။

သည်နေ့မှ ပါလာတာ ရေစက်လား။ ဖူးစာလား။ စကားတွေ ချွန်ချွန်ဝေရင်း ကော်ဖီနှင့်မုန့် ညှော်ခံသလို ရွှေရေးစံပယ်ကိုလည်း လှမ်းပြီး ကွန်မန်းပေး၏။

“ဟဲ့ မိရွှေ ... ပန်းသွားဈေးလေ။ အပွင့်လှလှ ငါးထောင်နော်။ ဝိုပိုသာသာလည်း ခူးခဲ့ဦး”

“အဖူးတွေပဲ ရှိတော့တယ် အန်တီ”

“လျှာရှည်လိုက်တာ၊ ငါသိတယ်။ မနက်ပွင့်မယ့်အဖူးတွေ ခူးခဲ့ပေါ့။ အိမ်ကျတော့ ရေလေးဖြန်းပြီး အအေးခန်းထဲမှာထားလိုက် သား၊ ပွင့်သွားရော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ရဲမာနီ၊ ရွှေရေးစံပယ်နောက် လိုက်သွားမည်ပြင်တော့ သွားတော်က ပျာပျာသလဲ တားစို့မှာ ရယ်စရာ။

“အို ... နေပူကပူနဲ့ သားရယ်။ ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်ပါ။ စကားလေး၊ ဘာလေး ပြောရတာပေါ့။ သားက အန်တီရဲ့သားနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တော့ မြင်မြင်ခြင်းကို သံယောဇဉ်ရှိသွားမိတာ။ စားပါဦး၊ သောက်ပါဦးကွယ်”

အတင်းပင် လောကွပ်တွေကောင်းနေလျှင် ရဲမာနီ အားနာပါးနာနှင့် စားရ သောက်ရသည်။ နောက်-သူမအကြောင်း

၅၂ ကြယ်စင်များစေ

လေးလည်း သိချင်တာနှင့်။

“စောစောက ကောင်မလေး အန်တီအမျိုးသား။ ဒီခြံထဲမှာနေတယ်ဆိုတော့”

အန်တီကြီး ရင်ဘတ်ဖိလိုက်ပုံက အကဲပါပါ။ သူ့သမီးဝက်ပုတ်မလေးကတော့ သူ့အမေပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်လို့။

“အမလေး... အမလေး... သူက ဒီလိုပဲပြောသလား။ ဘာမှမတော်ပါဘူးကွယ်။ အရပ်ကောင်းမှ အလောင်းလှဆိုသလို အမြင်မတော်လွန်းလို့ နေစရာမရှိလို့ အန်တီက ခြံထဲမှာနေခိုင်းတာပါ။ အစောင့်သဘောမျိုးလည်း ရတာပေါ့။ ဟိုခြံထောင့်က တဲမှာနေကြတာပေါ့”

“ဪ... သနားပါတယ်နော်”

“အကုသိုလ်တွေနေမှာပေါ့ကွယ်။ ဘဝ... ဘဝက အကုသိုလ်တွေနေမှာပေါ့။ မိတာကွဲ့၊ ဖတကွဲ့နေရတဲ့ကြားထဲ။ မအေကြီးက ပန်းရောင်းပြီး ရှာကျွေးနေတာလေ။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ကားတိုက်ခံရပြီးသေသွားတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးတွေ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ခွေးတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

သူ မျက်နှာတွေပူ၊ မျက်စိတွေပြာသွားရပါသည်။ သူဟာ အပင်မကြီးကို ခုတ်လှဲပစ်မိခဲ့ပြီမို့ ကိုင်းဖျား၊ ကိုင်းနားလေးတွေ ဒုက္ခလှလှတွေ ချေပြီ။

စံပယ်ကျော် ၅၃

အန်တီကြီးကတော့ မဲ့ကာ ရွှေကာနှင့် စကားအတင်းဆိုတုန်း။ အတင်းပြောတာ ဝါသနာကြီးပုံရ၏။ သူ့သမီး ဝတ်လေးကတော့ မီးခိုးဘက်သို့ ပြန်သွားပေပြီ။ စံပယ်ခြံမှာ အပြီးမနေတာမို့ အိမ်ကတော့ လယ်စောင့်တဲလိုမျိုး။ တိုက်ပုလေး။

“အစက မအေတစ်လုပ်စာကို ဝိုင်းစားပြီး ဦးဖိုးကျားရေးတဲ့ မင်းကတော်ထဲကလို မအေသွေးနဲ့ ရွှေးနဲ့ ရပ်တည်နေကြတာတွေလေ။ အဲဒါပေါ့ မင်းကတော် ကျွန်ုပ်ပေါက်ဆိုတာ။ ခုမှ သူတို့ပန်းဝင်ရောင်းကြတာ။ အစက မအေလုပ်စာကို အမြင့်သား စားနေကြတာ”

“ဪ... သူတို့က ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလား”

“ကျောင်းတက်နေကြတယ်လေ။ သူများဆင်းရဲသားသမီးတွေဆို ဒီအရွယ် အလုပ်တွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ သူဌေးတွေကိုတုပြီး ကျောင်းတက်နေချင်လို့ ရမလား။ ခုတော့ မအေကြီးက သေသည်အထိ လုပ်ကျွေးသွားခဲ့ပြီလေ”

“အန်တီရယ်... ပိုက်ဆံရှိမှ ပညာသင်ရမှာလားဗျာ။ ဆင်းရဲသားလည်း ပညာသင်ရမှာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ မအေကြီးမမျှာ မိဖုရားလောင်း သမီး (၂) ယောက်နဲ့ ဘုရင်လောင်း သား (၁) ယောက်ကို သူ

အဆင်းရဲခံ အချို့တွဲခံပြီး ကျောင်းထားခဲ့ ရှာကျွေးခဲ့တာ။ သိပ် သနားစရာကောင်းတဲ့ စံပယ်ဦးလေး”

“ကလေးက (၃) ယောက်တောင်လား။ ကားသမားရော မှတ်မိလိုက်ကြလား”

“ကားသမား မှတ်မိဖို့ထား။ အလောင်းတောင် နှစ်ရက် လောက်ကြာမှ ရေခဲတိုက်သွားရှာရတာ။ အဖြစ်ဆိုးလှပါတယ် ကွယ်။ ခုတော့ လေ့လျော်ရင်းပဲ တက်ကျိုးသလား။ ဝဋ်ပဲကျွတ် သွားသလား ပြောတတ်တော့ပါဘူး”

“နာမည်က မိရွှေ ဟုတ်လား။ တုံးလိုက်တဲ့နာမည်”

“အို... ဘယ်ကတုံးရမှာလဲ။ မတန်မရာတွေ မှည့်ထား တာလေ။ ဒါကြောင့် ဘေးသင့်နေကြတာ။ အကြီးမနာမည်က ရွှေရေးစံပယ်၊ အလတ်ကောင်က ရွှေသုတ၊ အငယ်ဆုံးမလေးက ငွေရေးစံပယ်တဲ့။ ကံ ... နာမည်တွေပဲ အဖိုးတန်တာရှိတယ် လူတွေကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ စုတ်ပြတ်သတ်လို့”

“သူ့အမေကလည်း သားသမီးတွေ မျက်နှာမငယ်ရ အောင် ဘယ်လိုတွေ ရှာဖွေကျွေးခဲ့တယ် မသိပါဘူး။ အခု ကလေးတွေကို သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ရစ်သီရစ် သီ လုပ်နေတယ်။ အညှီရှိရာ ယင်အုံတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ရှုပ်ရှုပ် ယုက်ယုက်သံကြားရင်တော့ ခြံနာမည်ပျက်မခံဘူး။ တစ်ခါတည်း

နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်။ တလေးတွေ သနားပါတယ်။ အန်တီစောင့်ရှောက်ပေးမှ အဆင်ပြေကြမှာပါ။ ခု (၃) ယောက် လုံး ပန်းရောင်းနေကြတာလား”

“အငယ်မလေးကိုတော့ မရောင်းခိုင်းဘူး။ ဆရာမတစ် ယောက်အိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့ကြတယ်”

“ကလေးလေးလား”

“အမလေး လင်ယူသားမွေး လုပ်လို့ရပါပြီကွယ်။ ပိုနေ သည်းနေကြတာပါ။ အပျိုဖြစ်နေပါပြီ။ အကြီးနှစ်ယောက်ပဲ ပန်း ရောင်းတယ်။ အကြီးမက အငယ်နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းဆတ် ထားမယ်ထင်တယ်။ လူတွေကတော့ ဆန်မရှိ အစားကြီးတွေကဲ့။ သူတို့အဖေကလည်း အရာရှိဆိုလား။ လူနေချုံကြား။ စိတ်နေ ဘုံဖျားတွေပေါ့ကွယ်။ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်နေကြတာထင်ပါရဲ့ ... အဟင်း ဟင်း”

သည်စဉ် ရွှေရေးစံပယ် စံပယ်ပန်းခြင်းလေးနှင့် ပြန်လာ ပြီး စံပယ်ဖူးလေးများကို ဒေါ်နှင်းနီသန့်သို့ ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ဖိုးဆိုတာ သူ့ဘာသာပြောလိမ့်မည်။ သူ သူတို့ကိုကျောခိုင်းပြီး ကိုယ့်တဲကုပ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၇)

မစံပယ်တဲ့။

ဒီနှစ်လုံးထဲတော့ ဟုတ်မည်မထင်။ နာမည်အရည် ရှိဦး
မှာပါပဲ။

သူ ကူးထားပြီးသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို ဘောင်သွင်းပြီး
တစ်ဖုံစီမို့ ကြည့်နေမိပါသည်။

သည်တိုက်ခန်းထဲမှာ လင်းခေတ်တစ်ယောက်ထဲနေတာ
ပါ။ သူ့မှာ/မိခင်ပဲရှိပြီး ပထွေးနှင့်အတူ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ။ သူက
တော့ (၇) နှစ်ပဲနေခဲ့ပြီး ကိုယ့်မြန်မာပြည်မှာ အခြေချမည်။

သူဟာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်မို့ ဒီလိုပဲ မြေတွေ

ဝယ်လိုက်၊ တိုက်တွေဆောက်လိုက်၊ ငှား၊ ရောင်း၊ ဝယ် လုပ်
သည်။

သည်ကြားထဲမှ စံပယ်ကျော်လေးကို စွဲငြိမ်းအောင်
စွဲငြိလိုက်သေးသည်။ သူဟာ ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးခဲ့တာ။
ဦးနှောက်ကပဲ အလုပ်ကို ဦးဆောင်သည့်စက်ရုပ်လူသားလို ဖြစ်ခဲ့
ရတာ ကြာပြီမို့။

သူ့ဘဝက ကန္တာရသဖွယ်။

မွေးကတည်းက အတန်းပညာတွေ၊ လုပ်ငန်းခွင်တွေ
သင်ယူလေ့လာရင်း ဘဝဟာ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့ခဲ့သမျှ
သူဟာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခံစားတတ်
ကြောင်း စံပယ်ကျော်လေးက သူ့ကို သင်ကြားပြသပေးခဲ့ပြီ။

သူထံမှ သူမရဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေ အများအပြား၊ ယခု
ခေတ်က ဖုန်းကင်မရာနှင့်လည်း ရိုက်လိုရတာမို့၊ ဒီလိုပဲ လူမသိ။
သူမသိ ရိုက်ခဲ့တာလေးတွေပေါ့။

ပထမဦးဆုံး သူကလေးကိုစတွေ့တဲ့နေ့၊ သနပ်ခါးဖျက်
နေသဖြင့် မျက်နှာဝင်းဝင်း၊ ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ ဆံနွယ်တွေ
တလွင့်လွင့်ရယ်၊ အဝတ်နွမ်းပေမယ့် အဆင်ပြေသည့်ရုပ်ပုံလွှာ။

သူဟာ ပန်းချီကားတွေကိုလည်း နှစ်သက်ခံစားတတ်သူ
မို့ ထိုတဒေသလေးကို ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ပြီး စံပယ်သည်

၅၈ ကြယ်စင်များစေ

လေးကို မှတ်တမ်းယူမိခဲ့သည်။

နောက်တော့ အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရဖြစ်ကာ ကောင်
မလေး စံပယ်ပန်းရောင်းသည့် မီးပွိုင့်သို့ နေ့စဉ်နီးပါး ရောက်ဖြစ်
ခဲ့သည်။

နေ့တိုင်း စံပယ်ပန်းတွေဝယ်၊ ကားထဲမှာ စံပယ်ရနံ့တွေ
မွှေးကြိုင်ထုံလျှောက်နေမှ သူ နေသာထိုင်သာ ရှိရတော့သည့်
အဖြစ်။

ယခုလည်း စံပယ်ပန်းတွေ ဝေနေသည့် စံပယ်ကေရီ
လေး။ သူ့ရဲ့အိပ်မက်တွေထဲတိုင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်
သည် သူ့ရဲ့ကေရီ။

ဓာတ်ပုံလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေစဉ် လုပ်ငန်းနှင့်
သက်ဆိုင်သည့် ဖုန်းများဝင်လာသဖြင့် သူ့မှာ ဖြေရှင်းရ၊ ပြော
ဆိုရသည်။

တိုက်ခန်းက အကျယ်ကြီး။ နေတာကသူတစ်ယောက်
တည်းရယ်။ ဒီလိုပဲ စားတော့ ဆိုင်တွေမှာပေါ့။ အားသည့်အခါ
လည်း သူ့ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားတတ်ပါရဲ့။

ဆွေးတယ် မစံပယ်လေးရယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြမ်းတမ်းတဲ့ မင်းဘဝလေးကို ကူညီ
ဖေးမချင်လိုက်တာ။

စံပယ်ကေရီ ၅၉

ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လူတချို့ဟာ ထားစရာနေရာမရှိအောင်
ချမ်းသာနေကြပြီ။

လူအများစုကတော့ စားစရာမရှိအောင်ကို ဆင်းရဲ
ငတ်မွတ်နေကြတယ်။

သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ငှက်တွေလို အတောင်
ဖြန့်ပြီး မရပ်မနား ရှာဖွေနေကြရတယ်။

အမေ့ရဲ့ မျှဝေခြင်း အစီအစဉ်လို များတဲ့သူက ထား
စရာမရှိတဲ့သူက စားစရာမရှိတဲ့သူ ငတ်မွတ်နေတဲ့သူကို ဖေးမ
ကူညီဖို့ကောင်းတာပေါ့။

လူတကာအတွက် ပရဟိတကို စောက်ချမလုပ်နိုင်သေး
ပေမယ့် ကိုယ် ဒုက္ခတွေ့တဲ့လူတိုင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖေး
မိပါတယ်။

ခုလည်း ကိုယ့်ရဲ့မစံပယ်လေး လောကဓံကြမ်းကြမ်း
ဘဝကြမ်းကြမ်းမှာ ရေစုန်ပျောသွားမှာစိုးတယ်။

မပေဒါလို အံ့ကိုမခံနိုင်မှာစိုးတယ်။

ကိုယ် ဘယ်လိုကူညီခွင့်ရမလဲ။ နည်းလမ်းတွေရှာနေမိ
ပါတယ် မစံပယ်။ နည်းလမ်းတွေရှာနေဆဲပါပဲ။

ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မြန်မာမလေးအတွက် တကယ့်ကို
ဖြူစင်တဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုတွေ လုပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။

၆၀ * ကြယ်စင်ပျံ့လေ

လောလောဆယ်တော့ သူ့ အလုပ်သွားတိုင်း မစံပယ်
လေးဆီမှာ စံပယ်တွေ စုယ်နေရုံမှတစ်ပါး။

ရွှေရေးစံပယ်တို့ မောင်နှမ (၃) ယောက်ဟာ တဲလေး
နှင့် နေရပေမယ့် စံပယ်ခြံကတော့ လုံလုံခြုံခြုံရှိသည်မို့ သူတို့
တဲလေးလည်း ဝင်း ခြံအတွင်းမှာ လုံခြုံမှုရှိပါသည်။

ညစာအဖြစ် ထမင်းဖြူနှင့် ဘဲဥဟင်းလေးတစ်ခြမ်းစီ
စားသောက်ပြီးတော့ ညီမငယ်က ဆရာမကြီးသင်ပေးလိုက်သည့်
အင်္ဂလိပ်စာ စာလုံးပေါင်းများကို ကျက်မှတ်နေသည်။ သူကလေး
က ကျောင်းဖွင့်လျှင် ရှစ်တန်းတက်ရမှာ။

မောင်လေးရွှေသုတက ဆယ်တန်းတက်ရမည်။ ရွှေရေး
စံပယ်၊ စုဘူးလေးကို တဂျောက်ဂျောက်လှုပ်ကြည့်သည်။
အပေါက်မှ ချောင်းကြည့်သည်။

တစ်သောင်းတန်လေးတွေ။ တစ်နေ့ကို မောင်နှမ နှစ်
ယောက်ပေါင်းပြီး တစ်သောင်းလောက်စုနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ
သည်။

စားလည်းစား၊ စုလည်းစု။ ရွှေရေးစံပယ်၏ရည်ရွယ်
ချက်က မောင်နှင့်ညီမကို ကျောင်းထားနိုင်ရန်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်
ဆိုလျှင် သူမတစ်ယောက်တည်း ဈေးရောင်းရမှာ။

“ဘယ်လောက်ရပြီလဲ မမ”

မောင်လေးရွှေသုတဟာလည်း လူချောလေးပါ။ ထွား
ထွားနုနုနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် လူချောလေး။

“မှန်းကြည့်တာတော့ နှစ်သိန်းကျော်လောက်ပြီထင်
တယ်။ ဒီငွေလေးနဲ့ မင်းတို့မောင်နှမကို ကျောင်းထားမယ်။ ဒါ
တို့အိမ်ရဲ့ ရန်ပုံငွေပေါ့”

“အဲမယ် ... သူငွေကိုများ တစ်ဘီလီယံလောက် မှတ်
နေသလားပဲ”

“ဟဲ့ ... ဒါကတော့ ကြွက်လည်း ကြွက်အထွား ဆင်
လည်း ဆင်အထွားပေါ့။ ဒီငွေဟာ ငါတို့ရဲ့ ရွေးနဲ့စားလေးလေး။
တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့”

“သူနိုး ခိုးသွားလို့လည်း ရူးကျန်ခဲ့ဦးမယ်”

“နင်ကလည်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

မောင်နှမတွေ စကားအချေအတင် ပြောနေကြစဉ်
ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်၊ နားထောင်လိုက်ရသည်။

“သမီး ပါပါ၊ ပါ”

၆၂ ကြယ်စင်များ

စံပယ်ကျော် ၆၃

“ဪ... ဦးလှဘူး ကိစ္စရှိလို့လားရှင်”

“သမီးတို့အမေ ချေးထားခဲ့တဲ့ အကြွေးကိစ္စလေး ပြောချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

ရွှေရေးစံပယ် တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလူကြီး ညာနေတာလား။ သူမတို့ကို ခက်ခဲအောင် လုပ်နေတာ။

“မများပါဘူး (၅) သိန်းထဲပါ”

ထပ်ဆင့်ပြီး ‘ရှင်’ ပြန်သည်။ စံပယ်ပန်းရောင်းစားနေရသည့် သူမတို့အတွက်တော့ (၅) သိန်းဆိုတာ အများကြီး။ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား။ ဘေးသွားပြီဖြစ်သည့် မေမေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒီလူကြီး အကျပ်ကိုင်နေတာ။

သူတိုက်နောက်ဘက်က တန်းလျားမှာနေဖို့ ခေါ်မရသဖြင့် ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်ပြီလား။

“သဘောပြောပြတာပါ။ သမီးတို့ မဆပ်နိုင်မှန်းလည်း သိပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသွားတဲ့မေမေ သံသရာပါသွားရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

မေမေနှင့် ခြိမ်းခြောက်နေပြန်သည့်လူကြီး၊ ရွှေရေးစံပယ်ဖုန်းကို စပီကာဖွင့်ထားသဖြင့် အသံကတော့ အားလုံးကြားရ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေသုတက မဲ့ရွဲပြီး -

“အလကား မမ ... ဒီလူကြီးခွင့်ရှာနေတာ”

ရွှေသုတ ဒေါ်တွေဖောင်းနေရသလို ငွေရေးစံပယ်လေးကလည်း မျက်လုံးပြူးလို့။ ဒီလိုပဲ အရူးချီးပန်းလျှောက်ပြောစရာလား။

“အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ်စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်။ မေမေကလည်း တစ်ခါမှ ပြောမပြခဲ့ဘူး”

“ဪ... သူကတော့ သားသမီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မပြောတာနေမှာပေါ့ကွယ်။ သမီးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူတစ်လုပ်စာထဲနဲ့ ကလေး (၃) ယောက်ကို ကျွေးမွေးဖို့ ကျောင်းထားဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် တွေးကြည့်လိုက်။ ဒီတော့လည်း ချေးရငှားရတော့တာပေါ့ကွယ်”

သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် မောင်နှမ (၃) ယောက်လုံး ငိုဝံ့တွေသွားကြလျှင် ဦးလှဘူး၏စကားသံက ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လျက်။

“တကယ်တော့ သမီးတို့ ရှက်မှာစိုးလို့ ပါပါ ဖွင့်မပြောတာပါ။ သူဟာ မိခင်ပီသတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ သူရဲကောင်းမိခင်တစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ ...”

သူစကားသံက အလားအလာမကောင်းသဖြင့် ရွှေရေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၄ ကြယ်စင်ပျားဝေ

စံပယ်တို့ မောင်နှမတွေ ပြူးကျယ်ထိတ်လန့်နေမိကြစဉ် နောက် ထပ်စကားတစ်ခွန်းက လက်ပစ်ဗုံးလို သူမတို့ နားထဲသို့ ပေါက် ကွဲ၏။

“သူပဲခာ ပြည့်တန်ဆာလုံးလုံးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် လူ (၃) ယောက်လောက်နဲ့တော့ ချိတ်ဆက်ပြီး ငွေရှာခဲ့တယ်”

“ဘာ”

“ဒုန်း”

ရွှေသုတ ဖုန်းကို ဆွဲယူပစ်လိုက်သံနှင့် ငွေရေးစံပယ်၏ အော်ငိုသံက စီခနဲ။

ရွှေရေးစံပယ်ကတော့ နေရာမှာ လက်သီးဆုပ်ရပ်ရင်း နှင့် တွေ့တွေ့ကြီး တောင်နေ၏။

အတန်ကြာမှ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တောက် ... ဒီလူကြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောတာ လဲ။ ကျုပ်တို့ကို သိမိငယ်အောင်လုပ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မမကို အောက်လမ်းနည်း ယုတ်မာတဲ့ဗျူဟာနဲ့ သိမ်းပိုက်ချင်တာ လား”

“မေမေ့ကို အသရေဖျက်တာ။ သေသွားတဲ့မေမေ့ကို စော်ကားတာ။ ဒါ ... အုတ်ဂူပေါ်ကို တံတွေးနဲ့ထွေးတာပဲ”

စံပယ်တော် ၆၅

“သူတိုက်တန်းလျားမှာ လာမနေလို့ ဒီလူကြီး စားမာန် ခုတ်နေတာ အသိသာကြီး။ မေမေ ငွေလိုလို့ ပိုက်ဆံချေးမိတဲ့ အခါ မေမေ့အပေါ် ယုတ်မာလိုက်တာမျိုးပဲဖြစ်မယ် ... တောက်”

မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း သားသမီး (၃) ယောက် ၏ ဝန်ကို မနိုင်မနင်း ထမ်းရရှာသည့် မေမေ့ကို ရပ်ထုမနား သနားကြင်နာမိကြရင်း မောင်နှမ (၃) ယောက်သား မျက်ရည် စည်ရွှဲ ငိုပွဲဆင်ကြရသည်။

ရွှေသုတက ဦးလှဘူးကို သွားသတ်မည်ဆိုလို့ အကျိုး အကြောင်းရှင်းပြ ဖြောင်းဖြရတာလည်း အကြာကြီး။

“မောင်လေးရယ် ... သူ ယုတ်မာတာသိလျက်နဲ့ ကိုယ့် ဘဝကို မစတေးချင်ပါနဲ့။ ဒီလို တစ်ဘဝစံကြီးကို သတ်တော့ မောင်လေး ထောင်ကျမှာပေါ့။ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေကြရမှာပေါ့။ မတန်ပါဘူးကွယ်။ ဒီလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ မတွေး လိုက် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ မင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့်အစ်မနဲ့ညီမ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ အမြဲသတိရပါ”

လေနီကြမ်းတွေ အဖက်ဖက်မှ တိုက်ခတ်တော့မှာလား။ မိခင်မရှိတော့သည့်ဘဝ၊ အမိုးရောအကာပါ မရှိတော့သည့်ဘဝ မှာ မောင်နှမသုံးယောက်သား ကြုံကြုံခဲကြရုံသာ။

အခန်း (၈)

မနက် (၄) နာရီလောက်ကတည်းက မောင်နှမတွေ စံပယ်ကုံးနေကြရသည်။ သူမတို့မောင်နှမဟာ ရောင်းအား ကောင်းကြတာမို့ စံပယ်ကုံးတွေ အများအပြား ရောင်းရပါသည်။

(၅) နာရီကျော်စမှာတော့ မောင်နှမ (၂) ယောက် စံပယ်ကုံးတွေကို ရေစိုအဝတ်လေးတွေနှင့် တယုတယ ထုပ်ပိုး၊ ဆွဲခြင်းတွေထဲ ထည့်ကာ ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ ထွက်လာကြသည်။

မောင်လေးကလည်း သူရှာထားသည့် ခွင်တစ်ခုမှာ သွားရောင်းမည်တဲ့ ဘတ်စ်ကားတော့ အတူစီးကြတာပါ။ ဆင်းသည့် မှတ်တိုင်သာမတူကြတာ။

“သွားပြီ မမ၊ ကားတွေလည်း တိုးမိဦးမယ်နော်၊ သတိ နဲ့ရောင်း။ မေမေ့လို ကားတိုက်ခံနေရဦးမယ်”

“နင့်ကို ပိုပြီးစိုးရိမ်တယ်။ အရှိန်မသတ်တဲ့ကားတွေ ပြေးရောင်းလို့လည်း ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“ကားပေါ်က သူဌေးသမီးက ပန်းခေါ်ဝယ်၊ ကျွန်တော် တ အပြေးသွားရောင်။ နောက် ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ် .. အဟား”

“အဲဒါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲရှိမယ်။ တော်ကြာ မိန်းမနာဘူးမ ကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး မွေးစားသွားလို့ ငါ့မောင် နုနုထွတ်ထွတ်လေး ဘူးသီးအမွှေးသတ်ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ကျက်သရေမရှိတာတွေ လာ ပြောမနေနဲ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှာ စကားစမြည် တွေ ပြောဖြစ်ခဲ့၊ စကားနိုင်လှခဲ့တာတွေ။

ရွှေရေစံပယ် စံပယ်ခြင်းနှင့်ဆင်းသွားသည့်မောင်လေး ကို မျက်စိတဆုံးငေးရင်း ရင်ထဲ နှင့်မိပါသည်။

မော်ဒယ်ဘျိုင်းတစ်ယောက်လို ချောချောနုနု၊ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းလေးပါ။ ဒီလိုရုပ်လေးမျိုးနှင့် စံပယ်ပန်းရောင်းနေ ရရှာ။

အေးလေ ... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

၆၈ ကြယ်စင်ပျား

နောင်တစ်နေ့မှာတော့ ငါတို့မောင်နှမတွေ ဘဝကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းကြရဦးမှာပေါ့။

လောကဓံကို ကြံကြံခံကြံဖို့ပဲ လိုတယ်။

ရွှေရေးစံပယ် ကိုယ်ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး ဒီလိုပဲ စံပယ်ပန်းတွေကို အလှအယက် ရောင်းနေရပါသည်။

ကားတွေက ချိတ်ဆွဲဖို့ဝယ်သလို လမ်းသွားလမ်းလာ တွေကလည်း ပန်ဆင်ဖို့ ဝယ်ကြသည်။ ဘုရားလှူဖို့ဝယ်ကြသည်။

သူမတို့ကတော့ ခိုလေးတွေလို တစာစာ ရောင်းနေကြရတာပါပဲ။

“ဟော”

သည်တစ်ခါ ဆိုက်ကပ်လာတာ သူမထံမှ ဝယ်နေကြ။ သူမကိုဓာတ်ပုံရိုက်သွားသည့်အစ်ကို။

“အစ်ကို ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်တွေ ရွတ်နေတာနဲ့ ပန်းရှိသေးလား”

“နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အစ်ကိုက ဘယ်လောက်ဖိုးယူမှာလဲ”

“အကုန်ယူလိုက်မယ်လေ။ ပြီးရင် အစ်ကိုတို့ ဒီနားက ဆိုင်မှာ မုန့်သွားစားကြရအောင်”

စံပယ်ကျော် ၆၉

ရွှေရေးစံပယ် အပြုံးနှင့် ခေါင်းခါမိပါသည်။

“ညီမက စံပယ်ပန်းသည်ပါ အစ်ကို။ ဒီနားတစ်ဝိုက်က မြင်ပြီး သိပြီးသား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စံပယ်ပန်းသည်လေးကို မုန့်ကျွေးချင်လို့ အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ဪ... လူတွေက တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့ရှင်။ ဒီနားမှာ ရှိတဲ့ ဆိုက်ကားသမားတွေ၊ ကားသမားတွေအားလုံး စံပယ်ကို မြင်နေ သိနေကြတာပဲ။ အစ်ကိုနောက်ပါသွားရင် ဒီကောင်မလေး ကားတစ်စီးနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုပြီး အထင်လွဲကြ၊ မဟုတ်တာ ပြောကြမယ်”

“ကိုယ်မဟုတ်ပြီးတာပဲကွာ”

“မဟုတ်ရုံနဲ့ မရဘူးလေ။ စံပယ်တို့လို ဆင်းရဲသူမတွေ အတွက် အနေအထိုင်ကျစ်လစ်ဖို့၊ သူများထက်ပိုပြီး စောင့်ထိန်းတတ်ဖို့လိုတာပေါ့ အစ်ကို။ နဂိုကတည်းက မြေခိုခိုရာလုံစိုက်ချင်နေကြတာ။ ခွေးအ၊တွေလို အလစ်ဝင်ဆွဲချင်နေကြတာ”

“ဪကွယ်... အစ်ကို စိတ်မချလိုက်တာ။ ဒီလိုလုပ် အစ်ကိုဖုန်းနံပါတ် စံပယ်ယူထား။ အဲ စံပယ်ဖုန်းနံပါတ် အစ်ကိုကိုပေး။ ဖုန်းဆက်ပြီး အစ်ကို ဆွေးနွေးမယ်”

“ဘာကို ဆွေးနွေးမှာလဲ အစ်ကို”

“ဪ... စံပယ်ဘဝကို အစ်ကိုသိချင်လို့ပါ။ ကူညီပေးမချင်လို့ပါ။ ဟိုလေ ပရိုပိုစ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဝေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပရဟိတလုပ်ချင်တာမျိုးပါ”

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ စံပယ် လူစိမ်းတွေကို မယုံကြည်တတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ် လွယ်လွယ်နဲ့ ယုံလို့ဖြစ်မလဲ။ ခေတ်ကြီးက အယုံလွယ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ စံပယ်ဘဝကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကူညီပေးချင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒီလောက်ကြီးမကြောက်ပါနဲ့ စံပယ်ရယ်။ ကိုယ်လည်း ပျက်စီးနေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ ဖုန်းထဲကပဲ ဆွေးနွေးလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဖုန်းလည်း ပျက်သွားပြီ။ ညက မောင်လေးလွှင့်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟင် ... စံပယ်မောင်လေးက လူဆိုးလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ္မာပါတယ်။ သူလည်း စံပယ်ပန်းရောင်းတယ်။ ကျောင်းမဖွင့်ခင် စီးပွားရှာပါတယ်”

“ဒါဆို မောင်နှမချင်း စကားများတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ဘုမ္မာကြီးတစ်ယောက်က မေမေ့ကို အပုပ်ချာတိုက်ခိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို

အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ပါ”

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လို စံပယ်”

“ပြောလို့မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မတို့ အကြောင်းတွေက စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ဘဝတွေလို မသာယာမပြောင့်မြူးပါဘူး။ ကဲ... အစ်ကိုသွားပါတော့နော်”

ကားကို လမ်းသေးမှာ ကပ်ရပ်ထားပြီး သူ စကားတွေပြောနေမိတာပါ။ စံပယ်မလေး၏ တစ်စွန်းတစ်စ အပြောနှင့်ပင်။ သူ ကောင်မလေးကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိပြီ။

ကောင်မလေး၏ဘဝ စုတ်ပြတ်သတ်သွားမှာ သူ မလိုလားပါ။ အချိန်မီကူညီပေးချင်သည်။

“ကဲ မစံပယ်... အစ်ကို မင်းတို့မိသားစုအကြောင်း အသေးစိတ်သိချင်တယ်။ ဆင်ငှေ့ရန်ရှောင် လုပ်မနေနဲ့တော့။ အစ်ကိုက မင်းကို ဒုက္ခပေးမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကားပေါ်တက်မင်းအိမ်ကို လိုက်ဖို့မယ်။ မင်းမိသားစုကို လိုက်ကြည့်မယ်။ မင်းတို့အနေအထားကို လိုက်ကြည့်မယ်။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားမှာ လုံးဝ မမြင်ချင်၊ မကြည့်ချင်ပါဘူး”

သူ့ကို သေသေချာချာ လေ့လာအကဲခတ်နေပြီးပြီမို့

၇၂ ❀ ကြယ်စင်များစေ

ရွှေရေးစံပယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြီ။

အစ်ကိုဟာ သူမတို့ဘဝအတွက် ကောက်ရိုးမျှင်ကြီး ဖြစ်ပါစေတော့။

စံပယ်ခြံအထိ လိုက်သွားပြီး ရွှေရေးစံပယ်တို့၏အိမ် လေးထိပါ သူရောက်လာခဲ့ပြီ။

မြင်နေရသည့် အနေအထားနှင့် ကြားလိုက်ရသည့် အခက်အခဲတို့ကြောင့် လင်းခေတ် တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သူ့အနားမှာ မောင်နှမ (၃) ယောက်က ယို့ယို့လေး တွေ ထိုင်နေ၏။

သူ ထိုမောင်နှမ (၃) ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်များကို ဦးနှောက်မှ ချက်ချင်း ရေးဆွဲရသည်။

“ရွှေရေးစံပယ်တို့ ဒီတဲမှာနေလိုကတော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ဦးလှဘူးနဲ့ ဦးဝင်းသူကလည်း ကလိမ် ကကျစ်နည်းတွေ သုံးလာပြီ။ ဒီတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် မင်းတို့မောင်နှမတွေကို အစ်ကို အလုပ်ပေးမယ်”

စံပယ်ကေရီ ❀ ၇၃

“ကလေးတွေက ကျောင်းတက်ရဦးမှာ။ အိမ်မှာအလုပ် လုပ်နိုင်တာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“ရတယ် ... ကိုယ့်အလုပ်က အထူးလုပ်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ်ဆောက်ထားပြီး အပြီးမသတ်သေးတဲ့ တိုက်တွေကို စောင့် ပေးဖို့ အစောင့်လုပ်ပေးပါ”

“အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်ရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တိုက်တွေ စောင့်ပေးရုံပါ။ လစာ ပေးမယ်၊ နေစရာရမယ်”

“ဟုတ်လို့လား၊ အစ်ကို သက်သက်ထွင်ပေးတဲ့ အလုပ် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... တကယ်ကို လိုအပ်လို့ပါ။ ကိုယ် ဆောက်ပြီးသွားတဲ့ လုံးချင်းတိုက်တွေ ရှိတယ်။ အစောင့်ငှားရတာ ပဲလေ။ ကလေးတွေပါ (၃) ယောက်လုံး သွားနေကြပေါ့။ လစာ ကတော့ အများကြီးပေးနိုင်ဘူး။ တစ်သိန်းခွဲလောက်ဆိုရလား”

“ရပါတယ် ... နေစရာလည်းရမှာပဲ။ ကျောင်းတက်ဖို့ တျ အဆင်ပြေပါ့မလား။ အစ်ကိုတို့တိုက်က ခဏလေးနဲ့ ရောင်း ထွက်သွားရင် ကျွန်မတို့ ဘုံပျောက်ရောပေါ့”

“ဘာမှမပူနဲ့။ အစ်ကို့မှာ လုပ်ငန်းတွေက အများကြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ကျွန်မတို့ စဉ်းစားဦးမယ်နော်။ တစ်ပတ်လောက် အချိန်ပေးဦး”

“ဪ... ငါ့နှယ်၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အလုပ်ကိုများ စဉ်းစားရဦးမလို့။ စဉ်းစားနေရင်းလည်း ခေါင်းတွေဖြူကုန်ဦးမယ်။ ဦးလှဘူးတို့ ရန်စွယ်လည်း ထည့်တွက်ကြဦး”

သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လင်းခေတ် ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့ကားပေါ်မတက်မီ ခါးထောက်ပြီး မိုက်ကြည့်ကြည့်နေသည့် အသက် (၅၀) အရွယ် လူမိုက်ရုပ်နှင့် ဗြိတ္တာရုပ် စပ်ထားသည့် လူကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးလှဘူးလား၊ ဦးဝင်းသူလား။ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်မယ်။

သူ ကားမောင်းပြီး ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဪ... ကလေးတွေဆိုတော့လည်း အရာရာကို တဆုံးတွေးပြီး ကြောက်လန့်နေမှာပေါ့။

ကျန်စစ်သားနဲ့ စောလုံမင်းပုံပြင်လို ငါ မင်းတို့ကို မဆုံးရှုံးချင်ပါဘူးကွယ်။

ရွှေသုတ။

ယောက်ျားလေးချောချော ပန်းရောင်းတော့ ကောင်းမလေးတွေ ဝယ်တာပေါ့။ အန်တီကြီးတွေ မမကြီးတွေ ဝယ်တာပေါ့။

မနေ့ကလာပြီး ကမ်းလှမ်းသည့်အလုပ်ကို သူ မယုံကြည်။ သံသယက အပြည့်။ လောကကြီးက မာယာဝင်္ကန္တတွေ များလွန်းလို့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံကြည်။

သူမမနှင့် ညီမလေးဟာ မှန်နေအောင် ချောကြတယ် ဟုတ်လား။ မြင်လိုက်တာနှင့် ဝါးစားပစ်ချင်စရာ ပန်းသီးလှလေးတွေ။ ဒီလူ ချဉ်းကပ်လာပုံကိုက မရိုးသား။

ပရဟိတလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဦးကျော်သူလို နာရေးကူညီမှုအသင်း တည်ထောင်ပါလား။ မယုံပါဘူး။

တစ်လတစ်သိန်းခွဲကရော သူတို့မောင်နှမတွေ လောက်မှာတဲ့လား။

စံပယ်ပန်းရောင်းတာကမှ တစ်နေ့ကိုစားပြီးသောက်ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်သောင်းလောက် ကျန်ဦးမည်။

ရွှေသုတ စံပယ်ကုံးတွေကိုလက်ထဲမှာကိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ၊ လိုင်းကားတွေပေါ်မှ ခေါ်သမျှ အပြေးအလွှားမောင်းရသည်။

၇၆ ❀ ကြယ်စင်ရှုမဝ

သူပုံစံလေးကလည်း တကယ့်အလန်းစား။ ကိုရိုးယား
မင်းသားလေးလို ချောရသည့်ကြားထဲ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း
တကယ့်စမတ်။

စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်အပြာ ကိုယ်ကျပ်ရှပ်အနက်စင်း
လေးနှင့်၊ ဦးထုပ်ကလည်းအနက်။ သူတို့စေတနာရှိသည့် သူငယ်
ချင်းယောက်ဖတွေက ပေးကြ ကမ်းကြတာလေ။

ဆိုပါစို့။ ပန်းရောင်းနေပေမယ့် သူပုံစံက ဝင်းဝင်းပပ။
မင်းသားတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းမှာ ပန်းရောင်းနေသည့်
စတိုင်လ်။

ပန်းရောင်းသူတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် သူကတော့
မျက်နှာပွင့်လှသည်။

“ဟေ့ ... ရွတ် ရွတ်”

ယခုလည်း ကားလေးတစ်စီးကခေါ်သဖြင့် သူ ကားနား
သို့ အပြေးသွားရသည်။ ပန်းဝယ်မည့်သူက မမလှလှလေး။

“စံပယ်ပန်း ငါးရာဖိုး”

“ဟုတ် ... မမ၊ ငါးကုံးပေါ့နော်”

“ဟင် ... ငါးကုံးထဲလား။ မမက အများကြီးလိုချင်
တာ။ အကုန်လုံးဆို ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

“ခင်ဗျာ”

သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားတာ စံပယ် (၁၀) တွဲမက။ (၁၀)
ကုံးတစ်တွဲကို ငါးရာ၊ အားလုံးပေါင်း (၇) ထောင်ဖိုးလောက်ရှိ
မည်။

“ဒီလောက်အများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ ခင်ဗျာ”

“မောင်လေးပင်ပန်းနေတာ မကြည့်ရက်လို့ပေါ့ကွယ်”

“ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ်”

အလိုလေး ကားထဲမှာ မမတွေ (၅) ယောက်လောက်
ပါသေးတာပါလား။ သူဌေးသမီးတွေဖြစ်မည်။ သူတို့ကြည့်ရတာ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် လန်းလန်းလေးတွေ။

“ဒါတွေ အကုန်ဝယ်လည်း ဟိုမှာ ဆွဲခြင်းထဲမှာ ရောင်း
ဖို့ကျန်ပါသေးတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကပ်
ရှိပါစေ”

စံပယ်ပန်းတွေကို ညာမရောင်းချင်သည့်ကောင်လေး။
မိုးသားဖြူစင်သည့် ကောင်ချောလေးကို ချောမဒီ တော်တော်
ခင်မင်သွားမိသည်။

“ကဲပါ ကောင်လေးရယ် ... အဲဒီပန်းတွေ မမ အကုန်
ဝယ်လိုက်မယ်”

“ဗျာ”

“မင်းက တစ်ခုပဲလိုက်လျောပေး။ မမတို့ ဒီနေ့ ပဲခူးကို ပစ်ကနစ်ထွက်မှာ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှမပါလို့ အဖော် လိုက်ပေး”

“ဗျာ ... မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းကို ငါတို့အုပ်စုက ဝါးစားမှာ ကြောက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အစ်မ စိတ်ပူနေမှာစိုး လို့ပါ”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့ကွ၊ ညနေကျ မင်းကို အိမ်တိုင် ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာပါ ပြောလိုက်။ ချောမဒီတု။ ပြောရင်ပြတ်တယ်၊ လုပ်ရင်လည်း ... အဲ ပြတ်တယ်”

“ဟိုလေ မမတို့ ကျွန်တော့်ကို ရောင်းတော့မစားပါဘူး နော်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

မချောလေးတွေ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကြတော့ သူ့မှာ ကြောင်အမ်းအမ်း။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမှ မဟုတ်တာ။ တရုတ်ပြည်က ကလေးရော၊ ခွေးရော၊ ယောက်ျားရော၊ မိန်းမ ရော အကုန်ဝယ်နေတာပဲ။

လူတွေရဲ့အသည်း၊ နှလုံး၊ အဆုတ်၊ ကျောက်ကပ်တွေကို ထုတ်ပြီး ရောင်းစားသတဲ့။

မမထားတို့က ရယ်လို့မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျှက်စပ်ပြီး (၃) ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

နောက် စံပယ်ခြင်းပါသွားယူပြီး သူ့ကိုရော စံပယ်ပန်း တွေရော ကားပေါ်သို့ အတင်းဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။

သူမှာ “ကယ်ကြပါ ... ကယ်ကြပါ” လို့ အော်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ စဉ်းစားရင်း ချွေးပြန်ရင်းနှင့်ပင် မမချောမဒီတို့ လက်ထဲသို့ ချွေးတစ်ဆွဲခံရသလို ပါသွားခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

လမ်းမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုမေးပြီး အကျိုးအကြောင်းတော့ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၉)

မမချောမဒီ။

အရှုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်လိုလှပပြီး ရဲတင်းသွက်လက်လှတကြောင့် ရွှေသုတ သူ့ကို စွဲလမ်းမိရသည်။

ချောမဒီက အမေရိကန်မှာ ကျောင်းသွားတက်သတဲ့လေ။ ဆွေတွေ မျိုးတွေကအစ အမေရိကန်မှာတဲ့။

ယခု မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တုန်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လျှောက်ကဲကြတာ။ သူတို့ကဲတာက ကိစ္စမရှိ ရွှေသုတချောဘဲအုပ်ကတစ်ရာ နှစ်ရာ မောင်ဗေဒါက တစ်ပင်တည်းဖြစ်နေရ၏။

သူတို့မေးသမျှဖြေ၊ သူတို့ကျွေးသမျှ စား။ သူတို့လှောင်သမျှ ခံနေရတာမို့ သူ့ချော မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံးနီလို။

“နင့်နာမည်က ရွှေသုတဆိုတော့ ဗဟုသုတတွေ့တော်တော်စုံလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“နင့်မှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင့်အစ်မနဲ့ညီမလည်း နင့်လို ချောမှာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပျော်ရွှင်နေကြသည့် မမတစ်သိုက်ရဲ့ကြားထဲမှာ ပျော်လာရတာတော့အမှန်။

ပဲခူးရှိ သူငယ်ချင်းခြံမှာ ပျော်ပွဲစားကြတော့လည်း ဝစ်တာတီးသူတီး။ သီချင်းဆိုသူဆို၊ ကသည့်သူ ကကြသည်။ ရွှေသုတကိုလည်း အတင်းကခိုင်းကြသည်။

နောက် ရွှေသုတရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကိုမေးကြတော့ သူအမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့သည်။

သည်တော့လည်း သူ့ကိုသနားသွားကြတာပါပဲ။

“ကောင်လေးနော်... ဇာတ်နာအောင် ပြောတာဆိုရင်တော့ သေမယ်သာကြုံ။ ငါတို့က နင့်ကို အိမ်အထိလိုက်မို့”

၈၂ ❀ ကယ်စင်များပေ

“ကျွန်တော့်အဆင့်က လူလိမ် လူညာပုံပေါက်နေလို့လားဗျာ”

“အမလေး... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရုပ်ခံ့လုပ်ကြံနေတဲ့ လူတွေကိုပြည့်လို့။ ဘယ်သူမှ ယုံရတဲ့ခေတ် မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ကျွန်တော်က မမတို့ကို ဘာမသိ ညာမသိ ပေါ့ပေါ့နော် ပေါ့ပေါ့စားလေးတွေ မှတ်နေမိတာ”

“အမလေး... အမလေး... ငါတို့ကျွေးမွေးထားတဲ့ မျက်နှာကိုမှမထောက်၊ ပြောချလိုက်တာ။ ငါတို့က မျက်စိကြီး နားကြီးတွေဟဲ့။ အရာရာ ငါတို့တတ်တယ် သိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အမိုက်အမဲလေးပဲလေ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ ငါတို့ ဒီက ပြန်ရင် နင့်ကို ဝတ်ကောင်းစားလှလေးတွေ ဝယ်ပေးဦးမယ်”

“ဟာဗျာ... တော်ပါပြီ။ ကျွန်တော် သူတောင်းစားဖြစ် နေပါပြီ”

“ဟဲ့... ငါတို့ စေတနာရှိလို့ပေးမှာပဲ။ ဂျီးများမနေနဲ့။ ငါတို့က ဒါနဲ့ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းကို ဝါသနာပါတယ်”

“ဟဲ့... ကျွန် ကျွန်တော့်ကို သူများတွေက မိုင်းလုံး ချူစားတယ်လို့ ပြောနေကြပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ကျန်လူတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်

ပြောလျှင် အားလုံးပင် သံဖြိုင်နီးပါး အော်လိုက်ကြသည်မှာ-

“မပြောဘူး၊ မပြောဘူး။ ငါတို့လည်း နင့်ကို စေတနာ နှိုတယ်”

ဘွဲ့ကိုယ်စီရပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခု စပ်တူထူထောင်ကြမည့် မတွေ့နှင့်တွေ့ကြုံလိုက်ခြင်းဟာ သူ့အတွက် အပေါင်းလက္ခဏာ။

ပျော်ပွဲစားက ညနေ (၄) နာရီမှပြန်လာကြပြီး သူတို့ စကားအတိုင်း ရွှေသုတကို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေး၊ အိမ်ထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

မမချောမဒီက သူ့ကို လိပ်စာကတ်နှင့် ဖုန်းတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာလည်း အံ့သြစရာ။

ဪ... သူ့ကို အူတွေ အသည်းတွေများ နတ်စား သွားခဲ့လေသလား။

လူပျိုရိုင်းလေးရဲ့ရင်မှာ ငလျင်မဟိုချက်မိခံရသည်ပမာ။

ရဲမာန် ...

စံပယ်ခြံရှေ့မှာ ချီတုံချီတုံ။ ရွှေရေးစံပယ်နှင့် ရင်းနှီး

၈၄ ❀ ကြယ်စင်များဆွ

ချင်လို့ လာပြီး စံပယ်ပန်းဝယ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရတာ ကြာလျှင် ဒေါ်နှင်းရီသန့်နှင့် ညားလိမ့်မည်ထင်သည်။

ရွှေရေးစံပယ်နှင့်မတွေ့ရဘဲ သူကသာ ဒိုင်ခံပြီး ရွှန်းရွှန်းတွေဝေ ဧည့်ခံနေတာဆိုသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရွှေရေးစံပယ်တို့ မောင်နှမ (၃)ယောက်ကို စည်းရုံးချင်ပါသေးသည်။ သူ့မှာတာဝန်ရှိသည်။ ဒေါ်စံပယ်ဦးသေရတာ သူပယောဂကြောင့်။

သက်သူရမောင်းပေမယ့် ကားက သူ့ကား။

သူလာတာ စံပယ်တို့ပြန်ရောက်ချိန်။ နေ့လယ်လောက်မှာ ပြန်ရောက်တတ်ကြသည်မို့ သူ (၂) နာရီလောက်မှာ ရောက်လာ၏။

ညနေပိုင်းကျတော့ သူတို့ခမျာ ပန်းခူးကြရဦးမည်လေ။

သည်နေ့ ကံကောင်းတာထင်၏။ စံပယ်မြို့မှာ ဒေါ်နှင်းရီသန့် မရောက်သေး။ မလာတာလားပင်။ သူ ကားကို စံပယ်ခြံရှေ့မှာထားခဲ့ပြီး ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့၏။

စံပယ်ခြံတောင့်က တဲလေးထဲမှာ ရွှေရေးစံပယ် အဝတ်တွေ လျှော်နေပုံပင်။ သူ တဲအနားသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ရွှေရေးစံပယ် သူ့ကိုမြင်လျှင် -

“ဪ... အစ်ကို ယတြာက နေ့တိုင်းချေရတာလား။

စံပယ်ကောရီ ❀ ၈၅

ဒီနေ့တော့ ဒေါ်နှင်းရီ မရောက်သေးဘူး”

သူ ရွှေရေးစံပယ် အဝတ်လျှော်နေသည့် ရေတိုင်ကိုရေခရေပင်ချိပ်မှာထိုင်ပြီး သူမနှင့် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အစ်ကို စံပယ်ပန်းဝယ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ရွှေရေးတို့ မောင်နှမတွေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာတာ”

“ဟုတ်လား။ ရွှေရေးတို့နဲ့ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ရွှေရေး ဝိညာဉ်တွေ ဘာတွေ ယုံသလား”

“ရှင် ... ဘာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုပြောရင် ရွှေရေး ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရေးယုံအောင် အစ်ကိုသက်သေပြရမှာပေါ့။ ရွှေရေးတို့မေမေကို အစ်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို အိပ်မက်ထဲမှာ တာဝန်တွေ အပြီလာပေးနေတယ်။ သူ့ရုပ်ကို အစ်ကိုပြောပြမယ်နော်”

“အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ မေးစွေမှာ မှဲ့လေးနဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက အစ်ကိုကို သူ့သားသမီးတွေ ဒုက္ခရောက်နေပါပြီ။ သွားကူပါလို့ အမြဲအကူအညီတောင်းတယ်”

“မေမေရုပ်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုဆို ဘာဖြစ်

၈၆ ကြယ်စင်များ

လို့ အကူအညီတောင်းတယ် မသိဘူးနော်”

“ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေရှိလို့ နေမှာပေါ့ ရွှေရေးရယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငိုပြီးတောင်းပန်တာ။ ရွှေရေးတို့ကို သွားပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့။ မိဘမေတ္တာများ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်နော်။ သေတာတောင် မဖြောင့်ရှာဘူး။ အစ်ကိုလည်း သူ့ကိုသနားလို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ကူညီပါ့မယ်လို့လေ”

“မေမေရယ်”

ရွှေရေးစံပယ် သူမေမေကို တပြီး ငိုနေလေလျှင် ရဲမာန် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရသည်။ ရွှေရေးကို ဘယ်လိုချော့ရမှန်းလည်း မသိ။ ခေါင်းသာကုတ်နေမိရသည်။

“မငိုပါနဲ့ ရွှေရေးရယ်။ ရွှေရေးတို့မောင်နှမတွေကို အစ်ကို ကူညီပါရစေ။ ဒီတဲကုပ်မှာနေတာလည်း လုံခြုံမှုမရှိပါဘူးကွာ။ အစ်ကို နေစရာပေးပါ့မယ်။ အလုပ်လည်း ရှာပေးပါ့မယ်”

သူ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ချော့မော့နေဆဲ အနားသို့ ဦးလှဘူး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ရွှေရေးစံပယ် ... နင် ဘာအချိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ။ စံပယ်ကြိုတင်မှာနေပြီး ကားတွေ အဝင်အထွက် ရှုပ်လှသည်လား။ နင့်အမေချေးတဲ့ငွေ (၅) သိန်း ဆပ်မှာလား မဆပ်ဘူးလား။

စံပယ်ကောရီ ၈၇

ဒါပဲပြော”

“ဦးလေး အထောက်အထားလည်းမရှိဘဲနဲ့ ဘာလှိုင်းကြီး လာမပြောနဲ့။ လိုချင် မေမေဆီ လိုက်တောင်း”

“ဘာ ... ဒီလိုပဲပြောသလား။ နင့်အမေ ချေးတာကျ ဝိုင်းစားကြပြီး ဒီလို တာဝန်မဲ့ပြောရသလား။ နင်တို့လို အစားတွေက ဒီလိုပဲ ကလိမ်ကကျစ်၊ ချူစား၊ မြူစားနေတာ ငါသိတယ်”

မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်ပက်နေသည့် ဦးလှဘူးကြောင့် ရွှေရေးစံပယ် မျက်ရည်ကျရပေပြီ။ အစ်ကိုရှေ့မှာမို့ ရှက်လည်း ရှက်သည်။

ရဲမာန် ဒီလူကြီး ဘာအချိုးချိုးနေသည်ဆိုတာ နားလည်ပါသည်။ ထို့အတူ ရွှေရေး၏ ခံစားချက်ကိုလည်း သဘောပေါက်၏။

သူဝင်မှပါပဲ။

“ဒီမှာဦးလေး ... သူတစ်ပါးရဲ့ သားပျိုသမီးပျိုလေးကို ချိုးချိုးဖို့ မပြောပါနဲ့။ ဦးလေးမှာ အထောက်အထားခိုင်လုံရင် ရပ်ကွက်ရုံးက တောင်းလိုက်။ အင်တွေတော့ မထုနဲ့နော်။ အမှန် အကန်သာ ဖြစ်ပါစေ”

“မင်းက ဘာကောင်မို့ငါတို့ကိုစွဲထဲ ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

“ဘာကောင်ဖြင့်ဖြစ်ပေါ့။ ဦးလေး သိစရာမလိုပါဘူး”

၈၈

✻ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“အသေကောင်ကို အချောင်စောင့်နေတဲ့ လဒ်”

“ဦးလေး မခိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့မနှိုင်းနဲ့ဗျာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူရိုးလူကောင်းတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဝံပုလွေတွေ ချည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ရှင်၊ တော်ကြပါတော့။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ကြပါတော့။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွှေရေးစံပယ် မျက်ရည်တွေနှင့် ရင်ကွဲပက်လက် တောင်းပန်နေလျှင် ရဲမာန် ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိသည်။

တောက် ဒီဦးလှဘူးကြီး ရှုတ်လို့၊ သူ ရွှေရေးစံပယ်တို့ကို ကြာကြာပစ်ထားလို့မဖြစ်တော့။ သူမတို့အနီးမှာ ငွင်းတာတွေ ဝဲနေပြီ။

ဦးလှဘူးကြီးကလည်း သူ့အချိန်အခြေသ်ကိုသာ ကြည့်နေပြီး မပြန်။ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်လုံး အတူပြန်လိုက်ရပြန်သည်။

အခန်း (၁၀)

ငွေရေးစံပယ်။

ဆရာမကြီးထံမှာ ကျူရှင်တက်ရင်း နေရသည်။ သူကလေးကလည်း အသက် (၁၄) နှစ်မို့ အပျိုဖြစ်လာပြီထင်၊ အစွမ်းကုန် ပွင့်အာတော့မည့်ပန်းကလေးနယ်။

လှရေးတွေကြွယ်ပြီး လှသွေးတွေ သစ်နေလေ၏။

အညိုရှိလျှင် ယင်အုံစမြဲ။ ပန်းကလေးလှလျှင် ပျားပိတုန်းဝဲတတ်ပြီ။

လောကနိယာမတွေကို ဆရာမကြီးက သတိပေးကြောပြထားသလို မမရွှေရေးကလည်း သွန်သင်ဆုံးမထားပါသည်။

၉၀ ❀ ကြယ်စင်များစေ

“ခုခေတ်ကောင်လေးတွေ တော်တော်များများက မလွယ်ဘူး ညီမလေး။ မိန်းကလေးလှလှမြင်ရင် ချစ်မယ်၊ ကြိုက်မယ်။ ပြီးရင် အနောက်ယဉ်ကျေးမှုတွေကို အတုခိုးပြီး ဒိတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားဖို့တော့ပဲ”

“ဒိတ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် မမ”

“ချိန်းတွေတာ၊ ချိန်းတွေတာ။ တည်းခိုခန်းတွေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ကွယ်ရာတွေကိုခေါ်ပြီး ပျက်ဆီးတော့တာပဲ”

“ဟင် ... အဲလိုကြီးလား”

“နင်ဟယ် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်ပဲမမြင်မိဘူးလား။ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်လည်း ထားပါဦး။ သင်ခန်းစာဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်လာမှ နောင်တရဖို့မဟုတ်ဘူး။ သူများဖြစ်တာ ပျက်တာ ကြည့်ပြီးလည်း နမူနာယူတတ်ရတယ်”

“ညီမလေး မမြင်ဖူးလား။ ကလေးလေးတွေ မွေးပြီး စွန့်ပစ်ကြတာ။ အဲလို အနေအထိုင်တွေလော်မာပြီး ကလေးတွေ တရားမဝင်ရ။ စွန့်ပစ်ကြဖို့ လောကကြီး ပျက်စီးနေကြတာ။ အဲလိုပျက်စီးတဲ့အထိ မပါအောင်နေ။ ရည်းစားထားဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးနဲ့”

“အပျိုကြီးလုပ်ရမှာလား မမ”

“အဲလိုမဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမှ ဘွဲ့တွေ အလုပ်

စံယဉ်ကျေးမှု ❀ ၉၁

တွေရမှ အဲဒီကိစ္စစဉ်းစား။ လူမုဆိုးတွေရဲ့လက်ထဲမှာ သားကောင်အဖြစ်မခံနဲ့”

မမက ဘယ်လောက်ပြောပြော ငွေရေးစံပယ်တာ လှသွေးကြွယ်စ နတ်ဒေဝီလေးမို့ သကောင့်သားတွေက မြင်ကြတာပါပဲ။

ငွေရေးစံပယ်ကို အစ်ကိုနှင့်အစ်မက တယုတယ စောင့်ရှောက်ပေးနေလို့သာ။

မနက်စောစော အစ်ကိုနှင့်အစ်မ ပန်းရောင်းသွားကြသည်နှင့် ငွေရေးစံပယ်လေးကိုပါနီးပြီး ဆရာမကြီးအိမ်သို့ ပို့ခဲ့ပြီး သူတို့ပြန်လာမှသာ ကလေးကိုသွားကြိုကြ၊ သွားခေါ်လာကြတာ။

မိန်းကလေး သေတ္တာထဲထားတောင် ပိုးဟပ်နဲ့ညားတယ်ဆိုသလိုပဲ ဒီလောက်စောင့်ရှောက်နေသည့်ကြားမှ -

ဆရာမကြီး၏တပည့် ဆေးကျောင်းသားအစ်ကိုကြီး ကောင်းဆုနှင့် တွေ့ရသေးသည်။

ငွေရေးစံပယ်က (၉) တန်းတက်ရမှာ။ ဆရာမကြီးဆီမှာ နွေကြိုအဖြစ် အင်္ဂလိပ်၊ သင်္ချာ၊ ဘိုင်အို တက်ရသည်။

အစ်ကိုကြီးကောင်းဆုက သူ့ကျောင်းပိတ်ရက်မှာလာပြီး ဘိုင်အိုသင်ပေးတာ။ သူသင်တာ ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ဉာဏ်

၉၂ ကြယ်ဝင်များ

ကောင်းသည့် ငွေရေးစံပယ်လေးမှာ ရှင်းခနဲ လင်းခနဲ။

ငွေရေးက ပုံဆွဲလည်း တော်သဖြင့် ကိုကြီးကောင်းဆုရဲ့ အချစ်တော်။

ပြီး... သူကလေးဟာ ချို့တဲ့သူ။ သူကလေးရဲ့ ဘိုင်အို ဂရပ်ဖီကို သိထားသည်မို့ ဆရာမကြီးရော သူပါ အကြင်နာတွေ ပိုရမြဲ။

ကလေးကလည်း လိမ္မာလိုက်တာ သိတတ်လိုက်တာ။ ဆရာမကြီးရဲ့အလုပ်တွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည့်အပြင် သူ့ကို လည်း လေးလေးစားစား ကျိုးကျိုးနွံနွံ။

သူကလည်း တစ်ဝမ်းကွဲတပည့်မလေးကို ဆုတွေအမျိုးမျိုး ပေးလို့၊ ချို့တဲ့သူလေးမို့လေ။

“ဒီတစ်ခါ ဘိုင်အိုရေးခိုင်းလို့ အမှတ်ပြည့်ရရင် ဆရာ နာရီကို ဆုချမယ်”

တပည့်လေးတွေက ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင်လို့။

“တကယ်လား ဆရာ”

“ဆရာ တကယ်နော်”

“ဒီတစ်ခါလည်း ငွေရေးပဲရမှာပါ။ ဆရာက ငွေရေးကို ဆုပေးချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်တာ”

“အောင်မာ .. နင်တို့လည်း သူလို သေချာရေးပါလား။

စုံသေချာဆွဲပါလား”

“ပါရမီကို မပါတာ ဆရာလေးရဲ့။ နေပါစေတော့လေ မေမေ့ကိုပဲ နာရီဝယ်ခိုင်းပါမယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူရေးခိုင်းသည့် ဘိုင်အိုကို သပ်ရုံတိကျစွာ ရေးနိုင် ပုံဆွဲနိုင်သူကလည်း ငွေရေးစံပယ်လေးသာ။

သူ ကိုယ့်နာရီအကောင်းစားကြီးကို ဆုအဖြစ် ငွေရေး လက်မှာပတ်ပေးတော့ ကောင်မလေးခမျာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွေ့ ဆွေ့တုန်။

“ငွေရေး တစ်ခါမှ ဒီလိုအကောင်းစားနာရီ မရဖူးဘူး။ တိုကြီးကောင်းဆုကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်”

လက်ကလေးကို မြှောက်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကလေး လေးလို ပီတိဖြစ်နေသည့် လုံမငယ်။

“အေး... ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ရင် ဂုဏ်ထူး (၅) ခု လောက် ဝင်အောင်ကြိုးစား။ ဒါမှ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်”

“ဂုဏ်ထူး (၅) ခုလောက်နဲ့ ဆရာဝန်လိုင်း မရပါဘူး နော်။ ဆေးကျောင်းအမှတ်တွေကဖြင့် အော်ပိုနေတာကြီး။ ပြီး တော့ ငွေရေး ဆေးကျောင်းဝင်လို့လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး ကိုကြီး ရာ”

“နင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျရန်ကော။ ခုခေတ်က

နင်သာ စာတော်။ ဖောင်ဒေးရှင်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ တစ်ခုခုနဲ့တော့ ချိတ်မိမှာပေါ့။ ဆင်းရဲပြီး စာတော်တဲ့ကလေးတွေ က ပိုပြီးအခွင့်အရေးကောင်းသေး”

“နောက် အမှတ်အများကြီးမရလည်း နောက်ပညာရေး စနစ်အရ ဝင်ခွင့်ဖြေလို့ရမယ်လေ။ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး”

“အစ်ကိုရယ် ... အမှတ်နဲ့ခေါ်တာကမှ သန့်စင်ပါဦး မယ်။ ဝင်ခွင့်ထပ်ဖြေရတော့ ကျူရှင်တွေနဲ့ အထက်လူကြီးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ခွင့်ရိုက်ကြမှာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်”

“အဲဒါ နင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကိစ္စက စာကြိုးစားဖို့ပဲ။ နာရီသံတစ်ချက်ချက်ကြားတိုင်း ကိုကြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာမှတ်ထား”

သူမ၏ခေါင်းလေးကို ပုသွားအောင် ထုပစ်လိုက်တာ ဒီကလေးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ပါ။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်တွေလဲ ကလေးရယ်။

ဘူးသီးနုနုလေးမို့ မခူးရက်ပေမယ့် ဒီဘူးသီးလေးကို သူများလက်မပါအောင် စောင့်ရှောက်ရမှာ သူ့ရဲ့ သမိုင်းပေး တာဝန်။

ဥယျာဉ်မှူးလို ဒီပန်းကလေးကို ပြုစုယုယ အစာကျွေး၊ ရေပေးရမှာ ကောင်းဆုရဲ့တာဝန်။

ငွေရေးစံပယ်က ဆရာမကြီးအိမ်မှာနေရသူမို့ စာသင် ချိန်တွေပြီးလျှင် အလုပ်ကူတတ်ပါသည်။ အရွယ်နဲ့မလိုက် တတ် သိ လိမ္မာပြီး စာတော်သည့်ကလေးလေးမို့လည်း ကောင်းဆု ကရုဏာပိုရသည်။

ယခုလည်း စာသင်ချိန်တွေပြီးသည်နှင့် သူကလေး ဆရာမကြီး၏အဝတ်တွေ လျှော်နေ ဖွပ်နေပေပြီ။ ကောင်းဆုက တော့ မပြန်သေး။ မိခွဲပိုလေးကို ထိုင်ငေးနေမိသည်။ မသိမသာ လေးပေါ့။

အိမ်မှာအငယ်ဆုံးမို့ အခွဲကတော့ ပိုသည်။ ရုပ်ကလေး ကိုက ကောက်ယူမျှီချပစ်လိုက်ချင်စရာ။

သူကလေး အဝတ်တွေလှမ်းနေတော့ အကျီလေးက ခါးဝင်းဝင်းလေးပေါ်လို့။ ဪ သူ့အကျီလေးတွေတောင် သေး ကုန်ပြီပဲ။

ကောင်းဆု ဆရာမကြီးကိုခွင့်တောင်းမိသည်။

“ဆရာမကြီး ... သား ငွေရေးကို အဝတ်အစား ဝယ် ပေးချင်တယ်။ ခဏလောက်ခေါ်သွားမယ်နော်”

ဆရာမကြီးကလည်း ငယ်ရာမှကြီးလာသူမို့ အခြေအနေ ထွေကိုရိပ်စားမိပါသည်။

“သားရယ် ကလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်သလို

လည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ မင်းကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီလေ။ သူ့ခမျာ အသည်းနုလေးရယ်။ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး သူ ဘဝလေး ပရမ်းပတာဖြစ်သွားပါဦးမယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ငွေရေးကို သနားတယ်”

“စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်တတ်တယ် သားရယ်။ ခုတောင် မင်းကို သူ အရမ်းခင်တွယ်နေပြီ။ မင်း အလုပ်တွေ အဝေးကျ၊ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျဆိုရင် ကလေး အရမ်း ခံစားနေရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်စေတနာတွေကို မဖော်ပြရတော့ဘူး လား ဆရာမကြီး။ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော် သူကလေးကို ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ရည်စူးလိုက်ပါပြီဗျာ”

“အို သားရယ် ... ဒီလိုပြောဖို့ စောလွန်းသေးပါတယ် ကွယ်။ သားမိဘတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သား သိတယ်နော်။ တော်ကြာ ဆရာမကြီးပါ မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွယ်”

“အပွေးမြင် အပင်သိဆိုသလို ဒီလောက် လိမ္မာရေးခြား ရှိပြီး ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သား စွဲ လမ်းငြိတွယ်မိပါပြီ။ သူကလေးရဲ့ဘဝ မြင့်မားလှပအောင် သား ကူညီပံ့ပိုးသွားမှာပါ။ အဲ ... သားက နာမည်မခံပါဘူး။ ဆရာမ ကြီးပေးတဲ့အနေနဲ့ ကူညီတဲ့အနေနဲ့ပေါ့နော်”

“ခက်ပါလား သားရယ်။ ကဲ ... ခဏတော့ ခေါ်သွား။ ကလေးကို အညွန့်ချိုးသလို အပြောအဆို အမူအရာတွေတော့ ပြေမိပါစေနဲ့ကွယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာမကြီး”

သူ ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် အဝတ်လှမ်းပြီးသွားသည့် ငွေရေးစံပယ်လေးနားသို့ ရောက်သွား၏။ နောက် လက်ကိုဆွဲပြီး သူကားဆီသို့ခေါ်လာလျှင်။

“ကိုကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။ ငွေရေးမှာ ရေတွေစိုနေ ပြီလေ”

“စိုပါစေ။ သင်္ကြန်ကျရင်တောင် ရေပက်ခံထွက်ကြသေး တာပဲ။ ဒါ သင်္ကြန်အကြိုပေါ့”

“သင်္ကြန်ကျရင် ကိုကြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်။ ဒီမှာ လျှောက်လည်မှာလား”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မသင့်တော်ပါ ဘူးကွာ။ ယောက်ျားလေးတွေက အသကုန်ကဲတာ”

“ကိုကြီးကျတော့ လျှောက်သွားပြီး”

ကားကို ဖြည်းဖြည်းစွာမောင်းရင်း ပါးလေးဖောင်းအောင် နှုတ်ခမ်းလေးစုထားသည့် မိချွဲလေးကို သူ ချစ်စနိုး ဖြစ်ရပါသိ။

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ မတူတာ တုစရာလားကွ။ ကိုကြီး

၉၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တို့က ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ငွေရေးတို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ ဟိုဆေး၊ ဒီဆေးတွေကလည်း ပေါ်နေပြီ။ စီးပွားရေးသမားတွေကလည်း ရေကစားမရွာပဲ တွေ့ဘေးမှာ အဝတ်လဲခန်းဆိုပြီး အလုံခန်းတွေ လုပ်ပေးထားတယ်”

“ကိုကြီးပြောတာတွေ တစ်လုံးမှ နားမလည်ပါဘူးနော်”

“မလည်တာဘဲ ကောင်းတယ်။ ငွေရေးဘဝပျက်မှာစိုးလို့ ကိုကြီးက ပြောနေတာ”

“အမယ်လေးဟဲ့ သင်္ကြန်လျှောက်လည်တာနဲ့ ဘဝပျက်ရမယ်လို့ပဲ။ ကိုကြီးလိုသာဆို မိန်းကလေးတွေ အကောင်းကျန်ပါဦးမလား”

“မသိဘူးကွာ၊ ငွေရေး ရေမကစားရဘူး”

“ကိုကြီးလည်း မသွားရဘူး”

“အောင်မယ် ... သူက ငါ့အမေကျလို့။ ငါ့ကိုပြန်ပြီး ချုပ်မြှယ်နေတယ်။ ခွေးသူထောင်းစားမလေး။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူ ချစ်စနိုးစနေတာပါ။ ဒါကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သစ်ရွက်နုလေးက မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ဇီးကင်းလောက်နှင့်

ဝယ်ကေရီ ၉၉

ငိုရှာပါလေရော။

“ဟာ ချာတိတ် ... ကိုကြီးက စတာ။ ကိုကြီးနဲ့ငွေရေးဆိုင်တယ် ဆိုင်တယ်နော်။ အများကြီးဆိုင်တယ်။ တိတ် တိတ် ... သင်္ကြန်ကျရင် တို့ဆရာ တပည့်တွေ တရားစခန်းဝင်ကြမယ်နော်၊ နော်။ အခု ငွေရေးကို ယောဂီဝတ်စုံဝယ်ပေးမှာ။ အပြင် ဝတ်နဲ့ ကျောင်းယူနီဖောင်းလည်း ဝယ်ပေးမယ်။ တရားစခန်းဝင်မယ့်အတွက် ဆုချတာ သိလား။ တိတ်ကွာ မငိုပါနဲ့ကွာ”

“တော်ကြာ သနပ်ခါးတွေပျက်ကုန်ရင် ဆရာမကြီးက ကိုကြီးကို တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်။ တိတ်ပါကွာ။ ကလေးလေးက လိမ္မာတယ်နော် ... နော်”

အမလေးဟဲ့။ လျှာထွက်မတတ် ချောလေမှ သူကလေး အင်္ဂုတိတ်သွားလေရော။

အဝတ်နွမ်းလေးတွေနှင့် ကြားထဲမှပင် ဝင်းပနေသည့် တိတ်တခိုးချစ်ရသူလေးကို ကောင်းဆု ပို ပိုပြီး အကြင်နာတွေ စိုမိသည်။

အခန်း (၁၀)

ငွေရေးစံပယ်နှင့် ကောင်းဆုတို့ရဲ့ကား မီးနီမီး လမ်းတွေ ပိတ်နှင့် ကြာနေတော့ ကောင်းဆု သူကလေးကို ထာစိမ့်စိမ့်ကြည့် ငေးရသည်။ တိတ်တခိုးပေါ့။

သူကလေးကတော့ အဝတ်တွေ တော်တော်များများရ လာခဲ့သဖြင့် ပျော်လည်းပျော်၊ အားလည်းအားနာ။

“ကိုကြီး... ကိုကိုနဲ့မကြီးက ဒါတွေ ဘယ်ကရသလဲ ဆိုရင် ငွေရေး ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်”

“ဆရာမကြီးပေးတာလို့ ပြောပေါ့ကွ”

“ယုတ္တိမရှိပါဘူး ကိုကြီးရာ။ ဆရာမကြီးက ဒီလောက်

ကြီး ပေးစရာလား”

“ဟိုက၊ ဒီက ပေးတယ်ပြောလိုက်ပေါ့”

“အမလေး... အဲလိုသာဆို နင် သူတောင်းစားလုပ်ရ ငါ့မလားဆိုပြီး ကိုကိုနဲ့မကြီးက သတ်မှာ”

“ငွေရေးတော်လို့ ကိုကြီးက ဆုချတာလို့ပြောပေါ့”

“ဟွန်း... ကိုကြီးက သူဌေးမို့လား၊ ယုတ္တိမရှိပါဘူး နော်”

အမလေးဟဲ့ ငါ့မလည်း သူလေးနဲ့ကျမှ ဆင်းရဲသား ဖြစ်ရတော့တယ်။

“ငွေရေးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်နေသည့် ဆေးကျောင်း သားကို သူကလေးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။

“သိဘူးလေ၊ ကိုကြီးစာသင်ပေးနေတာ ပိုက်ဆံလိုချင် လို့ ဟုတ်ဘူးလား။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဟုတ်ဘူးလား။ ငွေရေးက တောင် ကိုကြီးကျောင်းဖွင့်ရင် ပိုက်ဆံထောက်မလို့ စုဘူးလေးနဲ့ စုထားသေးတယ်။ မုန့်မစားဘဲ စုထားတာ”

ကဲ... ဘယ်လောက်တောင် ကြည်နူးဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ စတာလေးလဲ။

သူ ငွေရေးလေးကိုချစ်လွန်းလို့ ကြောင်လေး၊ ငွေးလေး

လို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ဖျစ်ညှစ်သလိုမျိုး ဖျစ်ညှစ်လိုက်ချင်ပါ၏။
သို့သော် ကိုယ့်သက်လှယ် စိတ်ကတိမ်းကပါးဖြစ်သွား
မှာစိုးလို့ အံကြိတ်ပြီး တင်းခံနေလိုက်ရပါသည်။

“ဝေကယ်ပေးရမှာနော် မိခွဲပိုလေး”

“ပေးမှာ ... ပေးမှာ၊ ကိုကြီးကို စုဘူးလေးလိုက်ပေး
လိုက်မှာ။ ကိုကြီးလိုတော့မှ ခွဲပြီးသုံး သိလား”

“ငွေရေးစုဘူးက ဘာရုပ်လေးလဲ”

“ကြောင်ရုပ်လေးလေ။ ကြောင်ဖြူဖြူလေး။ ငွေရေးက
တော့ အရုပ်လေးကို ချစ်လို့ ကိုယ့်လက်နဲ့မခွဲရက်ဘူး။ ကိုကြီးပဲ
ခွဲယူလိုက်တော့”

“ဪ... ကိုကြီးကတော့ လူဆိုးကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား။
ငွေရေးချစ်တဲ့အရုပ်လေးကို ကိုကြီးကတော့ ခွဲရက်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... အဲဒါမှ ပိုက်ဆံထွက်လာမှာပေါ့။ ခွဲပေါ့
ကိုကြီးရဲ့။ အရုပ်လေးက သက်မဲ့ပဲ။ မနာတတ်ပါဘူး”

အရုပ်လေးက မနာတတ်ပေမယ့် အသက်ရှိတဲ့ ချစ်စရာ
အရုပ်လေးကို နှမ်းတစ်စေ့၊ မြူတစ်မှုန်တောင် မနာကျင်စေချင်
တာ ကိုကြီးရဲ့ဆန္ဒပါ။

သည်စဉ် ... ရှေ့ကားတွေနားမှာ စံပယ်ပန်းကုံးတွေ

လိုက်ရောင်းနေရှာသည့် ရွှေသုတကို ငွေရေးမြင်သွားလေရာ-
“ဟင် ... ကိုကို”

သူ့အစ်ကို နေပူစပ်ခါးမှာ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ပန်းကုံး
လေးတွေ လျှောက်ရောင်းနေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ငွေရေး
ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားလေတယ်မသိ။

မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်ကျလာပြီး သူ့မျက်နှာလေး
ကို ဝှက်ပြီး ငိုရှာလေတော့ရာ သူကလေး၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို
သိထားသည်မို့ ကောင်းဆု ရင်ထဲနှင့်ရပါသည်။

ဪ... ချမ်းသာတဲ့သူတွေက ငွေကို ရေလိုသုံးနေကြ
ပေမယ့် တို့နိုင်ငံမှာ ဆင်းရဲသားတွေ များလွန်းလှပါတယ်။

သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ငှက်များလို အတောင်
ဖြန့်ရှား ကြက်များလို မြေမှာယက်ပြီး ရှာနေလိုက်ကြရတာ။

သူကလေးငိုနေတာကို ခေတ္တငေးကြည့်နေစဉ် ကား
လမ်း ပြန်ပွင့်၊ မီးပွိုင့်စိမ်းသွားသဖြင့် သူ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရပါ
သည်။ မငိုပါနဲ့ကလေးရယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ခရောင်းလမ်းနဲ့
စချင်စမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့အနာဂတ်ဘဝ လှပသာယာစေဖို့
ကိုကြီး ဖန်ဆင်းတည်ဆောက်ပေးသွားမယ်ဆိုတာ ယုံပါ။

အခန်း (၁၂)

ညကျတော့ရဲမာန် ရွှေရေးစံပယ်ထံ ဖုန်းဆက်၏။
နေ့လယ်ကမပြောဖြစ်သည့်စကားတွေ။ ရွှေရေးစံပယ်ရဲ့ဖုန်းလေး
က ကွဲမသွားပါ။ ပြောလို့ရပါသေးသည်။

“ဟယ်လို ရွှေရေး”

“ဘယ်သူလဲ”

“အစ်ကိုရဲမာန်ပါ။ အသံမမှတ်မိဘူးလားကွာ”

“ဪ... ရွှေရေးဖုန်းက သိပ်မကောင်းတော့ အသံ
မသဲကွဲဘူး”

“ဒါဆို နောက်နေ့ကျ ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ပေးမယ်နော်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ရိုးရိုးသားသားဖြော
တာပါ။ ဒီဖုန်းလေးလည်း ဆက်လို့ရပါတယ်။ ကျွန်မကို ဘာများ
ပြောစရာရှိလို့လဲရှင်”

“ဪ... နေ့လယ်က ဦးလှဘူးကြီးနောင်ဟုတ်တာနဲ့
စကားတွေ သေချာမပြောခဲ့ရဘူး။ ညက ရွှေရေးတို့မေမေ ကိုယ့်
အိပ်မက်ထဲထပ်လာပြီး ကူညီဖို့ထပ်ပြောနေတယ်”

“ဪ... မေမေရယ် ကြားထဲက မဆီမဆိုင်ရှင်။
ကျွန်မ ရှင်ကို အရမ်းအားနာမိပါတယ်။ အိပ်မက်ပဲရှင်၊ သည်းခံ
လိုက်ပါ”

“ဟာ... မရဘူး။ သူက မကူညီမချင်း လာပြီးချီတိုက်
နေတာဗျ။ သွေးသံရွှဲရွှဲနဲ့ ရုပ်ကိုမြင်ရတာ လန့်ပါတယ်ဗျာ။
ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ”

“လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီကိုလည်း ကျွန်မတို့
ယူပါရစေနဲ့ရှင်၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ရွှေရေးတို့မောင်နှမ (၃)
ယောက်နေဖို့ တိုက်ခန်း (၁) ခန်းပေးပါမယ်၊ အလုပ်လည်း
ရှာပေးပါမယ်”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ မေမေ
အိုယ့်တိုင် အပ်နှံလိုက်သည့်လူ။ သို့သော် လူတွေကို ရွှေရေးစံပယ်

၁၀၆ ကြယ်စင်များဝေ

မယုံကြည်တတ်တော့ပါ။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေ။

တံတေးသိန်းတန်ရဲ့ စိမ်းသရဖူစိမ်းဆိုတာ သူတို့
ယောက်ျားတွေပဲ။ထောက်ထားမညာ အသည်း၊ ဖောက်ပြားတာလည်း
ဆိုတာ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားတွေပါ။ဖေဖေက မေမေကိုပစ်ထားခဲ့လို့ မေမေမျော ရုန်းကန်
လှုပ်ရှား သားသမီး (၃) ယောက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးရင်း အသက်
နာလေးငယ်ငယ်နှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရတာ။

နောက် ဦးလှဘူးနှင့် ဦးဝင်းသူကရော။

လောကမှာ သင်းတို့လို လူတွေ အများအပြား။ မိန်းမ
ငယ်လေးတွေ၏ အသွေးအသားကို တွေခင်းကစားချင်ကြသူ
တွေ။

ယခု အစ်ကိုရဲမာန်နှင့် အစ်ကိုလင်းခေတ်ကျတော့ရော။

သူတို့ဟာ ကျားလား၊ ဝံပုလွေလား၊ သူတော်စင်တွေ
လား။ နှင်းမြူတွေမည်းမှောင်ပိတ်ဆီးနေသည့် လောကထဲမှာ
အရာရာသည် ဝိုးတဝါး။

သူမဟာ မိသားစုရဲ့ခေါင်းဆောင်။

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားခဲ့လျှင် တစ်မိသားစုလုံး

စံပယ်ကေရီ ၁၀၇

ရေစုန်မျောမှာ။

ရွှေရေးစံပယ် ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေလျှင်
ရဲမာန်ထပ်ပြောရသည်။“ကျွန်တော့်ကို ယုံပါဗျာ။ ဒေါ်စံပယ်ဦး အိပ်မက်ပေးလို့
ကြောက်လို့ ရောက်လာရပေမယ့် ရွှေရေးတို့ မောင်နှမတွေကို
မြင်လိုက်ရတော့ ကိုယ့်ညီ ညီမတွေကို မြင်လိုက်ရသလို
ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ စေတနာသည်း တကယ်ရှိပါ
တယ်”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ရှင့်ကိုမှ မသိဘဲလေ”

“ဪ... ခက်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော် လူကောင်း
တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောရင်လည်း ငပေါကြီးဖြစ်ဦးမယ်။ ဒီလောက်
လည်း အကြောက်မကြီးပါနဲ့ဗျာ။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်ဘဲ။
ကျွန်တော်ထားမယ့်တိုက်ခန်းမှာနေပြီး ကျွန်တော်ပေးမယ့်အလုပ်
လုပ်ကြည့်ကြပါဦး။ အဆင်မပြေတော့လည်း တစ်မျိုးစီစဉ်ပါ”“တချို့က ဒီလိုပဲ စပွန်ဆာပေးပြီး မိန်းကလေးတွေကို
ဖျက်ဆီးတတ်ကြလို့ပါ”“ဟောဗျာ ... အဲဒါ အဘိုးကြီးတွေ၊ ဘုမ္မာကြီးတွေ၊
ခရီးကြီးတွေရဲ့စတိုင်လ်ပါ။ ကျွန်တော်က အဘိုးကြီးလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ခရီးကြီး၊ ဘုမ္မာလည်း မဟုတ်ဘူး”

၁၀၈ ❀ ကြယ်စင်များလေ

“ဒါဆို ဘယ်ကပိုက်ဆံရလို့ ကျွန်မတို့ကို ကူညီမှာလဲ”

“ဪ... ဒီလောက်ကတော့ ပါးပါးလေးပါ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်လှုပ်ငန်းလေး ဘာလေး ရှိပါတယ်”

“တိုက်ခန်းက အခိုက်အတံ့ပဲ ပေးမှာမဟုတ်လား၊ အပိုင်မပေးဘူး မဟုတ်လား”

“လောဘကလည်း နည်းလိုက်တာ။ သူများတွေ ဟစ္စည်း ဥစ္စာအတွက် ငမ်းငမ်းတက်နေကြချိန်မှာ ရွှေရေးက အပိုင်ပေးမှာ စိုးနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ဟစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ လောဘမထားချင်ပါဘူးရှင်။ လောလောဆယ် နေစရာမရှိလို့ နေစရာအဖြစ် လိုကောင်းလိုမှာပေးမယ့် မတရားမလိုချင်ပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပြီ... ရွှေရေး အပိုင်မလိုချင်လည်း အပိုင်မပေးပါဘူး။ နေရမယ်နော်။ အစ်ကိုပေးထားမယ့်တိုက်ခန်းက လူတွေ ကြားထဲမှာဆိုတော့ အန္တရာယ်မရှိဘူး လုံလည်း လုံမြဲတယ်”

“အလုပ်ကရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အစ်ကိုဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်ပါ။ သူများတွေ ကိုတော့ တစ်လတစ်သိန်းပဲပေးပေမယ့် ရွှေရေးကိုတော့ စားလောက်အောင် ပေးပါ့မယ်”

“တကယ်လို့ အစ်ကိုကမ်းလှမ်းတာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် သူများထက်ပိုပြီး မပေးပါနဲ့ရှင်။ သူများတွေ ယူနီထင်ကြောင်ထင် ထင်တာလည်း မခံနိုင်ပါဘူး”

“မစားလောက်မှာစိုးလို့ပါ။ ဟုတ်ပြီလေ၊ ရွှေရေးက သိပ်ပြီးရောင်းအားကောင်းနေရင်လည်း ကိုယ်က ဘောနပ်ပေးရမှာပေါ့”

“အင်း... ရွှေရေး စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်။ ကလေးတွေနဲ့ လည်း တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်”

“ရွှေရေးရယ်... အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးတာကျနေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြီးစဉ်းစားနေရတာလဲ”

“အစ်ကိုကိုမှ ရွှေရေးမသိတာ။ ဒီကမ်းလှမ်းချက်ဟာ အန္တရာယ် ရှိမရှိ စဉ်းစားရသေးတာပေါ့”

ရဲမာန် အမယ်လေးဟုသာ အော်လိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ပထမဦးဆုံး လေထီးခုန်မည့်စစ်သမီးလို လေဟာနယ်ထဲ ခုန်ချဖို့ သူကလေး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေလေရာ။

ရဲမာန်မှာ ကရုဏာသက်ရရှိမှတစ်ပါး။ ဘယ်လောက်ပင် ဟောဟော ဟောရင်းသာ ပျံလွန်တော်မူရမည့် ရွှေရေးစံပယ်။

အခန်း (၁၃)

ရွှေသုတ။

နတ်သမီးနှင့်တွေ့ခဲ့သည့်ဘုရင်လို့ သူ ရူးသွပ်သွားပြီလား။ ၁၆ နှစ်သားလေးရဲ့အသည်းနုလေးမှာ ပရမ်းပတာ။

မမချောမဒီဝယ်ပေးခဲ့သည့် အဝတ်အစားလေးတွေကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ဆွေးရသည့်ဘဝ။

အသည်းရင့်တဲ့မမကတော့ သူ့အသည်းနုလုံးကို ကိုင်လှုပ်မွှေရမ်း ဆော့ကစားပြီးသည်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်တာ။

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကိုပြန်သွားခဲ့ပြီလား မမရယ်။ သူ့မှာ

ပန်းတွေရောင်းနေရပေမယ့် မမရဲ့ကားနဲ့ ဆင်တူတာလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရူးကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

တစ်ချို့ကွယ်ရင် တစ်မယ်မေ့သတဲ့။

အိုင်တွေ့တိုင်း ခြေဆေးတတ်ကြသတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားလေးတွေကို အပုပ်ချထားခဲ့ကြတဲ့ လောကီပညာရှင်ဆရာကြီးတွေကို မေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

သူတို့မိန်းကလေးတွေက ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားလေးတွေကို မေ့သွားတာကြတော့ရော ခြေဆေးသွားခဲ့တာကျတော့ရော။

ဖြေပေးပါဦးဗျာ၊ ဖြေပေးကြပါဦး။

စံပယ်ကုံးလေးတွေကိုကိုင်ပြီး ကားလုလှတွေဆီ ပြေးသွား ရောင်းရရင်းနှင့်ပင် ရွှေသုတ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ကျလျှင် ကျောင်းတက်ရပြန်သည်။

အနာက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် အပေါ်ယံကျွတ်သွားခဲ့ပေပြီ။ မြို့နေသည့်အနာ။

ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားထဲမှာ ဆူးတစ်ခုလို ခိုင်ငံငြိတွယ်နေသည့် ဝေဒနာ။

ကျောင်းတက်ချိန်မှာတော့ စိတ်ပျံ့လွင့်လို့မရ။ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝရဲ့ထွက်ပေါက်ပါပဲ။ ဆယ်တန်းဆိုသည့် တံတိုင်း

၁၂၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင်တော့ အရာရာ လွယ်ကူချောမွေ့သွားပါပြီ။

တစ်နေ့မှာတော့ မမက သူတို့ကို တင်ပြဆွေးနွေးလာခဲ့သည်မှာ။

“အစ်ကိုရဲမာန်ရော၊ အစ်ကိုလင်းခေတ်ရော ငါတို့ကို နေရာရော အလုပ်ပါပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းနေတာ ကြာပြီ။ အခြေအနေတွေ စောင့်ကြည့်နေတာ”

“ယောက်ျားတွေရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်က ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ။ လက်ခံလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မမနဲ့ညီမလေးက ချောချောလှလှလေးတွေ”

“သူတို့ကြည့်ရတာ ရိုးတော့ရိုးသားပုံပါပဲ။ ငါလည်း မဝေခွဲတတ်တာနဲ့ ကြာနေတာ။ စံပယ်ခြံမှာနေတော့လည်း သိပ်တော့ လုံခြုံတယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ မမက သူတို့ကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံတော့ မလို့လား။ အခွင့်အရေးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာအနှောင်အဖွဲ့တွေ ရှိသလဲဆိုတာလည်း ထည့်စဉ်းစားဦး”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလှဘူးနဲ့ဦးဝင်းသူရဲ့ ထိကပါး ရိကပါး အလုပ်တွေ၊ အပြောတွေ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေရဲ့ဒဏ်ကို ငါမခံချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မမပြောတဲ့ (၂) ယောက်ထဲက ဘယ်သူနဲ့ ချိတ်ဆက်ရင်အဆင်ပြေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“တို့မောင်နှမ (၃) ယောက် စည်းလုံးညီညွတ်ရင် တော်ရုံ အန္တရာယ်တော့ ကာကွယ်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်”

“မမပြောတာ ဘယ်သူတွေ”

“ကိုရဲမာန်နဲ့ ကိုလင်းခေတ်”

“သူတို့က ဘယ်လိုကမ်းလှမ်းတာလဲ”

“ကိုရဲမာန်ကို မေမေက အကူအညီတောင်းတာတဲ့။ မေမေရုပ်ကို သူပြောပြနိုင်တယ်”

“မေမေက ဘာပြောသလဲ သူကို”

“သူသားသမီး (၃) ယောက်ကို ကူညီဖို့ပြောတယ်တဲ့”

“သူက ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ မမ”

“တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ ခဏပေးနေမယ်။ သူဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်ပေးရမယ်တဲ့။ တစ်လ တစ်သိန်း။

ဒါပေမဲ့ ဘောနပ်စ်တို့ ဆုကြေးတို့ပေးဦးမယ်တဲ့”

“နောက်တစ်ယောက်ကရော ဘယ်လိုကမ်းလှမ်းမှာလဲ”

“သူက သူဆောက်ပြီးမရောင်းရသေးတဲ့ တိုက်ခန်းတွေမှာ စောင့်ပေးရင်း နေပါတဲ့။ စောင့်ခ တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲ ပေးပို့မယ်တဲ့”

၁၁၄ * ကြယ်စင်ပျံ့စေ

“အင်း... ရိုးရိုးသားသားဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးက အကွေ့အကောက်များလွန်းပါတယ်ဗျာ”

“ငါတော့ စမ်းသွားကြည့်ချင်တယ်။ တို့မောင်နှမတွေကို ရောင်းတော့မစားလောက်ပါဘူးနော်”

“အေးလေ ထင်ရတာပဲ။ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိတယ် တော့ မသိဘူး”

မောင်နှမ (၃) ယောက်၏ ဆွေးနွေးပွဲက တဝဲလည် လည်။ နောက်ဆုံး သူတို့ လင်းခေတ်၏ကမ်းလှမ်းချက်ထက် ရဲမာန်၏ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။

ရဲမာန်ထားသည့်တိုက်ခန်းက ကွန်ဒိုတော့မဟုတ်။ ကွန်ဒိုဆိုလည်း ရွှေရေးတို့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။ သာမာန် တိုက်ခန်းဆိုလည်း သူမတို့နေခဲ့ရတာ တဲမဟုတ်ပါလား။

အားရဝမ်းသာလည်းမဖြစ်။ သူတို့မောင်နှမ (၃) ယောက် လုံး သူတစ်ပါး၏ ဥစ္စာပစ္စည်းကို အချောင်ရယူချင်သူတွေ မဟုတ် ကြပါ။ အခိုက်အတံ့အားဖြင့်သာ သူတစ်ပါးကို ဖို့ခိုကြည့်ချင်တာ။

စံပယ်ဇော်နီ * ၁၁၅

သူမတို့နေရသည့်တိုက်ခန်းလေးက လုံခြုံမှုရှိပါသည်။ ကလေးတွေတက်နေသည့်ကျောင်းနှင့်လည်း သွားရတာအဆင် ပြေ၏။ အိမ်ပြောင်းပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရွှေရေး အလုပ်ဝင်ရ သည်။

သူ့ဆိုင်တစ်ခုမှာ အရောင်းစာရေးမ။ သူ့ဆိုင်က ဖုန်း အရောင်းဆိုင်။ လူငယ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် သွားလာ၊ ဝင်ထွက်နေကြသည့်ဆိုင်။ သူက -

“လူတွေရဲ့သဘောကိုတော့ ရွှေရေးနားလည်တယ် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးချောချောမြင် ရင် ထိကပါး ဂိုတပါးလုပ်မယ်။ အိမ်ကလီရှိမယ်။ မင်းရဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ယူပြီး ဖုန်းဆက်ကြမယ်။ ဒီအန္တရာယ်တွေကို မင်း ခံနိုင် ရည်ရှိရမယ်နော်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်ပါ တယ်”

“ကြောက်တတ်တော့လည်း ဝန်ကင်းတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေ မဲ့ ကိုယ့်ဆိုင်လာပြီး အားပေးတဲ့ ကာစတန်မာတွေကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိတယ်နော်”

“ဟုတ်... သိပါတယ်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ အလုပ်လုပ်ပါမယ်။ စံပယ်ပန်းလေးတွေတောင် ပြေးလွှားပြီး

၁၁၆ ❀ ကြယ်စင်များစေ

ရောင်းခဲ့ရတာပဲ ရှင် ဝယ်သူတွေရဲ့ မောက်မာမှု၊ အတ္တဆန်မှု၊ အထက်စီးခဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေအားလုံးကို ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ပါတယ်”

“အယ် ... အဲလောက်ထိမလိုဘူးလေ ချာတိတ်ရဲ့။ ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဖော်ရွေစို့လောက်၊ စိတ်ရှည်စို့လောက်ပါ။ ကိုယ့် ရွှေရေးလေးကို လာကျောကြည့်ပါလား။ ဘယ်လိုကောင်မျိုး ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ထဲက ကုပ်ဆွဲပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်မှာ။ စံပယ်ပန်း ရောင်းခဲ့ရတဲ့ဘဝကို မမေ့ချင်နေပါ။ စိတ်တော့မနာလိုက်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်ကတော့ စံပယ်ပန်းလေးတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့စကားတွေကို ရွှေရေးစံပယ် ဘာမှ မချေပတော့ပါ။ ဆိုင်ထဲသို့ ဖုန်းဝယ်မည့်ကောင်လေး (၃) ယောက် ဝင်လာလို့ပါပင်။

ဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်း (၃) ယောက်ရှိပြီး အမျိုးအစားပြောပြခြင်း၊ လက်တွေ့စမ်းသပ်ပြခြင်း၊ ဝယ်ယူသူကျေနပ်အောင် လုပ်ဆောင်၊ ရှင်းပြပေးခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးရသည်။

ကောင်လေး (၃) ယောက်က ဖုန်းများကို ကြည့်ရှုရင်း ရွှေရေးစံပယ်သို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။

ရွှေရေးဟာ မြို့လယ်မီးပွိုင့်အနီးမှာ စံပယ်ပန်းရောင်းခဲ့

စံပယ်ကေရီ ❀ ၁၁၇

သူလေးမို့ သူမ၏အလှနှင့်ဘဝကို သတိထားမိသူတွေလည်း အနည်းအပါးရှိနေနိုင်တာပင်။

“မမ ... မဖို့ စံပယ်ပန်းလေး ယူလာတယ်”

“ဟင် ... နေပါစေ”

ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ စံပယ်ကုံးလေးတွေ ၃-၄ ကုံးလောက် ပူးထားတာမို့ မွှေးမွှေးလှလှ။

စံပယ်ပန်းလေးတွေကို ချစ်မြတ်နိုးပေမယ့် ကြိုရာလူဖေးတာတော့ သူမ ယူလို့မဖြစ်။ မျက်လုံးကတော့ စံပယ်မွှေးမွှေးတွေထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ။

“မမဆီမှာ ပန်းအမြဲဝယ်ခဲ့တယ်။ ခုလို မမအဆင်ပြေနေတာမြင့်ရ တွေ့ရတော့ အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်။ မုဒိတာပွားပါတယ်ဗျာ”

ဒီလောက်ထိ ပြောနေပေမယ့် ရွှေရေးစံပယ် ထိုကောင်လေးကို နည်းနည်းမှ မမှတ်မိပါ။ သူမအလုပ်က စံပယ်ပန်းလေးတွေကို ပြေးလွှားရောင်းချခဲ့ရတာလေ။

ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ မော့ကြည့်အားခဲ့တာလည်း မတုတ်။ နေ့တိုင်းဝယ်ဝယ် နှစ်ပေါက်အောင်ဝယ်ဝယ် သူမ အမှတ်တမဲ့။ စံပယ်ပန်းရောင်းရင်းနှင့် ဇာတ်လမ်းတွေလည်း အရှုပ်မခံနိုင်။

“ကျွန်တော်က စေတနာသန်သန်နဲ့ ပေးတာပါ။ စံပယ် ပန်းလေးတွေကိုမြင်တော့ မမကိုသတိရတာနဲ့ ဝယ်လိုက်မိတာပါ။ ခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရမယ်လည်း မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာခွင့်ရှိရဲ့လား ခင်ဗျာ”

စံပယ်တစ်ထွေးကို တုန်ယင်သောလက်ကလေးနှင့် တရိုတသေပေးရင်း ကောင်လေး သူ့ကို အရည်ဖျော်နေတော့ ရွှေရေးစံပယ် ဆိုင်ထဲသို့ မျက်လုံးဝေကြည့်မိသည်။

အမလေး ဆိုင်တစ်နေရာမှ မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး သူမကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည့် ဦးရဲမာန်။

ကောင်လေးချောချောရဲ့စကားလုံးတွေ၊ အမူအရာတွေမှာ ကြွေကျသွားမှာ စိုးရိမ်တာလား။ စိတ်တိုနေတာလားမသိ။

ရွှေရေးစံပယ် ကောင်လေးပေးသည့် ပန်းတစ်ထွေးကို လှမ်းယူမိပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းပင်မသိ။

“ကျေးဇူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့တွေတော့ မတိုက်ဆိုင်လောက်ပါဘူးနော်”

“အဟဲ ... ဒါတော့ ပြောနိုင်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဒီဆိုင်ရှေ့က ကားဖြတ်သွားနေကျလေ။ ကျောင်းသွားရင် ဒီလမ်းကပဲ အမြဲသွားတာ”

“ဟာ ... ဒါဆို မယူတော့ဘူး”

ရွှေရေးစံပယ် စံပယ်ပန်းတွေ ပြန်ပေးတော့ ကောင်လေး၏ဘော်ဒါနှစ်ယောက်က ကျိတ်ရယ်နေပုံ။

“နေ့တိုင်းတော့ မပေးပါဘူး။ ကံပါ ... ကျွန်တော်မမကို လာမရှုပ်ပါဘူး။ ဒီနေ့တော့ ယူထားလိုက်ပါ”

စံပယ်တစ်ထွေးနှင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည့် ရွှေရေးစံပယ်နှင့် ကောင်လေးထံသို့ ရဲမာန် ခပ်တည်တည်ပင် လျှောက်သွားလိုက်ရသည်။ နို့မို့ ဒီဇာတ်လမ်းကပြတ်မှာမဟုတ်တော့။ ကောင်လေးလည်း ကျောင်းသွားရမည်မဟုတ်။

“ညီလေး ပန်းပေးနေတာလား။ ယူလိုက်လေ ချစ်။ တိုက် ဒီနေ့ ပန်းဝယ်လိုက်ဖို့ မေ့သွားတာနဲ့အတော်ပဲ။ ကိုယ့်ညီကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ကောင်လေးတွေ လစ်ထွက်သွားတော့ ဆိုင်ထဲမှာ လောလောဆည် လူရှင်းသွားပြီ။ ရဲမာန် ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေမယ့် မချော၏ရန်လုပ်သံက နောက်မှကပ်ပါလာ၏။

“ရှင် ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုပြောရတာလဲ။ ရှင်မှာ ဒီလိုပြောခွင့်မရှိဘူး”

သူ ချာခနဲပြန်လှည့်လာပြီး လူမိုက်စကားပြောလိုက်ရတာ စောစောထဲက ခေါက်ကွဲချင်နေလို့ပါ။

“မင်းကလေး စံပယ်တစ်ကုံးလောက်ပေးရုံနဲ့ ရတဲ့အပေါ်
စား ဇာတ်ရုပ်လား။ ငါဝင်မပါရင် တစ်မနက်လုံး မျောနေတော့
မှာမို့ ဝင်ပါရတာ။ မင်း ဒီလောက်ပျော့ညံ့တတ်မှန်း ငါအစက
မသိဘူး။ ထင်ကိုမထင်တာ”

“ရှင် ရှင် စကားပြောတာ လွန်လာပြီနော်။ ကျွန်မက
ပန်းလေးတွေမြင်တော့ ကိုယ့်ဘဝကို သတိရပြီး”

“စံပယ်ပန်းတွေတိုင်း ရင်ခုန်ပြနေရင်တော့ မင်းဆီကို
စံပယ်တွေ ကားတစ်စီးတိုက်လောက် နေ့တိုင်း ရောက်လာလိမ့်
မယ်။ မဖြစ်ပါဘူး။ မင်းကို ဆိုင်ပြောင်းပစ်ရမယ်”

သူ စိတ်တိုနေတော့ ဆိုင်မှာအလုပ်လုပ်နေသည့် သူ
သူငယ်ချင်းနေသူမျိုးက ရယ်သည်။

“မင်း ဒီလောက်ပျော့ဝင်နေလည်း ခိုင်းမစားနဲ့တော့ကွာ။
အိမ်မှာသာ လှောင်ပိတ်ထားလိုက်တော့။ ငါ ကြားဖူးတာတော့
အောက်ချင်းငှက်တွေက အဖိုအမာရှာသွားရင် အမကို အသိုက်
ထဲမှာ ရွံ့နဲ့ပိတ်ပြီး လှောင်ထားခဲ့သတဲ့။ အဲလိုသာလုပ်ထားလိုက်
တော့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အညှာလွယ်နေရင်
ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားတော့မှာလဲ။ ဒီလိုပဲ မေါက်ပန်းလေးဆယ်

ကောင်တွေနဲ့ စကားပြောနေစရာလား”

“ဟ ... ဒါကတော့ သူက အရောင်းစာရေးမလေ။
အလိုက်အထိုက်တော့ ဆက်ဆံရမှာပေါ့”

“တော်ပြီကွာ။ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး ... တောက်”

သူကပင် စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် ကားမောင်းပြီးထွက်ခွာ
သွားလေရာ ရွှေရေးစံပယ် တန်နဲ့ ဒေါသထွက်ကျန်ခဲ့မိသည်။

“ချစ်” တဲ့။ ကောင်လေးတွေ ထွက်သွားအောင် အနု
နည်းနဲ့ လှန်ထုတ်ပေးတယ်ဆိုပေမယ့် သူမ၏ဂုဏ်သိက္ခာတွေ
မြောင်းထဲရောက်သွားတာပေါ့။

လမ်းဘေးမှာ စံပယ်ပန်းလေးတွေ လိုက်ရောင်းနေခဲ့ရ
စဉ်က ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော သူမ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ သူ့ရဲ့
အပြုအမူတစ်ချက် ကားတစ်ခွန်းကြောင့် ရေစန်မျောကုန်ရပြီ
လား။

လူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမှာလဲ။

လမ်းဘေးမှာ စံပယ်ပန်းရောင်းနေရသည့် ဆင်းရဲတွင်း
ဆုံးကျ ကောင်မလေးတစ်ယောက် စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်
သလား။

စပွန်ဆာပေးမယ့်သူရှိလို့ ထိုက်ခန်းထဲရောက်သွား
သလားဆိုပြီး အမနာပတွေ ပြောနေကြမှာ ကေနဲ့။

၁၂၂ ❀ ကြယ်စင်ပျံ့လေ

သည်ကြားထဲ သူကပါ အမူအယာတွေ စကားလုံးတွေ
နှင့် အားဖြည့်ပံ့ပိုးနေလေသလား။

လောလောဆည်တော့ ဝင်လာသည့်ကောင်မလေး တစ်
သိုက်ကိုသာ ချွတ်ဆင်ပြေအောင် ပြောဟောရောင်းချနေရပါတော့
သည်။

အခန်း (၁၄)

လင်းခေတ် သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ကို (၃) ရက်
လောက် သွားမိတာနှင့် သူ့ကမ္ဘာကြီး ပျက်သွားပြီလား။

ယခုတော့ လိပ်ဥပျောက်လို့ ရှာနေသည့်လိပ်မကြီးလို
သူ့မှာ ရွှေရေစံပယ်လေး စံပယ်ပန်းရောင်းတတ်သည့် မီးပွိုင့်
အစ်ဝိုက်မှာ တဝဲလည်လည်။ စံပယ်ခြံသို့လိုက်သွားတော့လည်း
မောင်နှမ (၃) ယောက်ကို ရှာမတွေ့ကြတော့။

သူ့မှာ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်သလို လမ်းစဟူသမျှ
ရှာမတွေ့တော့။

ကြားရသည့်သတင်းတွေကလည်း မဖွယ်ချေ။

၁၂၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ယောက်ျားတစ်ယောက် လာခေါ်သွားတာပဲ။ ဟိုက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ခေါ်သွားတယ်တော့ မသိဘူး။ ငါတို့ကို နှုတ်တောင် ဆက်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းတွေကို မော့နေတာပဲ။ ဘယ် အချိန်ကျမှ စုံဟ်၊ ပြတ်၊ သတ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ပြန်ရောက်လာ မယ် မသိဘူး”

စံပယ်မြိုင်ရှင် ဒေါ်နှင်းရီသန့်၏အမနာပစကားတွေက အသက်ထွက်လိုက်ချင်စရာ။

သူများတွေပြောတိုင်း မယုံတတ်ပေမယ့် သူ ပျောက်ဆုံး သွားသည့် စံပယ်ကေရီလေးကို ဘယ်လိုရှာဖွေရမှန်းမသိ။

အချစ်ပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်တယ်ဆိုရအောင်လည်း ရွှေ ရေးကို သူ ချစ်ရေးမဆိုရသေးပါ။

ဖုန်းနံပါတ်လည်း ယူမထားလိုက်ရ။ အချစ်ရယ် မင်း ဘယ်မှာလဲကွယ်။

ကိုယ့်လှုပ်ငန်းဖြစ်သည့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင် တွေ လျှောက်သွားတိုင်း၊ ကားတစ်စီးနှင့် မြို့ထဲဖြတ်သွားရတိုင်း၊ နောက် စံပယ်ပန်းလေးတွေကို မြင်တိုင်း၊ လင်းခေတ် သူရင်ထဲမှ စံပယ်ကေရီလေးကို ပြင်းရှုစွာ သတိရနေပြီ။

အချစ်ရေ ... ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မိုးကောင်းကင်ဟာ မပွင့်လင်းသေးဘူး။

ကမ္ဘာကြီးက ငါတို့အပေါ်မှာမှ ကွက်ပြီး ပေါက်ကွဲရသလို
မိုးတွေ ရွာသွန်းနေရဲ့။

အဲဒီမိုးက ...

ဥပေက္ခာမိုး၊ သောကမိုး၊ ပရိဒေဝမိုးတွေပါ။

ငါ့ကမ္ဘာကျဉ်းလေးထဲက

စံပယ်ကေရီလေးရေ

စံပယ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို

မင်းဘဝ မွေးမြူပုဒ်နိုင်ပါစေကွယ်။

အစတုန်းက မသေချာခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းများကလည်း
ရွှေရေးစံပယ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားသည့် နေ့ရက်များမှာ ပီပြင်
ထင်ရှားလို့လာနေသည်။

ဂုဏ် ပကာသန အဆင့်အတန်းတွေ နားထား။

အချစ်ကလည်း ဘဝအတွက် အရေးပါတယ်။ လောက

ရဲ့ အဏ္ဏဝါပင်လယ်ပြင်မှာ ရွက်လွှင့်ဖို့ ငါ့မှာ လှေကောင်းကောင်း
တစ်စင်းရှိတယ်။ ငါဟာ အတော်ဆုံး ပဲ့ကိုင်ရှင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားသူမို့
ချစ်သူ ငှက်တေလေလေးကို ငါ့ကျောပေါ်မှာ မြတ်နိုးစွာ တင်
ဆောင်သွားမိမှာပါ။

ရင်ထဲမှာ အလွမ်းတွေနှင့် ဆွေးလျရင်း လင်းခေတ်
ရှာပုံတော်ဖွင့်နေရတာ ကာလတောင်တာ ကြာရှည်ခဲ့ပေပြီ။

၁၂၆ ❀ ကြယ်စင်ပျံ့လှ

သည်နေတော့ သူ မြို့ထဲမှာ ဈေးဝယ်စရာရှိတာနှင့် ဈေးဝယ်ရင်း မျက်လုံးက ဟိုငေး သည်ငေး။

တစ်နေရာမှာ စံပယ်တွေ တစ်ထွေးကြီးပန်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် လင်းခေတ်၏ နှလုံးသားက ဒုတ်ခနဲ။

“ဟင်”

သည်ဘက်သို့လှည့်လာတော့ ထိုမိန်းမချောလေးဟာ ရွှေရေးစံပယ်ဖြစ်လို့နေလျှင် လင်းခေတ်၏ဝမ်းသာမှုက အထွတ်အထိပ်။

မျက်လုံးထဲမှ ပျောက်မသွားအောင် လူတွေကြားထဲ တိုးဝှေ့ပြီး သူ အတင်းသွားနေတော့ လူတွေက မျက်စောင်းထိုးကြသည်။

“အို”

ရွှေရေးစံပယ် ကားလေးတစ်စီးပေါ် တက်သွားပြီး ကားလေးထွက်သွားတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ပြေးခဲ့ရသည့် မာရသွန်အပြေးသမားပမာ။

ကားနံပါတ်မှတ်ထားလိုက်ရပေမယ့် သူ့ရွှေရေးလေး သူ့ကေရီလေး အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားပြီလားရယ်လို့ ပူရသည့်အပူမီးက ဗလောင်ဆူ။

စံပယ်ကေရီ ❀ ၁၂၇

အချစ်ရယ် ...

မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ရောက်လာတဲ့ လကလေးပါ။

ကိုယ့်ရဲ့အမှောင်ကမ္ဘာကို လင်းလက်စေတဲ့ ကြယ်ကလေးပါ။

မင်းမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝ အချည်းနှီးဖြစ်ရမှာပါ။

သမ္မာဒေဝနတ်မြတ် နတ်ကောင်းများကို တိုင်တည်ရင်း သူ လောင်မြိုက်သော ရင်ဖြင့် မှတ်မိလိုက်သော ကားနံပါတ်ကို စတင်စုံစမ်းဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

သူ အဆင့်ဆင့် စုံစမ်းလိုက်တော့ ကားပိုင်ရှင်ဟာ ရဲမာန်ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ သူ့လုပ်ငန်းက အရောင်းဆိုင်တွေရှိသည်တဲ့။

ဒါဆို ရွှေရေးစံပယ်ဟာ သူ့ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ အရောင်းစာရေးမလေး ဖြစ်မှာပေါ့။ သူမဟာ ချောချောလှလှ ချစ်စရာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မို့ ရဲမာန် ကူညီပံ့ပိုးမှုတွေပေးနိုင်

၁၂၈ ကြယ်စင်များ

ပေမယ့် လက်မထပ်ရသေးတာတော့ သေချာလောက်သဖြင့် သူ စိတ်နည်းနည်း အေးရသည်။

နောက်တစ်ဆင့် ထပ်ပြီးစုံစမ်းလိုက်တော့ ရဲမာန်ပိုင် သည့် ဆိုင် (၅) ဆိုင်လုံး၏လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုပါ သူ သိလိုက်ရသည်။

ဟူး ... မလွယ်လိုက်တာ။

ချစ်သူလေးအတွက် လှုပ်ရှားရတာ သူ့သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတွေပါ အကုန်အလုပ်များသွားရသည့်အဖြစ်။

နောက်တစ်ဆင့်အဖြစ် သူ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည့် ရွှေရေး၏စံပယ်ပန်းတွေ တစ်ထွေးကြီးနှင့်ပုံကို ဖြန့်ပေးလိုက်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို အသေကြိမ်းမောင်းထားရသေး၏။

“အဲဒါ ငါ့ကောင်မလေးနော်၊ ငါ သူ့ကိုဘယ်လောက် ခြိတ်နှိုးတယ်ဆိုတာ အခုလို ငါ ဆတ်စလူးခါနေရတာသာ ကြည့်”

“ဆတ်စလူးခါတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဆီဘူးခါ တာ”

“ဟုတ်ဘူး၊ အမွေးမရှိတဲ့ အလှေးခါနေတာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပိုင်းပြီးနှိပ်ကွပ်နေပေမယ့် သူ့မှာ မနာနိုင်။ ဆက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းရသည်။

စံပယ်ကျော် ၁၂၉

“အေး... ငါ့စံပယ်ကျော်လေးကို ဘယ်ဆိုင်မှာရှိလဲလို့ တစ်ဖြန့်ပြီးရှာပေးကြ။ မင်းတို့ကို ဓာတ်ပုံတွေပေးထားပြီနော်။ အွယ်မရာတော့ မလုပ်ကြနဲ့၊ မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းဖို့လည်း မစဉ်း စားကြနဲ့”

“မင်းပစ္စည်းဆိုတာနဲ့တင် လက်လန်ပါပြီကွာ”

“သူ့ကိုယ်တိုင်က ငါတို့ကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုရင်ရော”

“သေလိုက်၊ နေရာမှာတင် ဟာရာကိုရိလုပ်ပြီး သေ ထိုင်ကြကွာ။ ငါ့ပစ္စည်းလေးကို လုံးဝမထိနဲ့၊ ငါ့ရောဂါက ရွှေရေး ကို အသေရရ အရှင်ရရ”

“ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဒီကောင် ဆေးမတိုး တော့ဘူး”

“အသေရတော့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲကွာ။ မပိုနဲ့”

“ဒီကောင်က အသေလည်း ချမ်းသာပေးမယ့်ရှုပ် တုတ်ဘူး”

သူ သူငယ်ချင်းများကို ဆဲဆို ရေရွတ်ရင်း မြန်မြန်သွား ကြဖို့ နှိုးဆော်လိုက်ရသည်။

“အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားကြနော်၊ တွေ့တဲ့ဆိုင်က လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် တင်ပြ”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... သူ့ကိုယ်သူများ

၁၃၀ * ကယ်စင်ပျံ့

ဗိုလ်ခင်ညွန့် မှတ်နေသလား”

“ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းကြည့်မလို့”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေါက်တတ်ကရပြောရင်း
သူသူယယ်ချင်းတွေ ကားကိုယ်စီနှင့် ထွက်ခွာသွားလျှင် သူ ဆိုက်
တစ်ခုထဲမှ ရင်မ၍ စောင့်နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၅)

ငွေရေးစံပယ်။

အပျံ့သင်စအရွယ်မို့ ကိုကြီးဟာ သူမရဲ့အိပ်မက်ထဲက
ရွှေမင်းသားလေးတစ်ပါး။

အိပ်မက်ဆိုတာ မက်ပြီးလျှင် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်
ပြီ။ ယခုလည်း ကိုကြီးဟာ သူမအပေါ် အကြင်နာမိုးပြေးလေး
ချစ်စလောက်ရွာသွန်းပေးခဲ့ပြီး သူမဘဝထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ပြန်ချေပြီ။

နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်မတဲ့။ အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာ
သင်မတဲ့။

၁၃၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ခွဲခွာတော့မည့်အချိန်များမှာ ကိုကြီးဟာ ငွေရေးကို ပဟေဠိစကားတွေ အများကြီးပြောခဲ့သည်။

“ရှေးရှေးတုန်းက စာဆိုတွေ ဘယ်သူလဲတော့ ကိုကြီး မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရှင်နှောင်းလေးရဲ့အလှကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့တာဖတ်ရ တော့ ကိုကြီးစိတ်ထဲမှာ ပိုလိုက်တာလို့ တွေးမိတယ်”

“သူတို့က ဘာဆိုလဲဟင်”

“ဪ... စာဆိုရှင်တွေ ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ရှင်နှောင်းလေးတို့၊ ဝဏ္ဏပဘာတို့ဆိုတာ (၁၂) နှစ်၊ (၁၃) နှစ်သမီးလေးတွေမို့ပေါ့”

“ဟင်... ကလေးလေးတွေကို စာဖွဲ့တယ် ဟုတ်လား။ အပျိုဖြစ်မှ လှတာမဟုတ်လား ကိုကြီးရဲ့”

“လှမယ့်သူက ကလေးထဲက လှတာပဲလေ။ တချို့ ကလေးလေးတွေ လှလွန်းအားကြီးရင် အပျိုတွေ ဘယ်လိုကိမိ မလဲ”

“ဪ”

မသိနိုးနကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ကောင်းဆုရင်ထဲ နာ ကျင်မိရတာ။ သူမိဘနှစ်ပါးဟာ သူ့ကို ဦးလေးရှိရာ အမေရိကန် သို့မို့ပြီး ဆေးပညာဘွဲ့လွန် တက်စေဦးမှာ။

တစ်ခုခုဖို့ တစ်ခုပေးရမည်ဆိုလျှင် သူ ဘာတွေပေးဆပ် ရမည်နည်း။

စံပယ်ကျော်နီ ၁၃၃

သူ့ရဲ့ ချစ်စဖွယ် ရှင်နှောင်းလေးကိုရော သူက နဝအေး ကြီးလို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါ့မလား။

စိတ်မချနိုင်ပါ။ သူက ကမ္ဘာတစ်ဖက်မှာ ပညာတွေ ကြီးရုန်းရှာနေတုန်း သူ့ရဲ့ရှင်နှောင်းလေးကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက် ရပါ။

သေသေချာချာ စရန်သတ်ခဲ့ရ၊ ဖွင့်ပြောခဲ့ရအောင် လည်း ကလေးလေးကို သူ မပြောရက်ပါ။ ပင်ယံမှာလှပနေသည့် ချစ်စရာ စံပယ်ပွင့်လေးကို သူ ဘယ်လိုမှ အရိပ်မထိုးစေချင်။

“ခက်လိုက်တဲ့ ငါ့ဘဝရယ်”

သူ လွှတ်ခနဲ ညည်းတွားမိတော့ သူ့အနားမှာ ထိုင်ပြီး ဆရာတွက်နေသည့် ခေတ်သစ်ရှင်နှောင်းလေးက သူ့ကိုမော့ ကြည့်လာသည်။

အဲဒီနေ့က ဆရာမကြီးအိမ်မှာမရှိ။ တပည့်တစ်ယောက် ဖော် အလှူသို့ သွားနေသည်။ ကျူရှင်ပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ လူလည်း မရှိပါ။

ငွေရေးစံပယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ အစောင့်အဖြစ် ရှိနေ တုန်း သူ ရောက်သွားခဲ့ခြင်းပါ။

သူ အမေရိကန်သို့ သွားတော့မည်မို့ ငွေရေးကလည်း သူ့ဘေးလေးကို ကိုကြီးအားပေးဖို့ ယူလာခဲ့ပါပြီ။

၁၃၄ ကြယ်ဝင်ယုဒ

ကြောင်ရှပ်ကလေး။ အဖြူရောင်ကြောင်လေး။

“ကိုကြီး ငွေလိုရင် သုံးဖို့နော်”

သူ မရယ်ရက်ပါ။ ကြောင်ရှပ်လေးကို ရင်ဘတ်မှာဖိရင်း
ကလေးလေးရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကို စိမ့်ဝင်အောင် ထုံကူးနေမိ
သည်။

“ကိုကြီးမရှိရင် ငွေရေး ငိုမှာလား။ လွမ်းမှာလား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကြီးမှ ငွေရေးအနားမှာ မရှိတော့တာ။ အနည်းဆုံး
(၃) နှစ် သွားနေရမှာလေ။ (၅) နှစ်လောက်လည်း ကြာနိုင်တာ
ပဲ”“ဪ ... အကြာကြီးပဲနော်။ ငွေရေးကလေး ကိစ္စ
တစ်ခုကို တွေးပြီး ကြိုမသိဘူး။ မခံစားတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ
ကိုကြီး မရှိတော့မှာ သွားတွေးမိလိုက်ရင်တော့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ
တော့သလိုကြီး ခံစားနေရတယ်”မျက်ရည်လေးဝဲရင်း သူပြောတတ်သလို ပြောနေရှာ
သည့် ကလေးလေးကို သူ ကြောင့်ကလေးလို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့
ချင်ပေမယ့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင်ဆုပ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းနေရသည်။

ခက်ခဲလိုက်တာ။ ပင်ပန်းကြမ်းရှုလိုက်တာ။

ဝယ်ကေရီ ၁၃၅

နဖူးလေးတွေ၊ ပါးလေးတွေကိုလည်း ရွှေလေးမွှေးခဲ့ချင်
ပါရဲ့။ သူကလေး ရင်တွေခုန်ပြီး ပညာရေး အလဟဿဖြစ်မှာ
မို့လို့ သူ ပင်ပန်းကြီးစွာ ထိန်းချုပ်နေရသည်မှာ မသက်သာ။
“ကိုကြီးရယ် ... ငွေရေး အဲဒီနှစ်တွေမှာ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့
နေခဲ့ရမလဲဟင်”ဆရာမကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့ညှို့ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ
ထိုင်ပြီး စကားတွေပြောဖြစ်နေကြတာ။သူကလေးအံတုန်ယင်သောစကားသံလေးကြောင့် သူ
နှလုံးသား တစ်ခွေလုံး နာကျင်ကျွမ်းမြေ့ရပါဘိ။

“ကလေးရယ် ... ဝဏ္ဏပဘာလေးရယ်”

ရင်ထဲမှာ တုန်ရိုက်မြည်ဟီးရင်း ကလေးကို သူ နှစ်သိမ့်
ဖြေဆည်ပေးရသည်။“စာတွေကြိုးစားနေပေါ့ ငွေရေးရယ်။ ကိုကြီးပြန်လာရင်
တိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံဖွင့်မှာ။ အဲဒီမှာအလုပ်ဝင်နိုင်အောင်
ငွေရေးကြိုးစားပေါ့။ ကိုကြီး ငွေပို့ပေးမယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်
ထုတ်”

“ဆရာဝန်မဖြစ်ရင် ငွေရေးကိုမခေါ်တော့ဘူးလားဟင်”

မော့မော့လေးမေးရှာသည့် ကမ္ဘာကျော် ကျောက်ဆစ်
ရှုပ်လေးကိုမှ သူ တစ်ခါလောက် နမ်းမွှေးခွင့်မရခဲ့လျှင် ရှေ့

၁၃၆ ❀ ကြယ်စင်များလေ

လျှောက်ရမည့် ဘဝကန္တာရကို သူ လျှောက်လှမ်းနိုင်တော့မည် မထင်။

သူကလေးမေးတာကို မဖြေဘဲ ကိုယ်မေးချင်တာပဲ မေးလိုက်တာ -

“ငွေရေးအဖေခွဲအစ်ကိုက ငွေရေးကို ဘယ်အရွယ်ထိ မွေးတုန်းလဲဟင်”

“ဖေဖေကို ငွေရေး မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကိုကိုနဲ့မမကြီး မေမေတို့ကတော့ ခုထိ မွေးတုန်း။ ကိုကိုက နဖူးတို့ ဆံပင်တို့ကို မွေးတယ်။ အင်း ... မမွေးတာတောင်ကြာပါပြီလေ။ သူတို့ လည်း အားမှမအားကြတာ။ ငွေရေးကိုမချစ်ကြတော့ဘူး ထင်ပါ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကြီး”

“ကိုကြီးလည်း အမေခိုကကို သွားရတော့မှာမို့ မသွား ခင် ငွေရေးကို မွေးခဲ့ချင်လို့ပါ။ ကိုကြီး အကြာကြီးသွားနေရမှာ ငွေရေးဓာတ်ပုံလေးတွေလည်း ယူသွားမယ်”

“မွေးပေါ့ ကိုကြီးရယ်။ ကိုကြီးလည်း ငွေရေးရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်သူတစ်ဦးပဲလေ။ ငွေရေးလည်း ကိုကြီးကို ပြန်မွေး မယ်နော်”

“ဟာ ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုကြီးကပဲ ငွေရေးကို နဖူးလေး မွေးခဲ့မယ်”

ဝံပယ်ကေရီ ❀ ၁၃၇

“အင်းလေ ... ငွေရေးလည်း ကိုကြီးကို နဖူးလေးပြန် မွေးမှာပေါ့လို့”

ကိုယ့်ရှု့ကိုယ်ပတ်နေသဖြင့် ကောင်းဆု ချွေပြန်နေရ သည်။ တော်တော်မလွယ်တဲ့ကလေးမလေးပါပဲ။

“ကိုကြီးသွားနေတုန်း လိမ်လိမ်မာမာ နေရမယ်နော်။ မခိုက်ရဘူး”

“အင်း”

“လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ပြော”

“သိဘူးလေ”

“သိရမယ် ... ပြော”

သူ အတင်းအကျပ်မေးတော့ ငွေရေးရုပ်ကလေးက ချစ် စရာ ရှိရှိလေ။

“ပိုက်ဆံမခိုးရဘူး။ ဟင်းခိုးမစားရဘူး။ စာမှန်မှန်ကျက် ရမယ်။ ကျောင်းမပြေးရဘူး။ ကိုကိုနဲ့မမကြီးစကား နားထောင်ရ မယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့စကားကို နားထောင်ရမယ်”

“ကျွန်သေးတယ် ဆက်ပြော”

“ကုန်ပြီလေ ကိုကြီးရဲ့။ ငွေရေးသိတာ ဒါအကုန်ပဲ”
သူမပုံစံလေးက ဖြူဖြူစင်စင်။

“အရေးကြီးတာရှိသေးတာပေါ့ ငွေရေးရဲ့။ အရေးကြီးဆုံး

၁၃၈ ကြယ်စင်များဝေ

ကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ရည်းစားမထားရဘူးလေ။ စာသင်တဲ့အရွယ်မှာ ရည်းစားထားရင် ဘယ်တော့မှ အညွန့်မတက်တော့ဘူး။ အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်ကို ဘယ်သောအခါမှ မရောက်တော့ဘူး”

“ဟုတ်လို့လား”

“ခွေးသမီးလေ။ နာချင်လို့၊ သေချင်လို့၊ ကိုကြီးကို ကတိပေး။ ပညာသင်ချိန်မှာ ရည်းစားလုံးဝမထားပါဘူး။ ကိုကြီး ပြန်မလာမချင်း ရည်းစားမထားပါဘူးလို့ပေး။ ကတိပေး”

“ကိုကြီးက တစ်သက်လုံးပြန်မလာတော့ရော”

“ခွေးမလေး... တော်တော်ယောက်ျားလိုချင်နေတယ် ဟုတ်လား။ ပြန်လာမှာပေါ့ကွ။ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည်ကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်တော့မှ တိုင်းတစ်ပါးမှာ တစ်သက်လုံးမနေဘူး”

“အင်း... ဒါဆိုလည်း ကတိပေးမယ်”

“ဒါဆို ကိုကြီးတိုင်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်ဆို”

သူကလေးကို ကျိန်စာထိုက်၊ သစ္စာဆိုစေပြီးမှ သူမှာ စိတ်ဓာတ်ဝက်အေးရသည်။ အပြည့်တော့ မအေးရသေးပါဘူး။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးဟာ လူမှဆိုးတွေရဲ့ လက်မှ လွတ်ပါစေ။

သစ္စာရေတိုက်ပြီးတော့မှ ငွေရေးစံပယ်လေးကို သူ ရင်ခွင်ထဲ ဖွဖွဖက်ပြီး နဖူးလေးကို ရင်အေးအောင် မွှေးမိခဲ့ပါသည်။ သိပ်ချစ်တာပဲ ကလေးလေးရယ်။

လူကို ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည့် ကိုကြီးတို့ ငွေရေးစံပယ် လွှမ်းနေမိပါပြီ။ သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လွှမ်းလျှင် စာနာနာဖိကျက်လိုက်ပါ၏။

ကိုကြီး ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ (၉) တန်းနှစ်မှာ လှရေးကြွယ်လာသည့် ငွေရေးကို ကြိုက်ချင်သူတွေ၊ လက်တည့်စမ်းချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် သူမကတော့ ကိုကြီးပေးခဲ့သည့် ဆွဲကြိုးလေးနှင့် လော့ကတ်ထဲမှ ကိုကြီးပုံလေးအပေါ် သစ္စာကတိစောင့်ထိန်းရင်း စာကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေမိပါသည်။

အဲသည်နေ့က သူလည်ပင်းမှကြိုးကို ချွတ်ဆွဲပေးခဲ့သည့် တိုကြီး၊ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုး၊ ဘယ်လောက်တန်တယ် ဘာညာ ငွေရေးမသိပါ။ ငွေရေးသိတာ ဒါ ကိုကြီးအမြဲဆွဲခဲ့တဲ့ ဆွဲကြိုးလေး။

လော့ကတ်ဘူးထဲမှာ ကိုကြီးဓာတ်ပုံ။ ခလုတ်ကလေး ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ထောက်ခနဲပွင့်သွားတဲ့ အသည်းပုံလေးထဲမှာ ကိုကြီးရုပ်က ခပ်တည်တည်။

သူမကိုလည်း ဖုန်းကင်မရာနှင့် ရိုက်သွားပါသည်။

ဪ... ယခုတော့ (၉) တန်းကျောင်းသူကြီး ငွေရေး စံပယ်ခမျာ တိတ်တခိုးချစ်ရသူ ကိုကြီးကို လွမ်းဆွတ်တသရင်း စာတွေ ကြိုးရုန်းကျက်နေရပါသည်။

ကိုကြီး ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ်နှင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းဖွင့် လျှင် ငွေရေးလည်း ကူညီနိုင်အောင်လို့ပါ။ နှုတ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ လုပ်မည်။ ဆရာဝန်ကတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ ဂုဏ်ထူး (၆)ခုလုံး ထွက်တာတောင် အမှတ်က သေချာတာမဟုတ်။

ငွေရေးတို့အဖြစ်ဟာ တဲမှတိုက်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ ပါပြီ။

ဦးရဲမာန်၏အကူအညီနှင့် နေစရာလည်းရ၊ အလုပ် လည်း ရခဲ့ပြီး စံပယ်ပန်းသည်လေးဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့် မမကိုကြည့်ပြီး ငွေရေးတို့လည်းဝမ်းသာရပါသည်။

ကိုကိုရွှေသုတနှင့် ငွေရေးစံပယ်တို့ကတော့ ဘဝတိုက်ပွဲ ဝင်ဖို့ စာသင်တုန်း။

အခန်း (၁၆)

ရွှေသုတ။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ ဘယ်အထိ လေးနက် ပါသလဲ။ အချို့က ကလေးအချစ်ဟာ ရေပေါ်မှာ အရပ်ရေးသလို မို့ မစွဲမြဲပါဘူးတဲ့။

ရွှေသုတကတော့ ကလေးချစ်ဆိုတာ နုနယ်သည့် နှလုံး သားမှာ ကမည်းထိုးရေးခြစ်ခဲ့တာမို့ သေရာပါမည့်အချစ်လို့ ပြောပြလိုက်ချင်ပါသည်။

မမ ချောမဒီက သူ့ကို တစ်ရက်တည်းနှင့် လူကို အမူး စုပ်ပြီး ငွေတောင်ပြည်ပြန်သလို ပြန်သွားခဲ့တော့ သူ့မှာ သုဓန

၁၄၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မင်းသားလို အရူးတစ်ပိုင်း ကျန်ခဲ့ရတာ။

ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံရဦးမှာပေါ့ မမချောရယ်။ မမဝယ်ပေးခဲ့သည့် ဝတ်စုံလေးတွေကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း ပြင်းရှုစွာ သတိရ လွှမ်းဆွတ်တတ်ပေမယ့် ရွှေသုတ အဆွေးသမားကြီး အဖြစ်နှင့် ဘဝကို ရေစုန်အမျှောမခံပါ။

နောင်တစ်ချိန်မှာ မမချောနှင့် ပြန်တွေ့သည့်အခါ သူဟာ မမစိတ်ပျက်လောက်စရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေစေရ။

သူ လူတော်တစ်ယောက်မဟုတ်တောင် လူရှက် တစ်ယောက်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပါဦးမည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆယ်တန်းနှစ်ဝက်စာမေးပွဲမှာ သူထူးထူးချွန်ချွန် ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို ဆရာ ဆရာမတွေကလည်း ချစ်ကြပါသည်။

အားလုံးအမြင်မှာ သူက အာသဝေါကုန်ခမ်းနေပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်။ စာဆိုမှ စာလို့ထင်ကြတော့။

ရွှေသုတ ကိုယ့်ဒုက္ခကို လှစ်မပြချင်တော့။ ဝေဒနာကို ရင်ထဲမှာပဲ ထားတော့မည်။

သည်နေ့လည်း သူ အတန်းထဲမှာ ငြိမ်ပြီး သင်္ချာတွက်နေခိုက် ကျန်သူငယ်ချင်းများကတော့ ထွက်လိုက် ခင်လိုက်။

ဝယ်ကေရီ ၁၄၃

သူတို့ ဆယ်တန်းသိပ္ပံ-အခန်းမှာ ဆရာလွတ်နေသည်။ သူသူငယ်ချင်း ဖိုးတိန်က အပြင်မှပြန်လာပြီး သူ့အနားသို့ ကသုတ်ကရက် ကပ်လာပုံက မသင်္ကာစရာ။

သူမျက်နှာက ပြုံးပြီးပြီးနှင့်။

“ဟေ့ကောင် သုတ ... ဒီနေ့ တို့ကျောင်းကို ဆရာမ အသစ်ရောက်တယ်ကွ။ ပြောင်းသွားတဲ့ ဒေါ်အေးအေးနွယ် အစားကွာ”

“ငါတို့ကို ဘာသင်မှာလဲ”

“(၉) တန်းပဲသင်မှာတဲ့ ငါတို့အတန်းကို မသင်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလွှမ်းစရာရှိလဲကွာ။ ငါတို့နဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ”

“ဆိုင်တယ်ကွ။ ဆရာမအသစ်လေးက အရမ်းချောတာမောင်။ ဗိုလ်မရှုပ်လေး ကျနေတာပဲ။ ငါတို့တွေ ဆရာမကြီးရုံးခန်း နားသွားပြီး ခစ်သီရစ်သီ လုပ်လို့ မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။ လာ မင်းကြည့်ချင်ရင် ငါလိုက်ပို့မယ်”

“တော်ပါကွာ။ မင်းတို့ကတော့ ဆရာမလည်း ချမ်းသာမပေးဘူး။ ရှိုးလိုက်တာပဲ။ အဝီစိကျမယ့်ကောင်တွေ”

“အေးပေါ့ ... မင်းကတော့ ပြောမှာပေါ့။ ကျောင်းလှိုင်းတုန်းကြီးဝင်စားလို့ သေတဲ့မသာကို။ ငါတို့က ဆရာမကို ပြစ်မှား

၁၄၄ ကြယ်စင်ပျူဝေ

တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အလှအပကို ကိုးကွယ်ခံစားကြတာပါ။
ကြည့်ရုံလေးပါပဲ။ ဘာမှ မပစ်မှားပါဘူး”

“ငါ မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ။ သင်္ချာမပြီးသေးဘူး”

“ခွေးနော်... နောက်မှ ငါ့ကို အပြစ်မပေးနဲ့။ ငါတော့
ဟိုကောင်တွေနောက် လိုက်သွားဦးမယ်”

ဖိုးထိန် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်သွားပေမယ့် ရွှေ
သုတကတော့ သင်္ချာပဲ ပြီးအောင်ဆက်တွက်နေလိုက်သည်။

ဖိုးထိန်ကတော့ ပြီးမှ သူ့ထံမှ ကူးချမည့်ကောင်ပါ။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ ရွှေသုတ မမချောငယ်ပေးခဲ့
သည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကျောပိုးပြီး သူများတွေနောက်မှ
ဆင်းခဲ့သည်။

(၁၀) မိနစ်လောက် စောင့်ရုံကို စောင့်ဘဲ အတင်း
တိုးဝှေ့နေကြရတာ သူ မကြိုက်ပါ။ ပြီး သူက အတန်းခေါင်း
ဆောင်မို့ တံခါးပိတ်တာ၊ သော့ခတ်တာတွေ ပြုလုပ်ရပါသည်။

အားလုံးရဲ့နောက်မှ သူ ထွက်ခဲ့တော့ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်
လာသည့် ဓာတုဗေဒဆရာမ ဒေါ်သန္တာစိုးက သူ့ကိုလှမ်းခေါ်
သည်။

သူဟာ ဆရာ ဆရာမများရဲ့အချစ်တော်ပါ။

“ရွှေသုတ လာဦးဟေ့ ... ဒီမှာ ဆရာမအသစ်ကို

စံပယ်ကျော် ၁၄၅

ကွန်ပျူတာခန်းလိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ကျောင်းမှာ မေးခွန်းတွေရှိနေ
တော့ နွယ်နီတစ်ယောက်တည်း မခိုင်ဘူး။ ဒီဆရာမအသစ်က
ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

သူ ဆရာမအသစ်ကို ကွန်ပျူတာခန်းသို့ လိုက်ပို့ဖို့
စောင့်နေတုန်း ဒေါ်သန္တာစိုး အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ဆရာမ
အသစ် ထွက်လာလျှင် -

“ဟင်”

သူခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာလည်လည်သွားပြီး သူတစ်ကိုယ်
ထုံး စောချွေးတွေ စိမ့်လာခဲ့ရပါသည်။

“မမ”

သေခါနီးလူလို အသံတောင်မထွက်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်လေး
ထုံးဝန်းသွားရုံ။

မမရယ် မှော်ရုံတော့မှာထားခဲ့ပြီး ယခုတစ်ခါ ကျွန်တော့်
ရင်တွေကဲ့အောင် ဖန်ဆင်းလာခဲ့တာလားဗျာ။

မျက်ရည်ခိုးတွေနှင့် ပူလောင်သီးနှင့်သွားသည့်ရှုပ်ကို
အလျင်အမြန် ပြန်ဘရိတ်အုပ်ပြီး သူ့ဆရာမ ဒေါ်ချောမဒီ၏
ဆွဲခြင်းလေးကို ယူလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့”

၁၄၆ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

ဆွဲခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး ရွှေသုတ ရှေ့မှသွားတော့ ချောမဒီ နောက်မှလိုက်သည်။

ကျောင်းယူနီဖောင်းလေးဝတ်ထားပေမယ့် ချောမဒီ၏ အသွင်က ရှင်းသန့်လှပလွန်းပါသည်။

အရင်လို ဗရုတ်သုတ်ခပုံစံ မဟုတ်တော့ဘဲ ဘယ် နတ် ရေကန်ထဲက ခုန်တက်လာသည်မသိ။

ရွှေညိုရောင်ဆံပင်ဆံနွယ်တွေကို ဆံထုံးလှလှလေး ထုံး ထားပြီး အင်္ကျီအဖြူ လုံချည်အစိမ်းနှင့်ပေမယ့် အလှက ရက်စက် သည်။

မမချောမဒီရယ် ခုမှ တကယ့်ကို ကမ္ဘာခြားတော့တာပါ ဗျာ။ ဆရာနှင့်တပည့်လေ။

မမကိုချောလို့လှလို့ ကျွန်တော် ပစ်မှားမိတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ မမမို့ အရမ်းချစ်မိတာပါ။

“ဟေ့ ငိုများနေသလား”

မမ ကူခြေရှင်ကြီးက ရှေ့မှသွားနှင့်သည့် ရွှေသုတကို လှမ်းမေးတော့ သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ စကားသံထွက်သွား လျှင်လည်း ဆည်ကြီးကျိုးသလို သူ့စကားလုံးတွေ မျက်ရည်ထဲမှာ မျောရမည့်အပေါက်။

“စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တာမကြိုက်ဘူးနော်။ မင်း ယောက်ျား

ရွှေပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကောရီ ၁၄၇

မဟုတ်ဘူးလား”

ရွှေသုတကတော့ ရှေ့မှ တစိုက်စိုက်နှင့် သွားနေပြီ။ သူတို့ကျောင်းက အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းမို့ ကွန်ပျူတာခန်း က အဝေးသား။

“မင်းရှိနေမှန်းသိရင် ငါ ဒီကျောင်းကို မလာပါဘူး”

နောက်မှ မမချော၏ စကားသံကြောင့် ရွှေသုတ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက နီနီရဲရဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်တောင် မုန်းနေသလား မမ ချော။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ဂုဏ်ကြီးရှင် မမတို့ရဲ့ ကစားစရာ အရုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါဗျ”

“ဟေ့ဟေ့ စကားပြောတာ စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့။ ငါတို့က မင်း တို့ ခေါ်သွားပေမယ့် ဘာမတရားတာလုပ်လို့လဲ။ စံပယ်ပန်းသည် လေးကို သနားလို့ တစ်နေ့တာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ဆိုပြီး ခေါ်သွား တာ။ နောက် မင်းပျော်သွားအောင် အဝတ်တွေ ဝယ်ပေးခဲ့တာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သက်မဲ့အရုပ် မဟုတ်ဘူးလေ။ ခံစားတတ်တဲ့ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ဗျ။ သက်ရှိလူသား တစ်ယောက်”

“တော်ပြီ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ဇွဲကိုမေ့ပစ်လိုက်တော့။ ငါ မင်းတို့အတန်းကိုလည်း မသင်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၈ * ကြယ်စင်မုနော

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“အပြစ်ရှိရုံ မရှိရုံ ငါ မင်းကို တပည့်မတော်ချင်ဘူး။

ငါ မင်းရဲ့ဆရာမ မဖြစ်ချင်ဘူး... ဒါပဲ”

သူမ၏ဆွဲခြင်းလေးကို ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲယူကာ ကျော့ကျော့လှလှလေး လျှောက်သွားသည့် မမချောမဒီကိုကြည့်ပြီး ရွှေသုတ မျက်စည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျခဲ့ရပြီ။

အခြားကမ္ဘာကို ရောက်နေတာကမှ ကောင်းဦးမယ် မမချောရယ်။

ခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက် ပန်းတိုင်လေး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲသွားပြီ။

ကျွန်တော့်ကိုအရှင်လတ်လတ် ခရီးကိုပစ်ချရက်ခဲ့တဲ့ မမရဲ့ အရိုင်းစိတ်ကို ကျွန်တော် အတော် အကြောက်ကြီး ကြောက်မိပါပြီဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သေတဲ့အထိ မမကို တစ်သက်လုံး မြို့သိမ်း ကိုးကွယ်သွားမှာပါ။

အခန်း (၁၇)

ရွှေရေးစံပယ်။

ရဲမာန်က ယူနီဖောင်းလိုမျိုး ဝတ်စေသဖြင့် သူမ၏ အလှက ထင်းထင်းလင်းလင်း။

စပို့ရှင်အဖြူလေးနှင့် စက်ပ်ရှည်ပန်းရောင်။ ကိုယ်လုံး အလှကလည်း ထင်းခနဲ။

ရဲမာန်ဆိုတာလည်း ကျန်သည့်ဆိုင်များသို့ ရောက်ရုံ သွားပြီး ရွှေရေရှိသည့်ဆိုင်မှာသာ ရုံးထိုင်နေတော့သည်။ သူသူငယ်ချင်းနေသူမျိုးကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမားမားလေ

၁၅၀ ကြယ်စင်ပျား

“ရဲကြီး ဒီလောက်ဖြစ်နေလည်း ဒီဆိုင်မှာ မင်းပဲ မန်နေဂျာလုပ်တော့ကွာ။ ငါ တခြားဆိုင်သွားမယ်”

“ငါက မင်းနဲ့တောင် စိတ်ချတာမဟုတ်ဘူးကွာ။ မင်းကို ပြောင်းပေးရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ငါ့မှာ နံပါတ်ကြီးနဲ့ပါကွာ။ နွေကျရင်ယူရမှာ”

“မင်းလေသံကိုက ခိုသံပေါက်နေပြီ။ မယူချင်ဘဲနဲ့ အားနာပါးနာ ယူရမယ့် လေသံကြီး။ အဲဒါကြောင့် ငါ ရွှေရေးနဲ့ စိတ်မချတာကွာ”

“ကဲ ရဲမန် ... ခွေးမသား။ ငါ့သူငယ်ချင်းပစ္စည်းကို ဝင်လုရလောက်အောင်ထိ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းမကျဘူး။ မင်း အမဲရိုးကို ငါမလုဘူး ဟောကောင်”

“အောင်မာ ... ဒီလောက် ဖြူဖြူချောချောလေးကို မင်းမို့ အမဲရိုးနဲ့ နှိုင်းရက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဝက်ရိုးကွာ ... ကဲ”

“နေသူမျိုးနော် ... ခွေးသူတောင်းစား။ မင်းကောင်မလေးသာ ဝက်ပုပ်မ။ ငါကတော့ ဒီဆိုင်မှာ ကြာကြာနေမှာပဲ။ ငါ ဒီဆိုင်လာရင် မင်းက တခြားဆိုင်တွေ သွားထိုင်ပေါ့”

နေသူမျိုးဟာ ဆရာကြီးမို့ သူတော်တော် အားကိုးရပါသည်။

စံပယ်ကေရီ ၁၅၁

“အေး ... နေတာက အရေးမကြီးဘူး။ မင်း ဥစ္စာ ခြောက်ပြီး လာဝယ်တဲ့ ကာစတန်မာတွေကို ရန်လုပ်ဖွဲ့တတ်လို့ ထည်း ငါတို့ ဆိုင်နာမည် ပျက်နေဦးမယ်”

“ငါ ဒီလောက်ထိ မမ္မန်ဘူး နေသူ၊ မဖဲနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင်စကားပြောနေကြတုန်း ရွှေကောင်တာမှ ရွှေရေးထံသို့ လူငယ်တစ်ယောက် စံပယ်ကုံးတွေနှင့် ရောက်လာပြန်လျှင် ရဲမန် အအကြီးလို လည်ပင်းနင်သွားလေ၏။

နေသူမျိုးကလည်း သူ့ကို ခေါင်းခါပြနေသည်။

“အခြေအနေပဲ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ”

ရွှေရေးစံပယ် စံပယ်ပန်းတွေနှင့် ဝင်လာသည့် လင်းဆတ်ကို အံ့သြ ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်မိတာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းမို့ပါ။

“အစ်ကို ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ။ မတွေ့တာကြာပြီနော်”

“အစ်ကိုက ပျောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေရေးတို့သာ ဖြုတ်ခနဲပျောက်သွားတာ။ နတ်သမီးလေး နတ်သက်ကြွလှ အတိုင်းပဲ။ အစ်ကိုမှာ ရှာလိုက်ရတာ။ ရွှေရေးတို့ ပန်းရောင်းတဲ့ နေရာတစ်ဝိုက်မှာ သွားလာလိုက်၊ စံပယ်ခြံလိုက်သွားလိုက်နဲ့

၁၅၂ နှစ် ကြယ်စင်ပျားလေ

အရှေးကြီးကိုဖြစ်ရော”

“အစ်ကိုရယ် မပိုပါနဲ့ရှင်”

“ဘာ ... အစ်ကိုကပိုတယ် ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး ... အစ်ကိုကမ်းလှမ်းချက်ကိုတော့ ယယ်ချပြီး အခု ဘယ်သူကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တာလဲ”

သူ့အပြောတွေက လွန်သလိုရှိလာလျှင် ရွှေရေးစိတ်ပျက်ရသည်။ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်က ဒီလိုပဲလား။ အဲ ချစ်လို့ ကမ်းလှမ်းတာ နေမှာမပါလေ။

“အခုရော ရွှေရေးတို့ ဘယ်မှာနေလဲ။ စံပယ်မြို့က ပြောလိုက်တာကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် လာခေါ်သွားတာတဲ့။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူခေါ်သွားတာလဲ”

သံသယတွေများ လွန်းနေသည့် လင်းခေတ်ကို ရွှေရေးစံပယ် စိတ်ပျက်မိပါသည်။

သူဟာ ရွှေရေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မယုံကြည်ပါလား။

“ဟိုမှာ ရွှေရေးတို့ကိုလာခေါ်တာ သူပဲ”

ရွှေရေးစံပယ် ခဲမာန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဈေးဝယ်သူများနှင့် စကားပြောဆို ရောင်းချနေလျှင် လင်းခေတ် ခံစားနေရပြန်သည်။

သူ စံပယ်ကုံးတွေကို လက်မှကိုင်ပြီး ရွှေရေးကို စောင့်နေရစဉ် ခဲမာန် သူ့အနားသို့ ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အင်းပေါက်ကွာ၊ မင်းက စင်ပေါ်ကလူကိုး။ အောင်နိုင်သူတို့။

“ကိုယ့်ညီ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ စံပယ်ပန်းလာရောင်းတာလား။ ချစ်ရေ ... ဒီနေ့ ကိုကို စံပယ်ပန်းဝယ်လာဖို့ မေ့နေလို့ကွာ။ ဒီစံပယ်တွေပဲ ယူလိုက်ပါ”

သူက ခါတိုင်းအပေါက်ချိုးပေမယ့် သည်တစ်ခါတော့ ရွှေရေးစံပယ် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာသည်။ လင်းခေတ်က ယုံထင် ကြောင်ထင် ဖြစ်နေရတုန်း။

ရွှေရေးစံပယ်ရဲ့အသည်းနှလုံးက ပန်းလေးကြွေကျလာတာတောင် မခံနိုင်တော့ပါ။

“ရှင် ရှင် တရားလွန်နေပြီနော်။ ဒါ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေရှင်၊ သူ သူစိမ်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေပျောက်သွားလို့ သူ့မှာ စိုးရိမ်တကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေတာ။ သူက တစ်မျိုး ထင်နေရတဲ့ကြားထဲ ရှင်ပြောပုံကြီးက”

“ဪ ... ဆောရီးနော်။ ခါတိုင်းလည်း ကောင်လေးတွေ လာလာပြီး ရှုပ်တတ်လို့ ဒီလိုပဲ လှန့်ထုတ်ပေးနေရလို့ပါ။ စိတ်ဆွေတွေဆိုလည်း စကားပြောကြဦးလေ။ ရွှေရေးစံပယ်တို့က

၁၅၄ ❀ ကြယ်ဝင်မှူးဝေ

တော့ စန်းပွင့်သလားမမေးနဲ့”

ရဲမာန် ပြောပုံကြီးက ချီးမွမ်းခြေကျောက်။ အောက်ကလိ အာသံ။ ရွှေရေးစံပယ် မျက်စောင်းထိုးမိပါသည်။ လင်းခေတ်ပုံစံ က ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လို့။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ကိုယ့်ဘက်က ဝင်ပြီးရန်တွေ ပေးဖော် ရလို့။ ခုလိုပြောလိုက်တော့ ရှင်းသွားပါပြီ။ ကိုယ့်ကို အဆက် အသွယ် ဖြတ်မထားပါနဲ့ ရွှေရေးရယ်။ ကဲ ဖုန်းနံပါတ်ပြော လိပ်စာပြော။ ဒီလောက်တိုးတက်တဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ် ရွှေရေးကို ခုလို ခေတ္တပျောက်ဆုံးခဲ့ရတာ ရင်နာလို့မဆုံးဘူး”

“ကျွန်မက လူတိုင်းကို ဖုန်းနံပါတ်တွေ လိပ်စာတွေ ပေးလေ့မရှိပါဘူး”

“ဪ ရွှေရေးရယ် ... ကိုယ်က သူစိမ်းလား။ ရွှေရေး ကို သူ ကူညီနေတယ်ဆိုလည်း အခက်အခဲတစ်ခုခုတွေ့တဲ့အခါ ကိုယ့်ကို သတိမရသင့်ဘူးလား။ ကိုယ့်လိပ်စာကတ်လည်း ယူ ထားပါ။ ရွှေရေးဖုန်းနံပါတ်နဲ့လိပ်စာလည်း ပေးပါ”

သူပြောတာ သဘာဝကျနေသဖြင့် ရွှေရေး သူ့ကို ဖုန်း နံပါတ်နှင့် လိပ်စာပေးလိုက်ရသည်။

အကျိုးအကြောင်းတွေမေးလည်း မေး ပြောလည်းပြော ပြီးမှ လင်းခေတ် သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ ဆက်သွားသည်။

စံပယ်ကေရီ ❀ ၁၅၅

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပေးခဲ့သည့် စံပယ်တစ်တွေးကိုတော့ ရွှေရေးစံပယ် သူ့ရှေ့မှာပင် ပန်ပြခဲ့ရသည်။

သူပြန်သွားသည်နှင့် ရွှေရေးစံပယ် ရင်ဆိုင်ရတာ ပုဏ္ဏ တ တိုက်နေသည့်ရဲမာန်ပါ။

ရွှေရေးစံပယ်ကို မပြောရဲ မဆူရဲသဖြင့် ရဲမာန် တရူး ခေါ်သတွေကို ဘယ်လိုဖောက်ထွက်ရမုန်းမသိ။

သူ သက်လှယ်ကလည်း အထိမခံ ကြွေပန်းကန်။ သည် တော့ သူ ကားသော့ဆွဲပြီး တခြားကို ထွက်သွားမည်လုပ်သည်။ နေသူမျိုးက သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း သိသူပီပီ။ နောက်မှ အတင်းလိုက်ဆွဲရင်း ရွှေရေးစံပယ်ကိုလည်း လှမ်းအော်သတိပေး ခဲ့။

“ရွှေရေး ... ကိုရဲ အရမ်းပေါက်ကွဲနေတယ်။ ဒီအချိန် တားမမောင်းသင့်ဘူး။ သူ့ကို ရအောင် တားထားလိုက်ပါ။ တော် ကြာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

သည်တော့မှ ရွှေရေးစံပယ် လန့်သွားရသည်။ မည်သို့

၁၅၆ ❀ ကြယ်စင်ပန်းဝေ

ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ့်မိသားစုအပေါ် စေတနာထားခဲ့သူမို့ အက်ဆီးဒင့်တွေ ဘာတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။

သည်တော့ ရွှေရေး သူ ကုမ္ပဏီထိုးသွားနေသည့်နောက် အပြေးလိုက်ရသည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွား”

သူ ကားတံခါး အတင်းဆွဲဖွင့်ပြီးဝင်လျှင် ရွှေရေးလည်း အတင်းဖွင့်ဝင်ရသည်။ သူ ကားမောင်းပုံက ကြမ်းတမ်းလှပါချည်။

“အစ်ကို သတိထားပါဦးရှင်၊ နှစ်ယောက်လုံးသေကုန် ကြပါဦးမယ်”

“သေ သေ”

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ရွှေရေး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေလေမှ ရဲမန် စိတ်ကိုလျှော့ချနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ပုံစံက ဘောလုံးလေပေါက်သလို ရှူးခနဲ။

ကားကတော့ ဆက်မောင်းနေတာပါပဲ။

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေ။ ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်မောင်းနေလေဆဲ။ ရွှေရေးစံပယ် လန့်လာပေပြီ။ ယောက်ျားဆိုတာ မုန်ယို

နေတဲ့ ဆင်ကြီးလိုပဲလား။ ဆင်ဦးစီးကိုတောင် နာမောင်းနှင့်ရိုက်ပြီး အစွယ်နှင့် ထိုးသတ်မည်ဆင်။

သူ နည်းနည်းဒေါသတွေပြေပြီထင်နေတုန်း ယာဉ်ကြောပိတ်တာနှင့် တိုးလေရာ ရွှေရေးစံပယ် အရဲစွန့်ပြီး အယူခံလွှာထင်ကြည့်ရသည်။

“အစ်ကို ... ရွှေရေး ဆိုင်ကိုပြန်မယ်လေ”

“ဘာ”

သူ့အော်သံကြီးက ဘဝဂ်တောင်ညံတော့မည်မို့ ရွှေရေး ငြိမ်နေရတော့သည်။ မထူးတော့ပါဘူး။ သူ့သေလမ်းသွားလည်း တိုယ်ပါ သေလမ်းလိုက်ရုံ။

ရွှေရေး မျက်စိမှိတ်ပြီး လိုက်သွားတော့ သူ ဘယ်တွေ သွားနေလဲမသိတော့ပါ။

“ဆင်း”

သူ့အသံကြားမှ သူမ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိမှန်း သိထိုက်ရသည်။

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲ အစ်ကို”

သူက ဘာစကားမှမပြောဘဲ ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် တိုက်ကလေး ထဲသို့ ရှေ့မှဝင်သွားလျှင် ရွှေရေလည်း နောက်မှ တွန်ဆုတ်ဆုတ် နှင့် ဝင်ရသည်။

သူက အထဲဝင် အပြင်ထွက်နှင့် တိုက်ထဲ လျှောက်သွား နေချိန်တွင် ရွှေရေညှိခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး နေရာအနှံ့ မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်နေမိ၏။

“ဒါ ဘယ်သူအိမ်လဲ၊ အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်သွားလဲ”

အတန်ကြာမှ သူက ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ကို ယူလာ ပြီး ကိုယ်တိုင် တည်ခင်းညှိခန်းနေ၏။

“နေပါစေ၊ ရွှေရေကို ဆိုင်ပြန်ဖို့ပါ အစ်ကို”

“မယောင်ရာ ဆီလူးမနေနဲ့။ ဝိုင်ရှင်က ငါပါ။ ငါတောင် ဘာမှမဖြစ်တာ။ ထိုင် ... မင်းကိုငါ ဆွေးနွေးစရာတွေရှိတယ်”

သူက သူလည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူသောက်ရင်း ရွှေရေ စံပယ်၏ရှေ့မှာ ထိုင်သည်။ အသွင်က တရားခံတစ်ယောက်ကို စစ်တော့မည့် ရှေ့နေတစ်ယောက်၊ တရားသူကြီးတစ်ယောက် နယ်။

သို့သော် သူ ကိုယ့်ဒေါသကိုယ် ထိန်းချုပ်နေပုံ။ “မီး တောင်မြို့ကြီးပေါ့။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ... စောစောကကောင်က ဘယ်သူ လဲ။ မင်းနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ရင်းနှီးသလဲ”

“လာပြီ”

“ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ။ သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေး လိပ်စာပေး။ သူ့ဆီက လိပ်စာယူ။ သူပေးတဲ့ပန်းကို သူ့ရှေ့တင် ပန်ပြန်။ ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူရှက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ နေစမ်းပါဦး မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ တစ်လောကလုံး နှစ်ယောက်တည်းများ အောက်မေ့နေသလား”

သူကတော့ လာချေပြီ။ ပိဿာလေးနှင့် ဘေးပစ်ဆိုသည့် အတိုင်း။ ရွှေရေစံပယ် ပြန်ပြောစရာစကားမရှိ။

မျက်မှောင်လေးကျပြီး ချွေးစားနေတာက သူဟာ ငါ အဖေလည်းမဟုတ်၊ ငါချစ်သူလည်းမဟုတ်။ ဘာဖြစ်လို့ လိုက် ကျပ်နေရတာလဲ။

“ဟေ့ ... မေးနေတာဖြေလေကွာ”

လာလာချည်သေး။ ရွှေရေစံပယ်ကလည်း တရားခွင်မှာ ရင်ဆိုင်တော့မည့် ရှေ့နေမလေးလို သေသေချာချာ ပြင်ဆင် လိုက်ပါသည်။

လူဟန်ကအစ မြွေဟောက်မလေးလို ပါးပျဉ်းထောင်နဲ့ တျန်တော့သည်။

“နေစမ်းပါဦး... အဲလိုတွေမေးနေရအောင် ရှင်က ကျွန်မအဖေမို့လား”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ မိုက်မိုင်းလိုက်တာ။ ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးဇူးတပ်တယ်ဆိုတာ မင်းပဲ”

“ဪ... ရှင်က ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ကျွန်မတို့ကို ကူညီတာကိုး။ ဘာလဲ ကျေးဇူးကြေးနဲ့ ကျွန်မကို သိမ်းမလို့လား”

ရွှေရေးအသွင်ကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်။ ခွေးကို ချောင်ပိတ်ရိုက်နေတာပဲ။ သူဟာ မပိုင်မဆိုင်ဘဲနှင့် ဗိုလ်လုပ်ချင်နေသူ။

“မင်းစကားပြောတာ လွန်နေပြီ။ မင်းက ငါ့အရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံနေတဲ့သူဆိုတာ မင်း ခုလို အညွှာလွယ်နေတာတွေကို ငါ တားမြစ်ရမှာပဲ”

“ဘာရှင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုနေ့က ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ပန်းပေးတော့လည်း ယူတာပဲ။ ဟော... အခု စောစောကကောင် ပန်းလာပေးတော့လည်း ယူတယ်။ နေစမ်းပါဦး မင်းက စံပယ်ပန်းရှူးလား၊ စံပယ်ပန်းမြင်ရင် မနေနိုင်တဲ့ စံပယ်ခရေစီလား”

သူတိုးနှက်ချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ရွှေရေး

စံပယ်ရင်ထဲမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ရသည်။ အပြင်မန်းကတော့ အေးဇက်လျက်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို ပိုင်းလုံး ထုပ်ပြီး လက်ခံနေတာမဟုတ်ဘူး။ စံပယ်ပန်းလောက်စုံ လက်ခံတာ ရှင်းတယ်နော်”

သူမပုံစံနှင့် သူမမျက်နှာပေးကိုကြည့်ပြီး ရဲမာန် စိတ်တွေ ထောင်းထောင်းထနေရ၏။ သို့သော် သူမကို အကြမ်းဖက်လို့ မဖြစ်။

မိန်းမဆိုတာ အရွဲ့တိုက်တတ်တယ်။

“ကဲ ထားပါတော့... မင်း လူတကာဆီက လက်ခံမယ့်အစား ငါပဲ စံပယ်ပန်း နေ့တိုင်းဝယ်ပေးမယ်။ သူများတွေ ဆီက လက်မခံနဲ့တော့”

“မလိုပါဘူး”

“လိုတယ်။ ကဲ... စောစောကကောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲပြော။ သူပုံစံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့။ ဘာလဲ မင်းရည်းစားလား”

ရွှေရေးစံပယ်။ သူ့အပြောကြောင့် မခံချင်စိတ်တွေက တလိပ်လိပ်။ ငယ်ထိပ်ထိဆောင့်တိုး၏။ ကဲ ဘာဖြစ်သေးလဲ။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မကို ပရိုပို(စ်)လုပ်ထားတာ။ ကျွန်မ

လက်ခံတော့မလို့”

“ဘာ ... အဲဒီကောင်အကြောင်း မင်း သိလို့လား။
ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲ။ ကားနဲ့
လာ၊ တိုက်နဲ့နေတိုင်း အထင်ကြီးစရာမရှိဘူးကွ။ သူ့ပုံစံက မင်းကို
ကြောသွားမယ့်ပုံ”

“အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်
စိတ်ဝင်စားပါ။ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဟေ့ ဆွေးနွေးလို့မပြီးသေးဘူး။ သူနဲ့မင်းနဲ့ စကားတွေ
ပြောနေတာ အကြာကြီးပဲ။ မင်းကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။
အဲဒါ ဖြားယောင်းနေတာကွ။ နားလည်လား။ မင်းတို့လို မအူ
မလည်တွေကို ဝါးစားမယ့်စိမ့်ချက်တွေ”

“ကျွန်မတို့ချစ်သူချင်း ပြောတဲ့စကားတွေ ရှင် သိစရာ
မလိုပါဘူး”

“မင်း ငါ့ကို အရွံ့မတိုက်နဲ့။ မင်းတို့ပုံကြည့်ရတာ အခြေ
အတင် စကားများနေတဲ့ပုံ။ ဘာမှ ချစ်သူချင်းမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို
အရွံ့တိုက်ချင်တာနဲ့တော့ ကိုယ့်ဘဝကို ရေစုန်မျှောမပစ်ပါနဲ့”

“သူကလည်း ရှင့်လိုပဲ ကျွန်မပန်းရောင်းတုန်းက ဝယ်
နေကျ။ စံပယ်ခြံထိလိုက်လာပြီး သူ့ဆောက်လက်စတိုက်ခန်းတွေ
စောင့်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ နေစရာလည်းရ၊ စောင့်ခံလည်း

တစ်သိန်းခွဲပေးမယ်လို့ပြောနေတာ”

“အောင်မာ နေစရာလား။ နောက်မှပေါ်တဲ့ရွှေကြာပင်”

“သူက အရင်ကမ်းလှမ်းတာ။ ကျွန်မကသာ ချီတုံချတုံ
နဲ့။ နောက် မေမေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ရှင့်ကို ရွေးချယ်လိုက်တာ။
ရှင်မဏ္ဍပ်တိုင် ဖက်တက်ပြီမနေနဲ့။ အချိန်မရွေး ဆင်းသွားလို့ရ
တယ်”

ရဲမာန် ဘာစကားမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူမ၏
စကားထဲမှာပါသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကမ်းလှမ်းကြသူ နှစ်
ယောက်ထဲမှာမှ သူမ ယုံကြည်သူက ရဲမာန်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် လင်းခေတ်ပုံစံက ကျားစီး၊ ဖားစီး၊ နွားသိုး
ကြိုးပြတ်ပုံစံ ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ ခံစားနေရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ
အစာမကြေ။ ငါ ဒီကောင်မလေးကိုများ ချစ်မိနေပြီလား။ မေမေ
ကတော့ ကန့်ကွက်မှာပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ မင်းအနေ
အထိုင် ဆင်ခြင်ရမှာပဲ။ ငါကလည်း ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်လို
သဘောထားပြီး သတိပေး ဆုံးမရမှာပဲ။ ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ ကောင်
လေးတွေပေးတဲ့ပန်းကို မယူရဘူးလေ။ ဒီကိစ္စ ငွေရေးစံပယ်လို
ကလေးတောင်သိတယ်။ နောက် မနက်ကကောင်ကိုလည်း လူ
မြိုင်မကောင်းအောင် မလိုက်လျောပါနဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ

၁၆၄ ❀ ကြယ်စင်ပျာစေ

ဟန်ဆောင်တတ်ရတယ်။ ရင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို သေလှအောင်ချစ်နေလည်း မာယာတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားရတယ်”

ပိဋကတ်အိုးကွဲကြီးက ကာလီဒါသလို မိန်းမကျွမ်းတွေ ဘာတွေများ ထုတ်တော့မလား မသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူပေါက်ကွဲနေတာ သူ စေတနာထားနေလို့ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သဖြင့် ရွှေရေးစံပယ် နားလည်မှုပေးလိုက်သည်။

နို့မို့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြရဲ့။ သူမကလည်း နည်းနည်းလွန်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါတော့?”

ရဲမာန် ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက် ချပ်ပေမယ့် မေမေက မလွယ်တာမို့ ခြုံသိပ်လိုက်ရသည်။

မောင်ကြံရွယ်တဲ့ စံပယ်ကုံးကို အခြားသူတွေ ပန်ဆင်သွားမှာလည်းစိုးရဲ့။ ကိုယ်တိုင်လည်း ခူးဆွတ်ပြီး မဆင်မြန်းနိုင်သေးသည့်အဖြစ်။

သူ ရွှေရေးစံပယ်ကိုခေါ်ပြီး ဆိုင်ပြန်လာခဲ့ရုံ။

အခန်း (၁၈)

ရွှေသုတ။

အဆွေးဇာတ်ထဲမျှော်ပြီး အဆွေးဇာတ်ထုပ် ခင်းမနေနိုင်

ပါ။

ရုပ်ရှင်ထဲကလို အသည်းကွဲတာနှင့် အရက်သမားကြီးလည်း မလုပ်နိုင်ပါ။

ဘဝဆိုတာ လျှောက်လှမ်းရမှာပဲ။ စမိသည့်ခရီးကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းနိုင်ရမည်။

သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်းတွေကလည်း အများအပြားမို့ သုသာစာတော်လျှင် ရှေ့ဆက်တာဝန်

ယူမည့်သူတွေ ပေါ်လာမှာမလွဲ။

ရွှေသုတဟာ အိုင်ကျမြင့်သူမို့ တူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေ မနေရပေမယ့် အတန်းထဲမှာပင် ဆရာ ဆရာမများ သင်ပြသည် နှင့် တော်တော်များများ နားလည်ပါသည်။

နောက် သူဟာ ထက်မြက်ထူးချွန်သူမို့ ဆရာ ဆရာမ တွေကလည်း လမ်းဖွင့်ပေးသည်။

“ရွှေသုတ... နားမလည်တာရှိရင် လာမေး၊ ငါတို့တွေ နားနေခန်းထဲမှာရှိရင် လာမေး”

ရွှေသုတကို အားပေးကြ၊ ပံ့ပိုးကူညီကြပါသည်။ နုနု ထွားထွား ချောချောမြင့်မြင့် ကောင်လေးရဲ့ ဥပမိက နောင် တစ်ချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ အရာရှိ တစ်ယောက်ပုံ ထွက်နေတာလည်းအမှန်။

ရွှေသုတ ရင်ထဲမှာ မမချောမဒီ၏လုပ်ရပ်က နှလုံးသား တစ်ခိုင်လုံး သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ခံစားနေရပေမယ့် သူ မိန်းမောမနေခဲ့ပါ။

အလွမ်းလား အနာနဲ့ဖြေတဲ့။

မမကို မနာကျည်းပေမယ့် နာကျင်ကြေမြည်ရသည့် ဝေဒနာကို စာထဲမှာ သူ အချိန်ပြည့်နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့ပါသည်။

မမချောမဒီကို အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရအောင်

ထေးထေးကရှောင်ရင်း သူ ကိုယ့်ယန္တရားကို ပုံမှန်လည်ပတ်နေ လေဆဲ။

စာမေးပွဲကြီးဖြေဖို့လည်း နီးပါပြီ။ တစ်လတောင်မလို တော့ပါ။

သည်နေ့မှ သူတို့အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်သန္တာစိုးက လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို နားနေခန်းသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။

သူ ဆရာမကို မလွန်ဆန်ရဲတာမို့ လိုက်ပို့ရပေမယ့် မေချောမဒီနှင့် တိုးနေမှာ သေမလောက်စိုးရိမ်မိသည်။

အပြင်ပန်းမှာ ဟန်လုပ်မာန်တင်းနေရပေမယ့် သူ အသည်းနှုန်းတော်တစ်ခုလုံး တစ်စတစ်စ အရည်ပျော်ပြိုကျနေ ရတာ။

လေပြည့်ညင်းလေး တိုက်ခတ်လာရင်တောင် သွေးစိမ်း ရှင်ရှင်ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံးပါ။

သည်တော့ ဆရာမနောက်မှ ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်ရပ်နှင့် ရွှေသုတစာအုပ်များကို သယ်ဆောင်ရင်း လိုက်သွားရပေမယ့် ဖျက်လုံးက ပြေးပေါက်သာရှာနေရသည်။ သူပုံစံက တွန့်ဆုတ် ဆုတ်။

“ဟဲ့... ဝင်ပါဟဲ့။ ငါတို့အခန်းထဲမှာ မြွေလည်းမရှိဘူး၊ တျားလည်းမရှိဘူး”

၁၆၈ ❀ ကြယ်စင်များလေ

ရွှေသုတ ဆရာမ၏စားပွဲမှာ စာအုပ်များတင်ပေးခဲ့ပြီး လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ အပေါက်ဝမှာ မမချောမဒီနှင့် တိုက်မိတော့သည်။

ဟာ... သွားပြီ။

မမသယ်ဆောင်လာသည့် တိုလီနတ်စ ပစ္စည်းလေးတွေ ပြန်ကျကုန်သည်အထိ အရှိန်ကပြင်းသွားခဲ့ပြီမို့ ရွှေသုတ ငုတ်ခနဲ ထိုင်ကာ မမချောမဒီ၏ ပစ္စည်းလေးများကို ကောက်ပေးမိပါသည်။

ကတ္တီပါမီနပ်စိမ်းလေးနှင့် သိပ်ပြီးလှပနေသည့် မမချောမဒီ၏ ခြေခုံလှလှလေးပေါ်သို့ သူ့မျက်လှည့်တစ်စက် တောက်ခနဲ ကျသွားခဲ့တော့ သူ အလန့်တကြား။

ကောက်ပြီးသွားသည့် ပစ္စည်းလေးများကို မမချောမဒီ၏ လက်ထဲသို့ စုပြုံထိုးထည့်ပေးခဲ့ပြီး

ငုံထားသည့် ခေါင်းကိုလည်း တစ်ချက်မှမမော့ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်။ မှတောင်းပန်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရွှေသုတ ထိုနေရာမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာလာခဲ့မိသည်။

ဆရာမ ဒေါ်သန္တာစိုးကတော့ နောက်မှ အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့လျက်။

သူက ဆရာမရဲ့အချစ်တော်လေ။

စံပယ်ကေရီ ❀ ၁၆၉

“ဒီကောင်လေး... ကြည့်စမ်း တစ်ချက်မှ တောင်းပန်သွားဘူး။ ကေန္တ ငါ့သားတော့ နင့်ကိုကြွေးနေပြီ ထင်ပါတယ် မိချောရယ်။ သူက လူယဉ်ကျေးလေးပါ။ ခု ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုဘူး။ ငါ့သား စာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူး (၆) ဘာသာလုံးမပါရင်တော့ နင်တရားခံနော်”

စံပယ်ကျော်စုံ ၁၃၁

“မင်းအသံက မလိုတမာသံကြီးပါလားကွ။ ‘ဟာ’ ဆိုတဲ့ အသံက အလန့်တကြားသံပေါက်နေတယ်”

“လာပြီ ဖီလော်ဆော်ဖီကြီး။ မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ငါ ကော့သောင်းဘက် အလုပ်သွားလုပ်နေတာ။ ငါးစမ်းလှေနဲ့ လိုက်သွားတာ”

“အဆင်ပြေလား။ အလေး ဘီလေး မရခဲ့ဘူးလား”

“နားထားလိုက်ပါကွာ။ ခေတ်မီသူတိုင်း ကွန်ဒိုသုံးသည်လေ ပါးပါးလေးပါ”

“ကဲ ဆို ... ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းကား ခဏငှားလိုက်ကွာ။ ငါ့ကောင်မလေးကို ပဲခူးလိုက်ပို့မလို့”

သက်သူရတို့က ဒီလို။ သူကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ငြင်းသာ။ ဒေါ်စံပယ်ဦးကို တိုက်မိတုန်းကလည်း သူပဲ ကမူးရှူး ထိုးမောင်းနေတာ။

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ချယ်ရီလား”

“မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ အဟား ခုတစ်ယောက်က အပျိုစားလေး။ ငွေသော်တာရောင်ခြည်လေ”

“ဘာ ... ဆရာမ ကျောင်းဆရာမလေးလား။ သူနာပြု

အခန်း (၁၉)

သက်သူရကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ရဲမာန် တုန်လှုပ်သွားမဆန်း။ သူဟာ သူ့အပေါင်းအသင်းထဲမှာတော့ လူဆို။

ဒါကြောင့် သူနှင့်တွဲတာကို မေမေ ဒေါ်သက်ထားမေကလည်း သိပ်ကြည်ဖြူလှတယ်မဟုတ်။ သူနှင့်တွဲတိုင်း တစ်ခုခု ဖြစ်တတ်လို့ပါ။

ယခု သက်သူရ ဝင်လာတာ သူ့ရဲ့မိဘိုင်းဆိုင်ထဲသို့ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ရဲကြီး ပူးလစ်(စ်)မန်း”

“ဟာ ... သက်သူရ”

၁၃၂ ကြယ်စင်များစေ

ဆရာမလေးလား”

“အဟား... သက်သူရတို့က မပိုင်ရင် မထုဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အင်ထုရတာပေါ့ကွာ။ သူ့အမြင်မှာ ငါ့ဇာတ်ရှုပ်က ကားထည်လဲစီးနေတဲ့ သူဌေးသားပေါ့”

“ပေါ်လည်း ကုန်ရော ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပါဦးမယ်”

ရဲမာန် စိုးရိမ်နေပေမယ့် သက်သူရကတော့ သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ။ ပြုံးပျော်ရွှင်လန်းနေလေ၏။

“နီးပရော်တလန်ပါကွာ။ မိန်းမဆိုတာ မရခင်သာ ဖျာလိုလိပ်ရတာပါ။ ရပြီးလို့ကတော့ ခွေးလေးလို ကြိုးနဲ့ဆွဲခေါ်သွားရုံပဲ ... အဟား ဟား”

ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ သူ့အပေါင်းအသင်းထဲမှာ ဒီလိုလူရမ်းကားတစ်ယောက်၊ ဒီလိုစုန်းပြုံးတစ်ယောက်ရှိနေတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။

နေသူမျိုးကတော့ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေရင်း တော်တော်တင်းနေပေပြီ။ သက်သူရဟာ နေသူမျိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်။

သက်သူရပြောနေပုံကြီးကလည်း နှမချင်းမစာ။ အဆင့်အတန်းမရှိတာ သိသာလွန်းလှသည်။

“ကဲ ကဲ ... ရော မောင် ... ငါ့ကားလည်း ကျီးပဲ့

တွဲပြီမလား နဲ့ဦး”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ဟိုတစ်ခါလို ပြဿနာမတက်စေရပါဘူး”

“ရှား”

သက်သူရစကားဦးသန်းသည်နှင့် ရဲမာန် ပါးစပ်ကို လှမ်းစိတ်လိုက်ရသည်။ ရွှေရေးစံပယ် ရှေ့ကောင်တာမှာ ဈေးရောင်းနေလေ၏။

ရဲမာန် လက်ညှိုးတိုးပြလိုက်တော့ သက်သူရ စံပယ်တွေဖွေးနေသည့် ရွှေရေးစံပယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ”

လာပြန်ပြီ။ ဒီကောင်အသည်းဟာ ပလတ်စတစ်လိုက်ကောက်တဲ့ ကလေးလို မြင်မြင်သမျှ လိုက်ကောက်နေတော့မှာလား။

အရောင်လက်သွားသည့်မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး ရဲမာန် အတားအဆီး အစီအရင်တွေလုပ်ဖို့ စိုင်းပြင်ရသည်။ ဒီဇနာလွယ်တာမဟုတ်။ နတ်နေကိုင်းလည်း ချန်မည်မထင်။

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ”

“ဘာလဲ မင်းဆိုက်က စာရေးမလေးလား။ ကြွေပြီကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ငါတကယ်ကြွေပြီ။ ငါ့ကို ကားလည်း မငှားနဲ့တော့။

၁၄၄ ❀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ငါ မင်းဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်မယ်။ ငါ့ကိုလည်း အလုပ်တစ်နေရာပေး”

ချက်ချင်းပင် အသည်းအသန်ဖြစ်သွားသည့် သက်သူရကို ကြည့်ပြီး ရဲမာန် စိတ်အိုက်နေသလို နေသူမျိုးလည်း တော်တော် တင်းနေပုံ။

သို့သော် သက်သူရနှင့် သူဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပြီးပေါင်းလာခဲ့သည့် ငယ်မွေးချင်းစား သူငယ်ချင်းမို့ သူငြင်းဆန်လို့မရ။

လောလောဆယ်လည်း ကောင်လေးတစ်ယောက် ထွက်သွားသဖြင့် သူနေရာမှာ တစ်ယောက်ခန့်ရဦးမှာလေ။

နေသူမျိုးကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဩဘာပေးနေလေ၏။

“မင်းတော့ မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်မိပြီ”

“ဒီလောက်လည်း မဆိုးပါဘူးကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ”

“အဲဒီလို အတွင်းစည်းတွေကပဲ ဒုက္ခကြီးကြီးပေးလို့ ရတာလေ။ ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ”

“အေးပါကွာ... ငါ သေသေချာချာ ပြောထားပါမယ်”

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဂဏှာမငြိမ်ဘူး။ သစ္စာတွေ”

စံပယ်ကေရီ ❀ ၁၄၅

မေတ္တာတွေလည်း နားလည်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဒီလောက်ကြီး မပြောပါနဲ့ကွာ။ သူ့အရည်အချင်းတွေလည်း ကြည့်ပါဦး။ သူက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတော့ တကယ် ကောင်းတယ်”

နေသူမျိုး ရဲမာန်ကို ဆလံသလိုက်ပါသည်။ သူယုံကြည်နေသည့် သူ့ဘော်ဒါကဖြင့် ဥပဓိရုပ်ကိုက မတည်ကြည်။

ယခုလည်း ရည်းစားကို ပဲခူးလိုက်ဖို့မယ်ဆိုပြီး ကားလာငှားနေရင်းမှ ရွှေရေးစံပယ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အရင်လူကို ဖွတ်မေ့ ပဒပ်မေ့။

ကားလည်း မငှား၊ ရည်းစားကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ယောင်ခြောက်ဆယ် ဂယောင်မင်းသားကို နေသူမျိုးကတော့ မနှစ်သက်။

ကျားကို အိမ်ထဲသွင်းထားမိသူလို သူတို့ ဂရုစိုက်ကြရတော့မည်။ ရွှေရေးစံပယ်ကို ရဲမာန် ဘယ်လောက်နှစ်သက်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာ သိသည်မို့ နေသူမျိုး သက်သူရကို ကြည့်မရတာအမှန်။

ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်တော့မသိ။

မျက်ခုံးကတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်။

ရွှေရေးစံပယ် ဖုန်းရောင်းပေးနေခိုက် သူမအနားသို့ သက်သူရ ချဉ်းကပ်လာ၏။

သက်သူရပုံစံက အမိုက်စား။ ရဲမာန်တို့ နေသူမျိုးတို့လို ဂျန်းတဲမန်း မဆန်။ ကောင်မလေးတချို့ နှစ်သက်တတ်သည့် ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံ။ ရွှေရေးစံပယ်ကတော့ ကြည့်မရ။

ဆိုင်ထဲသို့ လူများအဝယ်ကျနေသဖြင့် သူရော ကိုယ်ပါ တာဝန်ကိုယ်စီ။ နေသူမျိုးလည်း မအားရပါ။ ဖုန်းတွေ၏ သဘော သဘာဝကို ဝယ်ယူသူနှစ်သက်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြ နေရသည်။

လူအနည်းငယ်ရှင်းသွားချိန်တွင် သက်သူရက သူမ၏ ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်ပြီ။

“ရွှေရေး နားချင်နားလေ။ တစ်မနက်လုံးရပ်နေရတာ ညောင်းရောပေါ့။ ကိုယ်တစ်လှည့်ရောင်းပေးမယ်”

“ရတယ်”

ကိုယ့်ကို ထိတာ ပုတ်တာမခံနိုင်သဖြင့် ရွှေရေးစံပယ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ဖြေလျှင် သူက မင်းသားတစ်ယောက်လို ပခုံးတွန့်၊ လက်ဖြန့်ပြ၏။

“အချင်းချင်းတွေပဲကွာ။ ကိုယ်က ခင်လို့ မင်လို့ပါ”

“ခင်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိလိုက်၊ ရိုက်လိုက် မလုပ်ရဘူးဆိုတာ ရှင့်မေမေက သင်မထားဘူးလား”

“ဟာ ... ဘယ်ခေတ်က အပျိုလဲ။ ခုခေတ် ပေတာကျား မိန်းမ လုံးထွေးနေတာ မမြင်ဖူးဘူးလား။ သင်္ကြန်တွေဆို မိန်းမတွေ ဘရာဇီယာတောင် မဝတ်ကြတော့ဘူး”

သူစကားက ရိုင်းစိုင်းလွန်းသဖြင့် နေသူမျိုး မျက်လုံး ပြူးနေပြီး ရွှေရေးစံပယ်ကတော့ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး တွတ်တွတ်ရဲနေတော့၏။

“ရှင် ရိုင်းလိုက်တာ”

“ကိုယ်က ဒီလိုပဲပြောတတ်တယ်။ စကားဖြောင့်လို့ ကြားရခက်နေရင်လည်း ခွင့်လွှတ်”

ရွှေရေးစံပယ် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ မျက်ရည်မင်ကျ၏။ ဒေါသမျက်ရည်။

သက်သူရအနားမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့ သက်သူရ အသံထွက်အောင် ရယ်နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း -

“မိန်းမတွေ အဲဒါခက်တာ။ ဘာမဟုတ်တာနဲ့လည်း တဲကဲဆတ်၊ သည်းသည်းလှုပ်နေတာပဲ။ လက်ဆင်ပေးဦးမှနဲ့ ထင်တယ်”

၁၃၈ **နွဲ့** ကြယ်စင်မျှဝေ

ရွှေရေးစံပယ် ရဲမာန်ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ သူမ တစ်ခါမှ မဆက်ပေးမယ့် သူဖုန်းနံပါတ်ရှိသည်။ သူကတော့ နေ့တိုင်းဆက်နေတာပါပဲ။

“ရွှေရေး”

“ရှင်လူရှိတဲ့ဆိုင်မှာ ကျွန်မ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကို ဆိုင်ပြောင်းပေး”

“ဟင် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေရေး”

“ရှင်လူ အရမ်းမိုက်ရိုင်းတယ်။ လူကိုထိကပါး ရဲကပါး နဲ့”

သူမ ဆိုင်ကိုနောက်ခိုင်းပြီးပြောနေတုန်း အနားသို့ ရောက်လာသည့် သက်သူရက သူမပြောနေသည့်ဖုန်းကို ဆွဲယူ ပြီး -

“ကိုရဲရေ သူပြောတိုင်း မယုံနဲ့။ သူကတော့ ငါ့ကို ကြိုးပေးသတ်ချင်အောင်လုပ်နေပြီ။ သူပုခုံးလေးကို စကားပြော ရင်း လှမ်းပုတ်မိတာပါကွာ။ ငါ စကားပြောရင် ခြေပါ လက်ဖျိ တတ်တာလည်း မင်းအသိ”

ရဲမာန် သက်သူရအကြောင်းလည်းသိပါသည်။ ဒီကောင်မလွယ်။ အဲ ... ရွှေရေးစံပယ်ကလည်း မလွယ်။ ကျား နဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့နေကြတာလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကေရီ **နွဲ့** ၁၃၉

ရွှေရေးစံပယ်ကလည်း သူလက်ထဲမှဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဖြန့်လှသည်။ သို့သော် သက်သူရတို့က ဒီခွင်ကို စောင့်နေတာ။ ထက်ကို ဖျတ်ခနဲ အပေါ်သို့မြှောက်လိုက်ပြီး ရွှေရေး၏ကိုယ်လေး တို့ လက်တစ်ဖက်က ဖမ်းချုပ်သည်။

“ရှင် ရှင်”

နေသူမျိုးမနေသာတော့။ ဒီအကောင် တရားလွန်နေပြီ။

“သက်သူရ ... ရွှေရေးကို လွှတ်လိုက်”

“မင်း ငါ့ကို အမိန့်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ဒီလောက်ကဲကဲ ဆတ်လွန်းတဲ့ ချာတိတ်ကို ငါ ပါးပါးလေး ပညာပေးနေတာပါ”

“ခင်ဗျားပညာပေးနေတာက ကျုပ်သာ ရောက်မလာ ရင် မုဒိမ်းမှုထိ ကျူးလွန်တော့မယ့်ပုံပဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ မင်းပြောတဲ့ဆီ အထိ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဆောနီး .. ဆောနီးနော် ချာတိတ်”

ရွှေရေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူမ၏လက်တစ် ဖက် လျှပ်စီးလို ဖျတ်ခနဲ မြောက်တက်သွားကာ -

“ဖြန်း”

ထင်မထားသည်မို့ သက်သူရ ကြောင်နေစဉ် ရွှေရေး စံပယ် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွား၏။

“တောက် ... ကောင်မ လူပါးဝလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သက်သူရ နောက်မှလိုက်သွားမည်ပြင်သလို ဒေါသတွေလည်း တချောင်းချောင်း ထွက်၏။

ဆိုင်ထဲမှာလေ လူတွေလည်း ရှိနေကြတာပဲ။ အရှက်ကွဲတာပေါ့။ သူ့ဆွဲလား လွဲလားလုပ်တာကို လူမသိလိုက်ပေမယ့် သူ အရှိက်ခံလိုက်ရတာကျ လူတွေမြင်သွားကြသည်လေ။

“တောက် ... စံပယ်ပန်းသည်မက လူပါးဝလို့။ ကိုရဲပစားပေးလို့ ရောင့်တက်နေတာ။ သက်သူရအကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

ဆိုင်ထဲမှာ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေစဉ် ရဲမာန်၏ ကား ရောက်လာ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ကျားဝင်နေတာလေ”

“ရွှေရေးရော”

“ထွက်သွားပြီ”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်ကိုလဲ”

“မသိဘူးလေ။ အဲဒီမှာ ကိုရဲရဲဘုရားနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

သက်သူရက အနားမှာမှ နေသူမျိုး ဒီလောက်ပဲပြောပေမယ့် သက်သူရ ပြဿနာရှာပြီဆိုတာ သူသိလိုက်၏။

သက်သူရကို အပြစ်မပြောတော့ဘဲ သူ ကားနှင့် လျှောက်ရှာရင်း နောက်ဆုံး ရွှေရေးစံပယ်တို့၏တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ရွှေရေးစံပယ်ကို အိမ်ပြန်ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သူမတို့ မောင်နှမ (၃) ယောက်လုံးတို့ မြင်လိုက်ရ၏။

(၃) ယောက်လုံး အထုပ်အဝတ်တွေ သိမ်းဆည်းနေကြသဖြင့် ရဲမာန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောကြဘဲ ပစ္စည်းလေးများကိုသာ ဆက်သိမ်းနေကြသဖြင့် ရဲမာန် စိတ်တိုရ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

အငယ်နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့်။ ရွှေရေးစံပယ်ကိုလည်း ကြောက်ကြရပုံ။

“ပြောလေ ... ဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဘယ်ကို သွားကြမလို့လဲ”

“လုံခြုံမှုမရှိတဲ့အရပ်မှာ ကျွန်မတို့ မနေဘူး။ လုံခြုံတဲ့အရပ်ကိုသွားမယ်”

“ဪ... အားကိုးတွေ တော်တော်ရှိနေတာပေါ့လေ။ နေ့စဉ်ပဲ... သက်သေရ မကောင်းရင်လည်း ကိုယ့်ကို ပြောပါလား”

“မပြောနေစရာ လိုသေးလို့လား။ ရှင့်လူ ဘယ်လောက် မကောင်းသလဲဆိုတာ ရှင်အသိဆုံး။ သူရှိတဲ့အရပ်မှာ ကျွန်မ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဆိုင်ပြောင်းပေးမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အထုပ်အပိုးတွေ သိမ်းနေတာလဲ။ ဘာလဲ ဟိုလူခေါ်တဲ့နောက်လိုက်သွားကြမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင့်ဆီမှာနေရင် အဲဒီမျက်နှာနဲ့ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့ တွေ့နေရဦးမှာပဲ။ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေတာပဲ ကောင်းတယ်”

“မသွားရဘူး။ မင်းသွားချင်တိုင်းသွား လာချင်တိုင်းလာ ရအောင် ဒါ ဖြေမဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ဘာသာ ပြောချင်တာပြောပေတော့။ ရှင့်လူကို လုံးဝ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့လို့ သွားပြီ”

ရဲမာန် အကြမ်းနည်းသုံးရမလား။ အနုနည်းသုံးရမလား မသိ။

လူကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေခဲ့ပြီ။

သည်စဉ် အောက်မှာ လင်းခေတ်၏ ကားဟွန်းတီးသိ ကြားရလျှင် မောင်နှမ (၃) ယောက် အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဆွဲပြီး အောက်သို့ဆင်းဖို့ပြင်ကြ၏။

“ဧရာ... စောင့်ရှောက်ထားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သော့ပြန်ပေးနေလျှင် ရဲမာန်ရင်ထဲ နေဆယ်စင်းလို ပူလောင်နေ၏။ ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။ သူ ပွင့်လင်းမြင်သာ ဖြစ်ဖို့လိုပြီလား။

ဒီလိုပဲ မပိုင်ဝက်မွေးလုပ်နေလိုကတော့ ရွှေခေကို လက်ထွက်ရုံတော့မည်ထင်သည်။ သို့သော် ခုချိန်ကြီးကျမှ သူ ကတိုက် တရိုက် ဘယ်လိုပြောရမည်နည်း။ တားတော့ တားရပါဦးမည်။

“မသွားရဘူး။ သက်သေရကို အခြားဆိုင်ပို့ပစ်ပေးပါမယ် တွာ။ နည်းနည်းလည်းစိတ်ရှည်ပါဦး။ ကိုယ့်စေတနာကိုလည်း အလေးထားပါဦး”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အထုပ်အပိုးလေးတွေ အနည်းငယ်စီနှင့် မောင်နှမ (၃) ယောက် ဆင်းသွားပုံက ရှေ့တန်းထွက်မည့် စစ်သည်တော်တွေ မဟာ။

၁၈၄ * ကြယ်ဝင်မှူးဝေ

ရဲမာန် မျက်ရည်ဝဲမတတ် ကြင်နာသနားမိပေမယ့်
ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ် မနိုင်တော့ပါပေ။

ညကျမှ ဖုန်းဆက်ပြီးချော့ရ မော့ရတော့မှာပဲ။

အခန်း (၂၀)

လင်းခေတ်ပေးထားသည့်တိုက်ခန်းက ဆောက်လုပ်ပြီး
မရောင်းရသေးသည့် တိုက်ခန်းတွဲထဲမှတစ်ခန်း။

တိုက်ခန်းထဲထိုင်ပြီး စောင့်ရှောက်ရုံ။ ရုံးခန်းသဘောမျိုး
ဖွင့်ထားပြီး လာရောက်ကြည့်ရှုသူတို့ကို လိုက်လံပြသရပါသည်။
အရောင်းစာရေးသဘောပါပဲ။

ရဲမာန်၏ဆိုင်မှာလောက်တော့ အလုပ်မရှုတ်။ ဝယ်မည့်
သူလာကြည့်သူက တစ်နေ့လုံးမှ ၃-၄ ယောက်။ လာလျှင်လည်း
လင်းခေတ်ပါလိုက်လာတာများပါသည်။

သူက ကလေးတွေ ကျောင်းတက်ဖို့အဆင်မပြေအောင်

လည်း စိစဉ်ပေးထားပါသည်။ အိမ်မှာ ရွှေရေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်တာများသဖြင့် သူမလည်း တိုက်ခန်းအနီးရှိ စက်ဆိုင်မှာ ကြယ်သီးတပ်၊ စီးကွင့်ထိုး၊ ချိတ်တပ်လုပ်ပေးရင်း သူများချုပ်တာ ကိုလေ့လာသည်။

စက်ဝင်နင်းရင်း လုံချည်ချုပ်၊ ပုဆိုးချုပ်၊ ချုပ်တတ် လာသည်။ ဘယ်ပညာရပ်မဆို တတ်ထားလျှင် အကျိုးရှိသည် ပါပဲ။

လင်းခေတ်ကတော့ အလုပ်များသူပီပီ ဖုန်းသာ ခဏ ခဏဆက်သည်။ လူကတော့ နှစ်ရက် သုံးရက်နေမှ တစ်ခါလာ သည်။

သူမတို့မောင်နှမတွေ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် လုပ် ပေးထားသဖြင့် သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပြန်၏။

ဘဝမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေများလွန်းလို့ အသက်တောင် ဘယ်လိုရှုရမှန်းမသိ။

သည်နေ့ ရွှေရေးစံပယ် စက်ဆိုင်ရှင် မမအယ်နီနှင့် မင်္ဂလာဈေးထဲသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ သူဈေးဝယ်တာလိုက်ရင်း ကိုယ်လည်း ကလေးတွေဖို့ ကျောင်းယူနီဖောင်းလေး ချုပ်ရန် ဖျင်စများဝယ်လိုက်သည်။

ဈေးထဲမှာ လျှောက်သွားနေခိုက် သူမ၏လက်မောင်းကို

နောက်မှ အဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် ရွှေရေးစံပယ် လန့်ပြီးလှည့်ကြည့် သည်။

“သက်သူရ”

“မှတ်မိသားပဲ။ ခု ဘယ်စပွန်ဆာနဲ့ နေသလဲ”

သူစကားက စော်ကားလွန်းသဖြင့် ရွှေရေးစံပယ် ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်ရ၏။

“ရှင် စော်ကားလှချည်လား။ ဘာကိစ္စ ကျွန်မကိုလိုက် နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ”

“ဪ... မင်းလို လမ်းဘေးမှာ တစာစာအော်ဟစ်ပြီး ပန်းရောင်းနေရတဲ့ ဘဝပိုင်ရှင်က တိုက်ခန်းနဲ့ ဘာနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတော့ စပွန်ဆာကောင်းကောင်းရှိတာ သိသာတာပေါ့”

“တောက် ... အကုသိုလ်တုံး”

လက်ထဲမှအထုပ်ကိုဆွဲပြီး ရွှေရေးစံပယ် မမအယ်နီ နောက် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်သွားတော့ သက်သူရ ရယ်သံက လှောင်သံ။

ရွှေရေးစံပယ်ရင်ထဲ မခံချင်စိတ်တို့က တလိပ်လိပ်။ ဒီလူ ဘယ်အချိန်ထိ ခုကွတွေ့လိုက်ပေးနေမှာလဲ။

မမအယ်နီက သူမကိုလှည့်ကြည့်ပြီး -

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ။ တော်တော်ပွေမယ့် ရှုပ်မယ့်

၁၈၈ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

ရုပ်။ သတိထားနော် ... ရွှေရေးကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

“ကျွန်မရဲ့ရန်သူတော်ပေါ့။ သူ့ကြောင့် ဦးရဲမာန်ရဲ့ အလုပ်က ထွက်လာခဲ့ရတာ”

“သူရုပ်က ယုတ်လည်း ယုတ်မာမယ့်ရုပ်။ သတိရှိတာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ရွှေရေးက သူနဲ့ လက်လှမ်းမမီတဲ့နေရာကို ရောက် နေပြီလေ။ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ့ ပေးမှာလဲ”

“လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ့ပေးမှာလဲ ဆိုတာတော့ ငါတို့တွေ တွေးလို့ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ နည်း မျိုးစုံပေါ့”

“ကြောက်တောင်လာပြီ မမအယ်နီရယ်”

“သတိတော့ထားပါ။ လာ ... အကြောက်တွေလည်း မလွန်နဲ့ဦး”

နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရွှေရေးစံပယ် အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ခဲ့သည်။

ရဲမာန် သက်သူရကို မေးလို့မရ။ သက်သူရဟာ သူ ငယ်စဉ် ရန်ပွဲဖြစ်တုန်းက သူ့အသက်ကို ကယ်၊ သူ့ဘက်စာ တူတိုက်ပေးဖူးတာမို့ သူ သက်သူရကို မစွန့်နိုင်ပါ။ ကျေးဇူးရှိခဲ့ တာ။

ယခုလည်း ဆိုင်ထဲမှာ သက်သူရရုပ်က မထိတထိ။

“ငါ့ကို တရားခံတစ်ယောက်လို လာစစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ။ မင်းဟာမကိုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံတာ။ ဒီလိုပဲ ဒီခေတ်ကြီး ထဲ အထီး၊ အမ ခွဲနေစရာလိုလို့လား။ မိန်းကလေးတွေကြည့်စမ်း ဘီယာသောက်ကြ၊ ကဲလိုက်ကြတာ။ အလကားပါကွာ အိုက်တင် လုပ်နေတာပါ။ မွန်မနေနဲ့ဟေ့ရောင်။ ကြာရင် မင်းနဲ့ငြိမှာစိုးလို့ ငါ လှန့်ထုတ်လိုက်တာ။ မင်း ငါ့ကိုကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်။ မာမိက အစစအရာရာ စောင့်ရှောက်ပါပြောထားလို့ ငါ လှော် လိုက်တာ”

တကယ်လည်း ရဲမာန်ရဲ့မာမိက သက်သူရကို အပ်ထား တာ။ မာမိက သက်သူရကို အမှတ်ပြည့်ပေးထား၏။

သူ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ပြီး စဉ်းစားရတော့မည်။ ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရပါမလဲ။ ညက အိပ်မက် ထဲမှာလည်း ဒေါ်စံပယ်ဦးက တစ်မှောင်း။

သူ့ကို မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ကြိုမ်းလိုက် မောင်းလိုက်တာ

များ ရစရာကိုမရှိ။ ဒီသရဲမကြီး လွန်ပြီ။ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့သရဲမ
ကိုတော့ ယောက္ခမ မတော်နိုင်ပါ။

“ဟဲ့ ရဲမာန် ... နင် ငါကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်
လိုက်ပြန်တာလဲ။ နင့်သူငယ်ချင်းက နင့်ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။
သတိသာထား”

“ပေးပါစေဗျာ ... ခင်ဗျားသာ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲ
ရောက်ရောက်မလာနဲ့။ ကျက်သရေမရှိတဲ့ရုပ်ကြီးနဲ့”

ဒေါ်စံပယ်ဦးဟာ ကားတိုက်ခံရပြီး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနဲ့
သေထားတာမို့ သူ့သေရုပ်က မလှမပဲ။ ဒီလိုပဲ ပေပွလို့။

“နင် ငါကလေးတွေကိုသွားပြီး စောင့်ရှောက်၊ မစောင့်
ရှောက်ရင် နင့်ကိုငါသတ်မယ်”

“သတ်ချင်လည်း သတ်ဗျာ။ အေးရော၊ ကျုပ်လည်း
ခင်ဗျားသမီးကို ချစ်နေတာပဲဗျ။ သူ့ကိုက ကဲကဲဆတ်နေတာ။
အထိမခံ အကိုင်မခံ။ ဖုန်းတောင်မကိုင်ဘူးဗျာ။ အေးလေ ...
သူ့မှာ ခစားမယ့် ငပေါတွေကလည်း အနားမှာရှိနေသေးတာ
ကိုး”

အိပ်မက်ထဲမှာ သရဲမနှင့် အခြေအတင်တွေပြောရ ငြင်း
ရ ခုန်ရနှင့်မို့ သူဟာ သရဲပြီးသလိုတောင် ဖြစ်ခဲ့ရ။ မကြောက်
တတ်တော့ဘူးလေ။

သက်သူရကို ပြောမရ ဆိုမရလို့ သူ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့
တာက ရွှေရေးတို့ရဲ့ ဘုံမိမ္မာန်ဆီ။

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကမလှပ။

အပျိုပေါက်ချောချောလေးကို ဂျလေဘီ (၃) ယောက်က
ခွေးအတွေ့လို ဝိုင်းနေသည့်အဖြစ်။ သူ့ ရောက်သွားချိန်က ညနေ
(၅) နာရီလောက်။ လမ်းထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။

ရပ်ကွက်ကိုက မြို့သစ်လိုမို့ လူနေခပ်ကျကျ။ သူ ကား
ကို ထိုအုပ်စုနားသို့ ထိုးရပ်လိုက်တော့ လူမိုက်သုံးယောက်က
သူ့ကားကို ဝိုင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ကားစီးနိုင်တာနဲ့ လူပါးဝတာလား”

“ချက္ကွာ ... ချ ဆော်ပစ်”

လမ်းဘေးနားမှ အုတ်ကျိုးဝိုင်းတွေကောက်ကိုင်ပြီး သူ
ကားကိုပစ်ကြတော့ သူ့ကားကို ဘတ်ဂီယာထိုးပြီး ထိုလူတွေကို
လိုက်တိုက်သလို လုပ်သည်။ သည်တော့မှ ထွက်ပြေးသွားကြ
တော့တာ။

သူ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ တွေ့လိုက်ရတာ ငွေရေး စံပယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့်ပင် သိပ်လှနေသည့် လုံမငယ်၏ အသွင်က ဝင်းဝင်းစက်စက်။ သို့ပင် အစက သတိမထားမီး ယခုမှ သတိထားမိလိုက်တာ။

“ငွေရေး”

“အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးကားကို ထိသွားပြီနော်။ ချိုင့် သွားပြီ”

“ရတယ်၊ ငွေရေး ဘာမှမဖြစ်ရင်ပြီးရော။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာလဲ။ အဖော်တွေရော တောက် နေတိုင်း ဒီလိုသာ လာနေရရင် အန္တရာယ်ဘယ်ကင်းမလဲ”

“ငွေရေးမှာ အဖော်မရှိဘူး။ ဒီလူတွေ လိုက်လိုက်နှောင့် ယှက်တာ (၃) ခါရှိပြီ”

“တောက်...လာ ငွေရေး ကိုကြီး ရပ်ကွက်လူကြီးကို သွားတိုင်မယ်။ မရရင် ရဲစခန်းတိုင်မယ်”

“သူတို့က တကယ်လူဆိုးတွေ။ တခြားရပ်ကွက်က ထင် ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ခုခုတော့လုပ်ပေးမှပေါ့။ ရွှေရေး ရော ဒီကိစ္စတွေသိလား”

“မမကြီးကိုမပြောဘူး။ သူ့ခမျာ အလုပ်တွေပင်ပန်းရတဲ့

ကြားထဲ ငွေရေးအတွက် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့”

“အမလေး တော်တော်ဟုတ်တဲ့ ကလေးတွေ။ အကြီး ဆုံးက ၁၈-၁၉၊ အလတ်က ၁၆၊ အငယ်ဆုံးက ၁၄၊ ကလေး (၃) ယောက်နေတဲ့အိမ်မှာ ဘယ်သူက အကာအကွယ်ပေးနိုင်မှာ လဲ။ ငါနယ် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ။ လာ လာ ကျောင်းအစ်မ။ တျှပ် သင့်တော်သလို စီစဉ်ပေးမယ်”

သူ ငွေရေးကို ကားပေါ်တင်ပြီး နီးစပ်ရာရဲစခန်းသို့သွား တာ တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ကလေးတွေနေတဲ့အိမ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ဖို့ အကျိုး အကြောင်းတွေပြောဖို့ ရပ်ကွက်ရုံးသို့ သွားရသည်။

သူ ကိစ္စတွေပြီးသို့ အိမ်ပြန်ဖို့တော့ ည (၇) နာရီထိုးပေ ပြီး သူ့ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ပြေးလာသူက ရွှေရေးစံပယ်။

“မမကြီး ငွေရေးကို ဟိုအုပ်စုလိုက်နှောင့်ယှက်နေတုန်း အစ်ကိုကြီးရောက်လာလို့ပေါ့”

“ဟင်...ဒုက္ခပါပဲ။ နောက်နေ့တွေကျ မမကြီး လာ ကြိုမယ်နော်”

“အောင်မာ ခင်ဗျားကရော ဘယ်အရွယ်မို့လဲ။ လူမြင် သူမြင်တင့်တယ်တဲ့အရွယ်ရောက်ပြီလား”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ညီမလေးက ဖူးနေနေအောင်

၁၉၄ * ကြယ်စင်များ

ချောပြီး အစ်မကြီးကလည်း လှသွေးကြွယ်သည့်အရွယ်။

“အဲဒီကောင်တွေကို ဖုန်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ရဲစခန်းတိုင် ထားလိုက်ပါပြီ။ ရပ်ကွက်ရုံးလည်း တိုင်ခွဲတယ်။ ရွှေရေးရယ် ခေါင်းမာမနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီအရပ်က ရွှေရေးတို့နဲ့ မသန့်တော်ပါဘူး။ မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးတွေဆိုတာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်မှာနေရမှာ”

“ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ခဏခဏလည်း ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ အစ်ကို ရဲစခန်းတိုင်ခွဲ တယ်ဆို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချရမယ့်နေရာမှာနေမှ မိန်းကလေးဆိုတာ လုံခြုံမှုရှိမှာပေါ့။ ဟို လာခေါ်တဲ့ ကောင်က ရော တစ်ခေါက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလား ... တောက်”

ရဲမာန် ဒေါသတွေထွက်နေတာ သူတို့မောင်နှမတွေ အတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း စိတ်ချ လက်မချနှင့်ပင် ထာဝရတာပါပဲ။

အခန်း (၂၁)

သည်နေ့ ဆယ်တန်းတွေ စတင်ဖြေဆိုရမည့်နေ့။

ရွှေသုတအသွင်ကို တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် စစ်သူကြီး တစ်ဦးပမာ တည်ကြည်ရဲရင့်နေပါသည်။

အသည်းလွှာမှာ မမချောမဒီက ရင်နှင့်ဆူးလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ အသည်းထောင့်တစ်နေရာမှ မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီ။ စာကိုသာ အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ပါသည်။

ယောက်ျားတို့ရဲ့ခွန်အားဟာ ပညာပါ။

မိန်းမတို့ရဲ့ ခွန်အားကတော့ အဆင်။

ဒါတောင် ဒီဘက်ခေတ် ပညာခေတ်မှာ မိန်းမတွေ

၁၉၆ နတ်ကြယ်စင်များ

လည်း အဆင်းနဲ့တင် မရတော့။ ပညာတွေ ဥစ္စာစာနတွေ လိုအပ်လာခဲ့ပြီ။

ထားပါတော့။

မမချောမဒီဟာ သူ့ကို စံပယ်ပန်းရောင်းသည့် ကောင်လေးရယ်ဟု လူရာမသွင်းသည့်အပြင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောစရာ သတ္တဝါတစ်ဦးအဖြစ် သနားစရာ ခြေမပါ လက်မထိ နုလပိန်းတုံးကောင်တစ်ကောင်အဖြစ် ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့သည်။ ရှုံးချခဲ့သည်။

သူဟာ အကောင်ငယ်ပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းသည့် သတ္တဝါလေးဖြစ်ကြောင်း၊ လောကအလယ် ဂုဏ်ယူဝင့်ထည်နိုင်ရအောင် ကြိုးစားပြချင်ပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ စာကို အဓိတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့၏။ ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေ မယူနိုင်ပေမယ့် ဆရာ ဆရာမတို့ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဆရာတင်ပြီး ပညာကို သူဖုန်းစားပမာ ရှာဖွေခဲ့သည်။

ဟော ယနေ့တော့ ပထမဦးဆုံးစာမေးပွဲ ဖြေမည့်နေ့ကို ပင့် ရောက်ခဲ့ပါပဲကော။

ကံဆိုးတာလား ကံကောင်းတာလား။ သူ စာဖြေရမည့် အခန်းမှာ တာဝန်ကျတာ မမချောမဒီ။

စံပယ်ကျော် ၁၉၇

သူရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားလိုက်တာ လည်ဝသို့တောင် ခုန်ထွက်သွားသလားထင်မိ၏။

မြန်မာစာနေ့မို့ တော်သေးရဲ့။ နို့မို့မလွယ်။ သူ ကုတ်ကုတ်ကလေးပင် စာတွေဖြေရင်း စာမေးပွဲမှာ စာနဲ့ဝင်သွားတော့ ဆတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့သွား၏။

ဖြေလို့ကောင်းလိုက်တာ။ စာစီစာကုံးကလည်း ရေးလို့ ဆက်တွေ့လှပါ၏။ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူးသော စာတစ်အုပ်တဲ့။ သူ ဘိုးယံဖတ်ဖူးခဲ့သည့် ဒေါက်တာရဲနိုင်၏အမျိုးသားစာပေဆုရခဲ့သည့် အနောက်ကိုရွှေ့ အရှေ့ကိုမျှော်အား ဝတ္ထုကျောရိုးနှင့် သူသုံးသပ်ချက်တို့ပါ ဝေဝေဆာဆာ ရေးပစ်လိုက်ခဲ့သည်။

သူ စာရွက်ကုန်လို့တောင်းမည်ပြင်တော့ မမချောမဒီ စာ အသင့်ထုတ်ပေးလေ၏။ သူရင်ထဲမှာ နွေးသွားသယောင်။ သို့သော် ယောက်ျားဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တတ်ကြ သူတွေမို့ ထိုစိတ်ကို အလျင်အမြန် ဖျောက်ပြီး ကိုယ့်စာသာ စိုက် ကြိုးပြီးဖြေနေမိပါသည်။

၁၉၈ နှစ် ကြယ်စင်ပျံ့လေ

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ထိ ချောချောမောမော ဖြေဆိုပြီး သွားခဲ့ပြီမို့ ရွှေသုတ စိတ်လျှော့သလိုဖြစ်သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာ လည်း တလုပ်လုပ်။

ညစဉ်ရက်ဆက် စာကြည့်ခဲ့တာရယ်၊ စိတ်ကိုတင်းထား ခဲ့တာရယ်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားနုနုလေးခမျာ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ ပြီထင်ပါရဲ့။

စာမေးပွဲခန်းထဲမှထွက်သည်နှင့် ကော်ရစ်ဒါမှာ ခွေခနဲ သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့တာ ရွှေသုတပါ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး။ ငါ့တပည့်လေးတော့ ဟတ် အတက်ရသွားပြီထင်တယ်”

ဒေါ်သန္တာစိုးမှာ စာမေးပွဲခန်းအပြင်စောင့်မို့ သူတပည့် ထံ ချက်ချင်းပြေးလာပြီး ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ဆေးခန်းဖို့ ပေးဖို့ စီစဉ်ရသည်။

“သည်နေ့မှ ဖြစ်လို့တော်သေးတယ်။ ဟဲ့ ... ချောမဒီ လာ ဒီမှာကူဦး”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချောမဒီကိုပါ လှမ်းအကူအညီတောင်း ပြီး ကျောင်းမှာလာပြီးဖွင့်သည့် ဆေးခန်းသို့ ပြရသည်။

“နားနေခန်းမှာ သွားထားလိုက်။ ကျွန်မပြန်မှ လိုက်ဖို့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

စံပယ်ကေရီ ၁၉၉

“အေးပေါ့ ... ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ကုန်အောင် တော့ စားသင့်တာပေါ့အေ”

ဒေါ်သန္တာစိုးမှာ အကြောင်းသိတွေမို့ ချောမဒီကို နှိပ်လို နှိပ်စက်တွေ ပြောနေရင်း ရွှေသုတကို နားနေခန်းထဲမှာ သိပ်ထား လိုက်ရသည်။

ရွှေသုတ လူက နုံးခွေပြီး မူးဝေဝေ။

မမချောမဒီကိုယ်တိုင် သူ့ကားနှင့်တင်ခေါ်လာသည်ကို ဆရာမဒေါ်သန္တာစိုးက တိုးတိုးနောက်၏။

“နင် ငါ့တပည့်ကို ရောင်းတော့မစားပါဘူးနော်”

“သူရောင်းလို့ ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“အမလေး ... ဒါ အနာဂတ်ရဲ့ အညွန့်အဖူးလေး။

ဘာမှတ်လို့လဲ။ ပြည်တန်ပတ္တမြား၊ ငါ့သားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အရောင်တင်ပေးပြီးမှ ချွေးမကောင်းကောင်း ရှာပေးမှာ။ အဘွား ကြီးတွေနဲ့ လုံးဝမပေးစားနိုင်ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်သံများကို ကြား

၂၀၀ ❀ ကြယ်စင်များစေ

နေရရင်း ရွှေသုတ ကားနောက်မှိုကိုခေါင်းမှိုကာ ခေါင်းတွေမထူ
နိုင်ဖြစ်နေရသည်။

မမချောမဒီရေ ...

ရေခင်းစားစား အလကားပဲပေးပစ်ပစ်၊

လောလောဆယ်တော့

ကျွန်တော် နာလန်မထူနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။

“ရောက်ပြီ ဆင်း”

“ဗျာ”

သံသရာကြီးက တနံတလျား

ကားပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားပြီး ယခုနီးလာတာလား

နှိုးလိုက်တာလား သူမသိ။ သူ့ကို မမချောမဒီက ကားမောင်းသူ
နေရာမှ ခပ်တင်းတင်းလေး စိုက်ကြည့်နေလျှင် -

ရွှေသုတ ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ ပရမ်းပတာ။

ဘာဖြစ်လို့ ရင်ခုန်သလဲ သူ မသိ။

သူ မမကို ထိလည်းမထိရဲ။ ကြည့်လည်းမကြည့်ရဲပါ။

စံပယ်ကျော်စိုး ❀ ၂၀၁

ခေါင်းလေးငုံပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

သူသိတာ မမသေဆိုသေး၊ ရှင်ဆိုမှရှင်ဖို့။

“ဟဲ့ ဆင်းလေ”

“ဗျာ”

ခြံနံ့ဝင်းနှင့် တိုက်ကြီးက ဟီးထနေသဖြင့် သူ ဘယ်
ဆင်းရဲမလဲ။ ဒါ မမရဲ့အိမ်လား။ အိမ်ဆိုပေမယ့် ရဲတိုက်ကြီးလို
ခမ်းနားပါသည်။ တော်ကြာ သူမေမေက ရိုက်ထုတ်မှာပေါ့။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပါရစေဗျာ။ ဒီလောက် မကျိုးစား
သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ကျိုးစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နင် နေမကောင်းသေးလို့
ငါက အိမ်မှာ အားဖြည့်ပေးမလို့ ခေါ်လာတာ”

“ဗျာ ... နေ နေပါစေ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပဲပြန်ပါမယ်”

“ကဲ ... ငါရိုက်ချလိုက်မှာနော်။ ဆင်းဆို ဆင်းပေါ့”

နောက်ဆုံး မမအမိန့်အတိုင်း သူ မမဝယ်ပေးသည့်
ကျောပိုးအိတ်လေးကိုလွယ်ကာ ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ နောက်
ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာဆိုသလို မမ နောက်က
တရွေရွေလိုက်ပါသွားမိရသည်။

တိုက်ကြီးက ခမ်းနားပေမယ့် အထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ
တိုက်ကြီးကပဲကျယ်လို့ လူတွေမတွေ့သလားမသိ။

၂၀၂ ကြယ်စင်များစေ

“ထိုင်”

သူ့ကို ညဉ့်ခန်းထဲမှာထိုင်ခိုင်းပြီး မမချောမဒီက ညဉ့်ခန်းစားပွဲပေါ်ရှိ ငွေမောင်းလေးကိုထုလိုက်လျှင် နောက်ဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး စားသောက်စရာများ လာချပေးခဲ့သည်။

“ရော့ ... စား”

စွပ်ပြုတ်လိုမျိုး ပုံစံကတော့ စားချင်စဖွယ်မရှိ။ ကေန္တဖုန်းဆက်ပြီး စီစဉ်ခိုင်းထားတာလားမသိ။ နောက် သစ်သီးလေးတွေရော စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ။

အဆင်ကြည့်ရတာ သူ မူးလဲတာကို အာဟာရပြတ်လို့ ဟုထင်လေသလားမသိ။

“ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ”

“မရဘူး၊ မင်းကို အားဖြည့်ပေးပြီးမှ ပြန်ပို့မှာ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ရောက်လို့ နားလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“လူနာ အမဲခြောက်တောင်းတာကျနေတာပဲ။ ငါက နေဆိုနေ၊ သေဆိုသေပေါ့”

“တစ်ခါပဲ အရှုံးလုပ်ပါ။ နှစ်ခါတော့ အရှုံးမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ... နင်က ဒါတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကျော် ၂၀၃

မေ့နိုင်သေးဘူးပေါ့”

“မေ့ရက်စရာမှ မဟုတ်တာဗျာ။ ရင်ကို ဂူးနှစ်နေတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းပါ”

“ကဲ ... တော်ပြီ တော်ပြီ။ ရော့ စား ... သောက်ပြီးမှ ပြန်ပို့မယ်”

မမချောမဒီက အတင်းပင် သူ့ကို စားစေနေတော့ ရွှေသုတ ကိုဗျက်ဝိနှင့် မအိုစာ ဇာတ်လမ်းကိုသွားပြီး သတိရမိသည်။

နေကွယ်ရင် အသတ်ခံရမယ့် ရာဇဝတ်သား လူစွမ်းကောင်း ကိုဗျက်ဝိ အားလျှော့စေဖို့ ကွမ်းတစ်ယာ၊ ရေတစ်မူတ် ဆက်သ သလိုပဲ။

မမချောမဒီဟာ သူတို့ ဂုဏ်ပကာသနအသိုင်းအဝိုင်းမှ လှောင်ပြောင်ရယ်မောစရာ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ကို သေမှာစိုးလို့ အသက်သွင်းနေတာ။

သူတို့အပျင်းပြေ လှောင်ပြောင်စရာ ငွေကြောင် တစ်ကောင်။ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုးလို့ အသက်သွင်းနေတာပါ။

မမချောမဒီကိုကြောက်လို့ သူကျွေးသည့် အစားအစာတွေကို ဖျစ်ညှစ်စားနေရင်း သူ ရင်ထဲမှာနာကျင်လာမိ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၄ ❀ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

ကလေးသာသာဆို ဝဲလာသည့်မျက်ရည်ကို အောင့်ထားရင်း မျက်ဝန်းတွေနီရဲလာခဲ့တာလည်း မသက်သာ။

“ကဲ ကဲ ... အစာစားခိုင်းတာ ကျားလျှောင်အိမ်ထဲ သွင်းခံရတာကျနတာပဲ။ မစားချင်လည်း နေတော့။ ဒီမှာ နား နားနေနေ နေလိုက်ဦး”

“မမ ကျွန်တော်ပြန်ချိန် မပြန်လို့ စိတ်ပူနေဦးမယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ပါရစေ”

“ငါကလည်း အပြီးဆွဲမထားပါဘူး။ စေတနာနဲ့ လန်း သွားအောင် ပြုစုပေးမလို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ တစ်ခါတလေကျ စေတနာတွေဟာ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အာဟာရတွေက အဆင်မသင့်ရင် အဆိပ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“အံ့မယ် ... သူကပဲ အလာကြီး။ ကဲ ကဲ ... ဒါဆို လည်း ငါ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ ထ စေတနာကိုစော်ကားတာလောက် ခံရခက်တာမရှိဘူး။ လူကဖြင့် လုပ်တောက်လောက်ရယ်”

ချောမဒီ ရွှေသုတကို အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထရပ် လိုက်စဉ် ဝိုက်ရှေ့သို့ နောက်ကားတစ်စီး ရောက်လာလေ၏။

“ဟော ... ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ပြန်လာပြီ”

“ဗျာ”

စံပယ်စောရီ ❀ ၂၀၅

လူကြီးတွေ ပြန်လာပြီဆိုသဖြင့် ရွှေသုတ ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိ။ ပျာယာခတ်သလို ဖြစ်သွားလျှင် ချောမဒီ ကြိတ်မာန် လိုက်၏။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်း၊ ငါ့တပည့်လို့ပြောလိုက်ရင် ပြီးနေ တာကို။ သူ့ကိုယ်သူများ ဘာထင်နေသလဲ”

မမချောမဒီ ဟောက်လိုက်သဖြင့် သူ နေရာမှ ဆက် ထိုင်နေရစဉ် လူကြီးနှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

လူကြီးတွေဆိုပေမယ့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက် တွေမို့ ခပ်လန်းလန်း။ နှစ်ယောက်လုံး ချောချောလှလှ၊ ခုံခုံညား ညား။

“ဟော ... သမီးတပည့်လေး ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ် ဒယ်ဒီ၊ ဒီကောင်လေး စာကြည့်လွန်အားကြီး လို့ နောက်ဆုံးနေမှာ တစ်ခါတည်း မူးလဲတော့တာ။ အဲဒါ သမီး လိုက်ပို့မလို့။ အိမ်ကိုအရင်ဝင်ပြီး သူ့လည်း ကျွေး၊ ကိုယ်လည်း စားမလို့”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ကဲ ... အေးအေး ဆေးဆေးသာ နေကြ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ချောမဒီ၏ဒယ်ဒီ အပေါ်သို့ တက်မသွားသေးဘဲ လူကြီး တို့ထုံးစံ စုံစမ်းစစ်ဆေးနေပြန်၏။

၂၀၆ * ဩဝါဒ်များ

“သားကို အန်ကယ်မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဘယ်သူနဲ့တူမှန်းကို မသိဘူး။ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။ သားမိဘတွေက ဘယ်သူများလဲ ကွယ်”

ဦးစိုးရန်နောင် စပ်စုနေလျှင် ဒေါ်ခင်မိုးတွေက မကြိုက်သလို ဟန့်တားလိုက်သည်။

“အို... ကိုကလည်း သူမိဘပြောတော့ရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကို သိမှာတဲ့လဲ။ ကလေးစိစိရှုတ်အောင်”

“ကဲ... သမီး သူပြန်ချင်ရင်လည်း ပြန်ပို့လိုက်တော့”

ဒေါ်ခင်မိုးတွေကတော့ သူဌေးသမီးပီပီ မာနက ခပ်ကြီးကြီး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လေးလေးစားစား မဆက်ဆံချင်။ ယခုလည်း ရွှေသုတကိုမြင်သည်နှင့် ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲဆိုတာ သူသိသည်။

မိခင်က နှင်မထုတ်ရုံစာမယ် ပြောနေသဖြင့် ချောမဒီ ရွှေသုတကိုခေါ်ကာ ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။

ထို့အတွက် ချောမဒီ၏ပထွေး ဦးစိုးရန်နောင်ဆိုတာ သူတို့အဖေဖြစ်ကြောင်း ရွှေသုတ မသိခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၂၂)

အမေရိကန်တော့ အမေရိကန်ပေါ့။

ကမ္ဘာ့အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာရှိတာလည်း ငွေရေး သိပါတယ် ကိုကြီးရယ်။

ဝဏ္ဏပဘာ၊ ကလျာဖူးစသစ်တို့၊ ရှင်နောင်းတို့၊ နဝဒေးကြီးတို့နဲ့ ငွေရေးကို ဖြားယောင်းခဲ့ပြီး ကိုကြီးကတော့ ကမ္ဘာတစ်ဖက်မှာ ပျော်နေရက်တယ်နော်။

စာတွေ နင်းကန်သင်၊ ပညာတွေလိုမိုဝ်န့်ရှာဖွေပြီး ကိုကြီးက ဘဝကို မိုးထိအောင် လှေကားထောင်နေချိန်မှာ - လှေကားခြေရင်းကနေ ကိုကြီးကိုမော့ငေးပြီး လွှမ်းဆွတ်

တမ်းတနေရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းမှာ ကျန်နေခဲ့တာ။

ကိုကြီး သတိမှရရဲ့လား။

စကားလေးတစ်ခွန်းလောက်

စာလေးတစ်ကြောင်းလောက်

Message လေး တစ်ခုလောက်ဖြစ်ဖြစ် ငွေရေး နေ့တိုင်း မျှော်နေမိပါတယ်။

အချစ်ဆိုတာကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ သိအောင် သင်ပေးခဲ့ပြီးမှ ကိုကြီးကတော့ ကမ္ဘာတစ်ဖက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေမှာပါ။

ငွေရေးခမျာ ကမာကောင်လိုပဲ ရင်ထဲမှာ ငြိတွယ်ခိုဝင်နေသည့် အချစ်ခဲလုံးလေးကို မျက်ရည်အထပ်ထပ် ပိတ်ဖုံးအောင် ရင်ထဲမှာထိကြွေးရင်း -

စာကိုလည်း ကျက်ရသည်၊ ကိုကြီးပြန်လာသည့်အခါ သူမဟာ ဆယ်တန်းတဘုန်းဘုန်းကျနေသည့် သုံးစားမရသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ပါ။

ကိုကြီးကိုကူညီနိုင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေရေး စာကြိုးစားပါသည်။

ယခုတော့ ငွေရေးလည်း နဝမတန်းဖြေပြီးသွားခဲ့ပြီ။ ဆယ်တန်းအတွက် ဆရာမကြီးဆီမှာ ပြန်ပြီး နွေကြိုသွားတက်နေ ဖြစ်သည်။

ငွေရေးကို ဆရာမကြီးက ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစား သဘောမျိုး လက်ခံထားပါသည်။ သူမကလည်း သိတတ်၊ လိမ္မာသည့် တပည့်မလေးပါ။

စာသင်ချိန်၏ပြင်ပမှာ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လိုပဲ အစစအရာရာ ဆရာမကြီးကို လုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။

ယခုတစ်လော ဆရာမကြီးက ငွေရေးကို လူလောက၏ သဘောသဘာဝတွေ၊ လောကဓံတရားတွေကို ပြောဆိုဆုံးမနေပါ ၏။

ညဘက်မှာ ဆရာမကြီးအိမ်တွင် သူတူမလေး နှစ်ယောက်နှင့် ပေါင်း (၃) ယောက်ပဲရှိပါသည်။ ဆရာမကြီး၏ တူမတွေက လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြသူတွေမို့ အလုပ်က ခပ်ရှုတ်ရှုတ်။

သည်အခါ ဆရာမကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒသည် ငွေရေးအတွက်ပဲ စပါယ်ရှယ်လစ်။

အနင်းခံနိုင်သည့်စပါး သန်သည်။

အဝေဖန်ခံနိုင်သောသူ လိမ္မာသည်တဲ့။

၂၁၀ ကြယ်စင်များ

ဒီလိုပဲ အဆုံးမခံနိုင်သူဟာလည်း လိမ္မာစမြို့။

“သမီးရဲ့လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ လောကဓံတရား (၈)ပါးနဲ့ မကင်းကြဘူးကွဲ့။ လောကမှာ အကောင်းလောကဓံ (၄)ပါး၊ အဆိုး လောကဓံ (၄) ပါးဆိုတာရှိကြတယ်”

“ဟုတ် ... သမီး သိပါတယ် ဆရာမကြီး”

“လောကကြီးဟာ မလှပပါဘူးကွယ်။ ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ရ”

“ဟုတ် ... သမီး သီလရှင်ဝတ်လိုက်တော့မယ် ဆရာမကြီး”

ငွေရေး ကိုယ် နားလည်သလို ပြန်ပြောလျှင် ဆရာမကြီး ရယ်လေ၏။

“နားထောင်စမ်းပါ ငွေရေးရယ်။ ငါကလည်း ပြောချင်ဟောချင်၊ ဆုံးမချင်။ နင်ကလည်း သဘောမပေါက်၊ ကောင်းတယ်”

“ငါပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ညှို့ခန်းထဲမှာ တီဗီကြည့်နေကြပေမယ့် ဆုံးမစကားကလည်း အပြောမပျက်။

“ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရ”

“အေး အေး ... သမီး မိဘတွေပဲ ကြည့်လေ။ ဖခင်က

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကျော် ၂၁၁

လည်း ရှင်ကွဲခဲ့သွားတယ်၊ မိခင်ကလည်း သေကွဲခဲ့သွားခဲ့တယ်”

“ကားမောင်းသမား လူမဆန်လို့ပါ။ နို့မို့ မေမေ မသေပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်”

“အေးပါ ... ငါပြောချင်တာတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ အဲဒါလည်း ဝဋ်ကြွေးတွေလိုပဲ မှတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါကွယ်”

“ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကလည်း ကွေ့ကွင်း နောက်ဆုံး ရှိချေ၏တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးရဲ့အစ်ကိုကောင်းဆုအပေါ်လည်း အများကြီး သံယောဇဉ်တွေ့ထားမနေနဲ့။ ဒီနှစ်က ဆယ်တန်း။ အရေးကြီးတယ်။ နိုင်ငံတော်ကလည်း မူဝါဒတွေ ဘယ်လိုလာမယ်မှန်း မသိသေးဘူး။ ကြိုးစားဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ”

ဪ ... ဆရာမကြီးဆိုလိုချင်တာ ဒါကိုး။ သူ့ခမျာ သိုင်းဝိုင်းပြီးလာလိုက်ရတာ။ အမောတောင်ဆိုလောက်စရာ။

“ဆယ်တန်းဆိုတာ စိတ်တွေထွေပြားနေလို့ မရဘူး သမီးရဲ့။ ကိုယ်အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဆရာမကြီးကတော့ သမီးကို ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်သွားစေချင်တယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ချစ်သူမရှာနဲ့

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

၂၁၂ ❀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ကောင်းဆုအပေါ်လည်း မျှော်လင့်ချက် သိပ်ထားမနေနဲ့။ စာစဲ
ကြိုးစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဆရာမကြီးရယ် လွယ်လိုက်တာ။ သံယောဇဉ်ကြိုးကို
အလွယ်တကူ နုတ်ယူဖျက်ဆီးခိုင်းနေတာပါလား။ ကိုယ့်အတွက်
စေတနာနှင့်ပြောတာမို့ အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်နာပြီး ငွေရေး စာကို
သာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရပေမည်။

အခန်း (၂၃)

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမို့ ရွှေသုတ စံပယ်ခြံမှာ စံပယ်
ပန်းလေးတွေ ဖောက်သည်ယူပြီးရောင်းပြန်သည်။

အောင်စာရင်းထွက်လျှင် တစ်ခုခုသို့ ဆက်တက်ရမှာမို့
ငွေစုထားရမည်တဲ့။ မမရွှေရေးကို သူ ရသမျှအမြတ်ငွေကိုပေးပါ
သည်။

အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာပါ။ လောလောဆည် သူလုပ်
တတ်တာ၊ သူမြတ်နိုးတာ စံပယ်ပန်းရောင်းခြင်းပါပဲ။ စံပယ်ပန်း
တွေကို မြင်တိုင်း မေမေ့ကို သူ အလွမ်းပြေသလို။

သူ့မမ ရွှေရေးဟာလည်း စံပယ်ပန်းသည်လေးပါပဲ။

၂၁၄ နှစ်ကြယ်စင်မှူးဝေ

ထို့ကြောင့် စံပယ်ပန်းလေးတွေကို သူ နှစ်သက်နေမိခြင်းပါ။
မြို့လယ်ပီးပွင့်အနီးမှာ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ ကားကြီး
ကားငယ်နှင့် လူအများက သူထံမှ ဝယ်ယူအားပေးကြပါသည်။
ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်ပြီး ယဉ်ကျေးမွန်ရည်သည့် ခပ်
နွမ်းနွမ်း စံပယ်ပန်းသည်လေး။

ရွှေသုတ စံပယ်ကုံးများကို လက်ဖြင့်ကိုင်ဆွဲရင်း အပြေး
အလွှား ရောင်းနေစဉ် မမချောမဒီ၏ ကားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
သူ့ခြေထောက်တွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

ရင်ထဲမှ ဆူးကလေး။ မမဟာ သူ့ရင်ထဲမှ ဆူးကလေး
ပါ။ သို့သော် သူ မမချောမဒီကို အစေးဆုံးမှ ရှောင်လိုက်ချင်
ပါသည်။

သို့သော် သူ့ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ ကားတံခါးပွင့်လာပြီး
သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာကြောင့် စံပယ်ကုံးများကို သယ်ဆောင်
ရင်း သူ လေးတွဲစွာသွားရသည်။

“စံပယ်ပန်း ငါးထောင်ဖိုးပေး”

သူ စံပယ်ကုံးများကိုပေးနေစဉ် မမချောမဒီဘေးမှ
သူ့ဒယ်ဒီက သူ့ကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကောင်လေး ... အိမ်လာခဲ့ဦး။ မင်း အလုပ်လိုချင်
အန်ကယ်ပေးမှာပေါ့။ အန်ကယ်ဆိုမှာအလုပ်ပေးမယ်။ ယောက်ျား

စံပယ်ကေရီ ၂၁၅

ထန်မဲ့ ဒီအစွမ်းအစမရှိတဲ့ စံပယ်ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ပါ
နဲ့ကွာ”

သူ့အလုပ်ကို ထိခိုက်လာတော့ ရွှေသုတ မခံချင်ဖြစ်ရ
သည်။

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ အန်ကယ်။ ဒီစံပယ်ပန်းလေးတွေက
အပြစ်မဲ့ပါတယ်။ ဖြူစင်နူးညံ့တဲ့ အဆင်းနဲ့ ရင်အေးအောင်
မွှေးပျံ့တဲ့အချင်းကြောင့် လူသားတွေကို စိတ်အပန်းပြေစေပါ
တယ်။ ပြီးတော့ ဒီစံပယ်ပန်းလေးတွေမှာ ရာဇဝင်ရှိတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ဦးစိုးရန်နောင်၏အသံက ခပ်လှောင်လှောင်။ အရေးပေး
ရွှေရေးပုံကတက်။ စံပယ်ပန်းသည်ကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။

“ကျွန်တော်မေမေက ကျွန်တော်တို့ကို ဒီစံပယ်ပန်းလေး
တွေရောင်းပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ မိန်းမသားဖြစ်ပေမယ့်
လင်ယောက်ျားက လူမဆန်စွာ ပစ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဘဝကို အရှုံး
မပေးဘဲ လက်တွေ့ကျကျ ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။ အရာရှိကတော်
ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီအရာရှိမင်း သစ္စာဖောက်သွားတဲ့အခါ
အတိတ်ကိုလွမ်းမောမနေဘဲ ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ ဘဝကိုတိုက်ပွဲဝင်
သွားခဲ့တယ်”

အရာရှိကတော် ဘဝမှ စံပယ်ပန်းရောင်းခဲ့ရသည်ဆို

တော့ ဦးစိုးရန်နောင် စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ အတိတ်တစ္ဆေကတော့ ချောက်လှန့်နေဆဲ မဟုတ်ပါလား။

“နေစမ်းပါဦး... မင်းအမေက ဘယ်သူလဲ။ မင်းအဖေကရော ဘယ်လောက်အဆင့်ထိ ရှိတဲ့အရာရှိလဲ”

“အဲဒါ အန်ကယ် သိစရာမလိုပါဘူး။ ပြောတော့ရော အန်ကယ် သိမှာမို့လား။ စံပယ်ပန်းလေးတွေကိုတော့ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ဝယ်ယူအားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ဦးညွှတ်ပြီး ကားဘေးမှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့ ဦးစိုးရန်နောင် မျက်မှောင်ကုတ်ကျန်ခဲ့၏။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ သို့သော် ဒီကလေးကို သူ အမြင်မကတ်ပါ။ သူ့ကိုမြင်ရတာ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တူသလိုလို။

သူ ဘယ်သူလဲ။ ငါ့မှာ သား၊ သမီးတွေကျန်ခဲ့တာပဲ။ စံပယ်ဦးဟာ စံပယ်ပန်းရောင်းခဲ့ရတာလား။

သူကတော့ ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်မြင့် နောက်ရတဲ့မိန်းမကလည်း သူဌေးမဖြစ်လေရာ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်သူအဖြစ် လောကအလယ်မှာ ဝင့်ထည်နေခဲ့ရပြီ။

အတိတ်ကိုပြန်လှည့်မကြည့်စတမ်း ရှေ့သို့သာ တိုးပြီး သွားနေသည့်သူဟာ တရားရော တရားရဲ့လား။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဦးစိုးရန်နောင် သူမိသားစုကို နောင်တတွေနှင့် သတိရနေမိပေမယ့် ဘဲဥအစရှာလို့မရသလို သူတို့ကို ဘယ်မှာသွားရှာရမှန်းမသိ။

သူမိန်းမကလည်း သဘောထားသေးသိမ်တာမို့ သူဦးနောက်ထဲမှာ နှလုံးသားထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်လာခဲ့သော်မှ ဆိုင်းခါဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ရသည်ချည်း။

“အဲဒီကလေးရဲ့မိဘတွေက ဘယ်သူလဲ။ ဒယ်ဒီသိချင်တယ်သမီး”

ကားက မီးပွိုင့်မှ ယခုထိ မထွက်ခွာရသေး။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် ရွှေသုတကတော့ ကားလေးတွေဆီ စံပယ်ကုံးလေးများ အပြေးအလွှား ရောင်းနေပါသည်။

“သူနာမည် ရွှေသုတတဲ့ ဒယ်ဒီ။ ဒယ်ဒီ သူ့ကိုသိလို့လား”

ရွှေသုတဆိုတော့ ကိုယ့်သားနာမည်ကိုသွားပြီး သတိရမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့သည့်နာမည်ပဲလေ။

လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုသလို နာမည်တူတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဒီနာမည်မျိုးက ခပ်ရှားရှားလေ။

“သိသလိုလိုရှိလို့၊ သူမိဘနာမည်တွေ ဒယ်ဒီကို စုံစမ်းစစ်စမ်းပါ သမီးရယ် နော်”

၂၁၈ ❀ ကြယ်စင်များစေ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ၊ မဒီလည်း သူ့ကိုသနားကြင်နာမိပါတယ်။ ဆယ်တန်းကို ကောင်းကောင်းလေးသာ အောင်ခဲ့ရင် ဝိုင်းပြီးကူညီပံ့ပိုးပေးဖို့တောင် စိတ်ကူးမိတယ် ဒယ်ဒီ”

“ရှောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးပုံစံက ပေးသမျှယူ၊ ကျွေးသမျှစားမယ့် အညံ့စားလေးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ့်အမာစားလေး”

“အဲဒါမှ ကောင်းတာ ဒယ်ဒီ။ အညံ့စားဆိုလည်း မဒီ အထင်မကြီးပါဘူး”

သားအဖနှစ်ယောက် စကားတွေပြောနေကြပေမယ့် နေပူထဲမှာ စံပယ်ကုံးလေးတွေ လျှောက်ပြီးပြေးလွှားရောင်းချနေသည့် ရွှေသုတထံမှာသာ မျက်လုံးများက မခွာ။

မီးပွိုင့်စိမ်းလာသဖြင့် သူတို့သားအဖ ကားထွက်ခဲ့ရစေမယ့် စိတ်ကတော့ ရွှေသုတထံမှာ။

အခန်း (၂၄)

လင်းခေတ် ရွှေရေးစံပယ်တို့ထံသို့ နေ့တိုင်းမလာဖြစ်။ သူများအထင်လွဲမှားစိုးလို့ရယ်၊ အလုပ်မအားတာရယ်ကြောင့်ပါ။ သုံးရက် လေးရက်မှတစ်ခါပဲ ရောက်ဖြစ်သည်။

ပစ်ထားလိုတော့မရ။ သူထားသည့်နေရာက နည်းနည်း လူနေကျပါးသည်။ နောက်... ရဲမာန်ဆိုသည့်လူလည်း ရှိသေးသည်။

ယခုခေတ်က ဖုန်းခေတ်မို့ လူချင်း ဘယ်လောက် ထူးဝေး အသံလေးတော့ ကြားနေရတာပဲ။

သူ ရွှေရေးစံပယ်တို့ တိုက်ခန်းသို့ရောက်ရှိသွားချိန်ဟာ

၂၂၀ ❀ ကြယ်စင်များစေ

ညနေ (၆) နာရီ။ မောင်နှမ (၃) ယောက်လုံး စုံနေလောက်ရော ပေါ့။

သူရောက်သွားသည့်အခါ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထမင်း စားဖို့ပြင်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟော ... လာ အစ်ကို”

ရွှေသူတကတော့ သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းလေးပဲ ကြည့်နေ ၏။ နှမချောတွေ့ရုံမောင်မို့ သူတတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်မည် အဆင်။ သူ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

“စားပါဦးလား အစ်ကို”

ထမင်းစားပွဲလေးပေါ်မှာ ထမင်းဖြူတစ်ယောက် တစ် ပန်းကန်နှင့် ဘဲဥလေးတစ်ခြမ်းစီ ဆီဆမ်းလို့။

“ဟင် ... ဟင်းလည်း မရှိပါလား။ ဟာ ဒီလောက် တောင် မချိုးချန်ကြနဲ့လေ။ အာဟာရပြတ်ပြီး သေကုန်တော့မှာ ပဲ”

လင်းခေတ် စိတ်ထိခိုက်သွားရပါသည်။ သူ တစ်လ တစ်သိန်းပေးတာ မလောက်ဘူးထင်ရဲ့။ အေးလေ တစ်သိန်းဆို တာ ငါဆို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခါ နှစ်ခါထိုင်ပဲရှိတာ။

“ရပါတယ်ရှင်၊ ပြည်သူ့စိတ်က ပြည်သူတွေပဲ။ တချို့ဆို ထမင်းတောင် နပ်မှန်ကြတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ရွှေရေးတို့ကမှ

ထမင်းနပ်မှန်သေး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ အငယ်မလေးရော”

“သူ့ဆရာမကြီးအိမ်မှာ နွေကြိုကျူရှင်တက်နေတယ်”

“ဪ”

သူ ရွှေရေးတို့မောင်နှမ ထမင်းစားနေသည်ကို စိတ် မချမ်းသာစွာ ထိုင်ကြည့်နေရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

ရှေးရှေးတုန်းကလို ရုပ်ကလေး ချောတာတစ်ခုထဲနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တော်ကောက်သည့် ခေတ်လည်း မဟုတ်တော့။

သူက တော်ကောက်ချင်တောင် မေမေက ခွင့်ပြုတဲ့ မလား။ မေမေအကြောင်း သိထားတာမို့ လင်းခေတ် ရွှေရေး စံပယ်ကို သေလုအောင် ကြိုက်တောင် မဖွင့်ဟရဲ။

ပြီးတော့ သူဟာ အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်မို့ မိန်းကလေးကို ဖျက်ဆီးသည့်အလုပ်လည်း မလုပ်လိုပါ။

ဒီခေတ်နှင့်ဘောင်မဝင်တော့ဘူးပဲပြောပြော သူ လူယုတ် မာမဖြစ်ချင်ပါ။

သင်္ကြန်ပွဲတွေမှာ အပျော်လွန်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို နှမချင်း သားချင်းမစာ ယုတ်မာဖျက်ဆီးတတ်ကြတာတွေ မြင်နေ ရ ကြားနေရတာနှင့်ပင် သူ အော်ဂလီဆန် ရွံမှန်းမိသည်။

၂၂၂ ကြယ်စင်များ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်ချစ်ပါ။ မယူနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ မဖျက်ဆီးကြနဲ့ပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနောက်ဓလေ့တွေ လွှမ်းမိုးလာကြပြီ လား။ အတုယူ မမှားကြစေချင်ပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနောက်ဓလေ့တွေလွှမ်းမိုးလာကြ ပြီလား။ အတုယူမမှားကြစေချင်ပါ။

ယခုခေတ်မှာ အတော်များများ လူငယ်တွေ ချစ်သူဖြစ် တာနှင့် sex ကိစ္စပါ တစ်ခါတည်းပေးရမည်ဟု လွဲမှားစွာ ခံယူ ကျင့်သုံးနေကြတာတွေ။

သူ့မှာတော့ မေမေ့ကိုတွေးမိတာနှင့် ရွှေရေးစံပယ်လေး ကို အရိပ်ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်။

ချစ်ရုံလေးတော့ ချစ်ကြည့်ချင်သလို။

သည်စဉ် ရွှေရေး၏ဖုန်းအသံမြည်လာသဖြင့် သူ သွား ယူပေးလိုက်သည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ရန်သူတော်တွေပေါ့ပြီလား။

“ဟယ်လို”

“အစ်ကိုပါ။ ရွှေရေးတို့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်”

“ဟိုနေ့ကကိစ္စ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ဟိုကောင်တွေ ငွေရေး ကို လိုက်နှောင့်ယှက်ကြသေးလား”

စံပယ်ကျော် ၂၂၃

“ငြိမ်သွားပြီ ထင်ပါတယ်။ မနှောင့်ယှက်ကြတော့ပါဘူး”

“အစ်ကို့သဘောကတော့ အဲဒီ ဗန်းနားဆားဆုတ် နေရာမှာမနေဘဲ အစ်ကို့တိုက်ခန်းကို ပြန်လာစေချင်တာပဲ။ မြို့ ထဲဆိုတော့ လုံခြုံမှုရှိတယ်”

“စဉ်းစားပါ့မယ်ရှင် ဒါပဲနော်”

စပီကာဖွင့်ထားသဖြင့် တစ်ဖက်မှပြောတာလည်း ကြား ရသဖြင့် လင်းခေတ် မျက်လုံးပြူးရသည်။

“ဟိုနေ့ကကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ။ ငွေရေးကိုလိုက်နှောင့် ယှက်ကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့က အစ်ကို့ရဲမာန်နဲ့တွေ့ပေလို့ နို့မို့ မတွေးရဲဘူး”

“အောင်မာ... သူ့ကို အားကိုးစရာလား။ ဒီမှာ မလုံခြုံ ဘူးထင်ရင် အစ်ကို့မှာ မရောင်းရသေးတဲ့တိုက်ခန်းတွေ အများ ကြီးရှိသေးတယ်”

“ရှင်”

“လူနီးဆွဲနေရာကို ထပ်ရွှေ့ပေးမယ်။ စောစောစီးစီး ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက်ပြောရောပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ အခုဆို ဒီအနားကစက်ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်ဝင်လုပ်နေပြီ။ မကြာခင်

၂၂၆ ကြယ်စင်ပျားစေ

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့ ကြိုးစားကြမှာပါ”
“ဟင်”

သူများနာခေါင်းနှင့် အသက်ရှူနေရတာတောင် မာန မချသည့် ရွှေရေကို သူ့ခြေထောက်ပေါ်သာ သူ့ရပ်နိုင်သွားလျှင် သူ ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရပါ့မလဲ။

လောလောဆည် မေမေ့ကိုသာ မြင်ယောင်ရင်း လင်း ဆေတ် မအီမမလည်နှင့် ပြန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

“သူမိဘတွေက ဦးစိုးရန်နောင်နဲ့ ဒေါ်စံပယ်ဦးတဲ့ ဒယ်ဒီ။ ဒယ်ဒီသားလား။ နာမည်တူတာလား။”

ဒီနေ့ ရုံးမသွားရ။ သည်တော့ ဦးစိုးရန်နောင် စာအုပ်နှင့် တီဗီရှေ့မှာ နှပ်နေစဉ် သမီးရောက်လာပြီး သတင်းပေးဖို့။

“ဟင် ... ဪ ... နာမည်တူတာပေါ့ကွယ်”

သူဇနီးက အရမ်းသဝဏ်တိုတတ်တာမို့ ဦးစိုးရန်နောင် ချောမဒီကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ ချောမဒီဟာ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ မိန်းမကပါသည်သမီးပါ။

စံပယ်ကျော်နီ ၂၂၇

ရွှေသုတကို ကိုယ့်သားမှန်းသိရလျှင် ဦးစိုးရန်နောင် ရင်ထဲ မချိတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကလေးတွေက ခြေစာပင်လေးတွေ။

စံပယ်ဦးဟာ စံပယ်ပန်းလေးတွေရောင်းစားခဲ့ရသတဲ့။ ဒီကလေးကတော့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီ။ သမီးနှစ်ယောက်ရော သူ့ကို စိတ်နာနေကြမလား။

ဦးစိုးရန်နောင် အတွေးနှင့် ဆွေးနစ်သွားရစဉ် ချောမဒီ ကတော့ သူ့ကို အကဲခတ်လျက်။

“ဒယ်ဒီ ... သမီး ဘာအကူအညီပေးရမလဲ၊ မာမီ မသိတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေရှိရင်လည်း ပြော။ သမီးက နား လည်မှုအပြည့်ရှိပါတယ်”

အိမ်မှာ ဇနီးသည်အပြင်သွားနေသဖြင့် သူ့သမီးကို ရင်ဖွင့်ရမရ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ အထက်တန်းပြ ဆရာမ ကြီးက ရယ်သည်။

“သမီးကိုယ့်ကြည်ရပါတယ် ဒယ်ဒီရဲ့။ မာမီလည်း ပြောဖူးတာပဲ။ ဒယ်ဒီမှာ မိသားစုရှိခဲ့တယ်တဲ့။ အခု ရွှေသုတက ဒယ်ဒီသား ဖြစ်နေသလား”

“အေး ... သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီမှာ မိသားစုရှိခဲ့တယ်။ သားသမီး (၃) ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ ရွှေသုတဟာ ဒယ်ဒီသားဖြစ်ဖို့

၂၂၆ ကြယ်စင်များ

သေချာသလောက်ပဲ”

“သေချာစုံစမ်းပေါ့ ဒယ်ဒီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အမေနဲ့တော့ ပြန်ဆက်လို့မရဘူးနော်။ မာမီအကြောင်းလည်း ဒယ်ဒီသိတယ်နော်”

“သိပါတယ် သမီးရယ်။ ကြွေးပြီးသစ်ရွက်လည်း ပြန်ဆက်လို့ မရပါဘူး။ သူကလည်း ဒယ်ဒီကို အရမ်းစိတ်နာနေမှာပါ။ အခုလည်း သားတွေ၊ သမီးတွေက ဒယ်ဒီကို လက်ခံချင်မှ လက်ခံမှာပါ။ သူတို့ အရမ်းဆင်းရဲနေတာ၊ ခက်ခဲနေတာမြင်ရတော့ ဒယ်ဒီ စိတ်မကောင်းဘူး။ ကိုယ်တာဝန်မကျေညာလို ခံစားရတာပေါ့”

“ကဲပါ ဒယ်ဒီရယ် ... မဒီစုံစမ်းပေးပါ့မယ်။ သူတို့ဘယ်မှာနေပြီး ဘာလုပ်စားကြတယ်ဆိုတာပေါ့”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီ အားကိုးပါတယ်”

ဦးစိုးရန်နောင် ချောမဒီကိုသာ တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးရပါတော့သည်။

စံပယ်ကေရီ ၂၂၇

စံပယ်ပန်းကုန်လောက်သည့်အချိန်ကျမှ မှန်းပြီး ချောမဒီရွှေသုတရှိရာနေရာသို့ ရောက်သွားလိုက်သည်။ ကားတွေ မီးပွင့်မိနေတဲ့ ရွှေသုတ စံပယ်ပန်းလေးတွေကို ပြေးလွှားရောင်းရသည်။

သူ့အနားရောက်တော့ ရွှေသုတ တန်ခနဲ။

“စံပယ်ပန်း ငါးထောင်ဖိုး”

ဪ ... ရှိတဲ့သူတွေများကြတော့ စံပယ်ပန်းတောင် ငါးထောင်ဖိုးအပျော်ဝယ်သတဲ့။

“ငါးထောင်ဖိုး မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ရှိသလောက်ပေး”

ရွှေသုတ စံပယ်ကုံးလေးများကို ရေတွက်လိုက်ပြီး-

“၁၅၀၀ ဖိုးပဲရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အံ့မယ်”

“တကယ် ၁၅၀၀ ဖိုးပါ”

“အေးပါ ... ငါ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ပေး ကဲ ပြီးရင် ကားပေါ်တက်”

“ခင်ဗျား အရင်တစ်ခါလို ပစ်ကန်စစ်ထွက်ဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်း အိမ်ကိုလိုက်ပို့မလို့”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကို- ဘယ်သူမှ ခေါ်လေ့မရှိပါဘူး”

“အို ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ ကဲ ... တက်စမ်းပါ”

၂၂၈ ကြယ်စင်များ

ချောမဒီဟာ သူ့ကို နိုင်နေကျမို့ ရွှေသုတ မငြင်းနိုင်ပါ။ ကားပေါ်သို့တက်ရသည်။ နောက် လိပ်စာတစ်ခုကို ရွတ်ပြရသည်။

“ဘယ်ဆိုးမလဲ၊ တိုက်ခန်းနဲ့နေနိုင်တယ်ဆိုတော့”

“သူများသနားလို့ အလကားထားတာပါ”

“ဘာ ... ဘယ်သူက မင်းကိုသနားတာလဲ။ မင်းက ပိုင်းလုံးလား”

ရွှေသုတဟာ လူချောလေးမို့ အဘွားကြီးတွေ မျက်စိကျမှာ မလွဲ။ ချောမဒီ ဒေါသထွက်ဖို့ပြင်သလို ရွှေသုတကလည်း နာကျည်းတတ်ပါသည်။

“မမချောမဒီ ခင်ဗျား သိပ်ပြီးတရားလွန်နေပြီ။ ကျုပ်ကို ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့ဗျ”

“သိဘူးလေ၊ မင်းတို့လို လူမျိုးတွေက ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားတတ်ကြတာပဲ။ ခုလည်း ဘယ်အဘွားကြီးကများ ပိုးကြေး ပန်းကြေးတွေ ပေးနေသလဲလို့”

“တော်ဗျာ ... ခင်ဗျား”

မမချောမဒီမို့သာ။ သူမနေရာမှာ အခြားသူသာဖြစ်ပါက သူ ဒီလိုစော်ကားမှုမျိုးအတွက် အသက်ချင်းပင် လဲမိလေမလားမသိ။ ယခုလည်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး

ဝယ်ကော် ၂၂၉

မေးကြောကြီးများထောင်နေပြီ။

ချောမဒီကတော့ ကားမောင်းပင်မပျက်။ ကားကိုလှလှလေး မောင်းရင်း ရွှေသုတကို လှောင်အိမ်ထဲမှ ကျားပေါက်လေး လောက်ပဲ သဘောထားပုံ။

ရွှေသုတ စိတ်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ဟုန်းဟုန်းထနေရပေမယ့် မမဟာ သူ့ရဲ့ငယ်နိုင်။ ဒေါသကြောင့် မျက်ဝန်းတွေ နီလာ၊ ထင်ရက် ပြောရက်၊ အထင်သေးရက်လေခြင်းရယ်ဟု ရင်ထူမနာဖြစ်လာသောအခါ သူ့ရှုပ်က အဆမတန် ပျက်ယွင်းကြေကွဲလာ။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ငိုဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော်။ ချောမဒီ လုံးဝ ဝါသနာမပါဘူး”

“မငိုပါဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ငိုရမှာလဲ”

သည်လိုနှင့် သူတို့တိုက်ခန်းရောက်တော့ တိုက်ခန်းအကြမ်းလေးထဲမှာ ဘာပရိဘောဂမှမရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး ထမင်းစားရတာကအစ စားပွဲခုံမရှိ။

ချောမဒီ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း ...

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား။ မင်းတစ်ယောက် တခွန်းနေတာလား။ ဒါဆို သေချာပြီ။ ဘယ်အဘွားကြီးပေးထားတာလဲ ပြော။ မင်း စပွန်ဆာက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“မမ”

သူ ကြိုးအော်ပစ်လိုက်တာ နာကျည်းလွန်းလို့ပါ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး သူ တုန်လှုပ်နေတာ ရင်ထဲမှ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားချက်များကြောင့်။

“ကျုပ်သာ အဲဒီလို စပွန်ဆာလက်ခံတတ်တဲ့ကောင်ဆို စံပယ်ပန်းရောင်းနေစရာ လိုဦးမလား။ မမ ခေါင်းသုံးစမ်းပါ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဆောရီး မင်းအမေရော”

“မေမေဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ (၃) ယောက်ပဲနေတယ်”

“ဪ ... ဘာဖြစ်လို့သေတာလဲ။ မင်းအမေလည်း ငယ်ဦးမှာပေါ့”

“စနစ်သည်သာ တရားခံဆိုသလို ဆင်းရဲတဲ့အတွက် သေတာပေါ့ဗျာ။ မနက်အစောကြီးထပြီး စံပယ်ပန်းရောင်းရတော့ ကားတိုက်သွားတာပေါ့။ အလောင်းတောင် မနည်းစုံစမ်းပြီး ပြီးကျော်သူရဲနာရေးကူညီမှုနဲ့ ချလိုက်ရတဲ့အဖြစ်”

ကောင်လေး တကယ်ပင် ကြေကွဲနေသည့်အခါ ချောမဒီ မမောက်မာနိုင်၊ မကျီစားနိုင်တော့ပါ။

သူမမှာလည်း နှလုံးသားရှိတာမို့ ရွှေသုတ၏ ဘိုင်အို

စရပ်ဖိက သူ့ကို ဟတ်ထိစေပါသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကောင်လေးရယ်။

ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်တောင် ခေါင်းမဖော်နိုင်တဲ့ မင်းကိုမှ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့် ငါက ထပ်ဆင့်ပြီး အကျီစားသန်မိခဲ့တယ်။

ချောမဒီ ငြိမ်သက်သွားတော့ ရွှေသုတ ပေါက်ကွဲပါသည်။

“ကားသမား လူမဆန်တာရယ်၊ ကျုပ်တို့ဆင်းရဲတာ ရယ်က လတ်တလောအပြစ်ဆိုပေမယ့် အဓိကတရားခံကတော့ ဗေဗေပဲ”

“ဟင် ... ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဗေဗေ တာဝန်မဲ့လို့ ကျုပ်တို့မိသားစုတွေ သေကွဲကွဲကြ၊ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရတာလေ။ သူကတော့ နေရာသစ်၊ ဘဝသစ် မှာ ပျော်ရွှင်နေမှာပေါ့ဗျာ။ အင်းလေ တာဝန်မဲ့သူတစ်ယောက် အတွက် တာဝန်ယူလိုစိတ်ဆိုတာလည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

ရွှေသုတ၏စကားကြောင့် ချောမဒီ တော်တော်ရင်ပူသွား၏။ ဒယ်ဒီအတွက် အခြေအနေကမကောင်း။ သည်စဉ် အထည်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“မမ ပြန်လာပြီ”

“သူက ဘယ်သွားတာလဲ”

“စက်ချုပ်နေတာ။ တော်တော်တတ်နေပြီ ထင်တယ်”

သူတို့မောင်နှမတွေဟာ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကတော့ အပြည့်။

ရွှေရေးစံပယ် အိမ်ထဲရောက်နေသည့် ဂုဏ်မြင့်သူလေး ကို အကဲခတ်ရင်း ရွှေသူတကို လှမ်းမေးသည်။

“မောင်လေး ဧည့်သည်ပါလာတာလား”

“ကျွန်တော့်ဆရာမပါ”

“အိုကွယ်... ထိုင်ပါ မမ။ အိမ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း ပါပဲ”

“ငှားနေကြတာလားကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မမ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူတိုက် ခန်းကို မရောင်းရသေးခင် ခဏအစောင့်ထားတာပါ”

“ဪ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားအဓိပ္ပာယ်တူသဖြင့် ချောမဒီ ကျေနပ်သွားသည်။ ရွှေရေးစံပယ် ခင်းပေးသည့် ဖျာလေး ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူတို့မောင်နှမ နေ့လယ်စာစားဖို့ ပြင်နေတာ ကို ကြည့်နေမိသည်။

လေ့လာသည့်အနေနှင့်ပေါ့။

သူတို့အနေအထားကို အကဲခတ်ကြည့်တာ။

ထမင်းဖြူနှစ်ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်သုပ်လေးတစ်ပွဲ၊ ရေခွေးကြမ်းလေးတစ်ယောက်တစ်ခွက်စီနှင့်။

“စားပါဦး”

“ဘာဟင်းမှလည်း မရှိပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ဆင်းရဲသား နင်းပြားတွေ ပြည်သူတွေဆိုတာ ဒီလောက်ပဲ စားရတာတောင် ကံကောင်း”

“စံပယ်ပန်းရောင်းတာ တစ်နေ့တစ်သောင်းလောက် မမြတ်ဘူးလား”

“မမြတ်ပါဘူး။ ငါးထောင်လောက်ပဲ မြတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဟင်းဝယ်စားလို့ရသားပဲ။ မင်းအစ်မ လည်း အလုပ်လုပ်တယ်ဆို”

“လူတွေမှာ စားရေးတစ်ခုပဲအရေးကြီးတာမဟုတ်ဘူး လေ။ ကျန်တဲ့အရေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် စာမေး ပွဲအောင်ရင် ရှေ့ဆက်ဖို့ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂကလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

ဘာမှ ပြည်စုံမှုမရှိသည့် တိုက်ခန်းအကြမ်းလေးထဲမှ မောင်နှမကို လေ့လာအကဲခတ်ရင်း ချောမဒီ သူတို့ကို သနား

၂၃၄ * ကြယ်စင်ပျားပေ

ကြင်နာနေမိသည်။

“အငယ်ဆိုတာလေးရော”

“ဆရာမကြီးဆီမှာ နွေကြိုတက်နေတယ်။ သူက ရှေ့
နှစ်ဆို ဆယ်တန်းတက်ရမှာ”

“ဪ”

မောင်နှမတွေအားလုံး ကြိုးစားကြသူတွေပါပဲ။ သူတို့
ပန်းတိုင်ကိုရောက်အောင် ကြိုးစားပြီး လျှောက်လှမ်းမည့်သူတွေ
ပါ။ဒါကို ဒယ်ဒီနှင့်သူမက ဝိုင်းဝန်းကူညီသင့်သည်ဟု ချော
မဒီ သဘောပေါက်မိပါသည်။

အခန်း (၂၅)

ရွှေရေးစံပယ် ကိုယ်ပိုင်စက်ဆိုင်ဖွင့်နေပြီမို့ လိုအပ်သည်
များကို ဝယ်ယူရန် ဈေးသို့သွားရသည်။မမအယ်နီမအားသဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း သွားရ
တာ။ဈေးထဲမှာ လိုအပ်တာတွေဝယ်ပြီး ရွှေရေး ပြန်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေတုန်း သူမအနီးသို့ရောက်လာ
တာ သက်သူရ။

“တစ်ယောက်တည်းပါလား”

သူမ ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ လူတွေရှိရာအနားသို့

၂၃၆ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

သာ ဝှိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ သူက လိုက်လာတာပါပဲ။ သူမနှင့် ခပ်နီးနီးမှာရပ်ပြီး -

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့သတင်းပေးမလို့ပါ။ ရွှေရေးရဲ့ အမေ ကားတိုက်ခံရတဲ့ကိစ္စ မသိချင်ဘူးလား”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကားသမား လူစိတ်မရှိလို့၊ အဲဒီ ကားသမား လူမဆန်လို့ ရွှေရေးမေမေ မသေသင့်ဘဲ သေရတာ”

သက်သူရစကားကို ရွှေရေး အကြွင်းမဲ့တော့မယုံ။ ဒီလူ ဘာအကြံအစည်နဲ့ ရှဉ်းကပ်လာတာလဲ။ ဘာတွေလာပြီး သပ်လျှို နေတာလဲ။

“ကိုယ်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာမဖောက်ချင် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရေးက အဖြစ်မှန်မကိုမသိဘဲ သူ့ကို ဘုရား တစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးလုပ်ပြီး ကိုးကွယ်နေလို့ ကိုယ် သတင်းပေးရမှာ ပါ”

“ဟင်”

သက်သူရဆိုလိုသူဟာ ရဲမာန်ဟုသိလိုက်ရလျှင် ရွှေရေး စံပယ် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်သူလို ဖွေးဆန့်ဖြစ်သွားရ၏။

“သူက ရွှေရေးရဲ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့တိုးမယ့်သူပဲ။ သူတိုက်သတ်ထားတဲ့အမှုကို မပေါ်တော့ဘူး အောက်မေ့နေတာ။

စံပယ်ကေရီ ❀ ၂၃၇

ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ဘယ်ပြေးလို့ လွတ်မလွဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ပယောဂကြောင့်တော့ သူ့ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး။ ရွှေရေး တိုင်ချက်ဖွင့်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ရှင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်လှချည် လား”

“သူ့ကိုထောက်ရင် ရွှေရေးအပေါ် ကိုယ်မတရားရာ တျာသွားမှာပေါ့”

“ရှင့်စကားကို လုံးစမယ့်ဘူး”

“မယုံတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်က အမှန် အတိုင်းပြောနေတာပါပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီတုန်းက ရှင်လည်း ပါတာပေါ့”

ရွှေရေးစံပယ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့ သက်သူရ တွန့်သွားပေမယ့် ရှပ်တော့မပျက်။

“ကိုယ်ပါပေမယ့် ကိုယ်က သူ့နောက်လိုက်ပါ။ သူ သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ရတဲ့ဘဝပါ”

ရွှေရေးစံပယ် သက်သူရကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ထမ်းခဲ့ထွက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ညနေမှာ ရဲမာန်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သက်သူရပြောထားပြီးပြီမို့ မယုံလို့လည်းမရ။ သူလား မေမေ့ကို ကားနဲ့တိုက်ပြီး တာဝန်မဲ့စွာ ထားပစ်ခဲ့သူဟာ သူလား။

အစ်ကိုရဲမာန်ကို သူမ စိတ်ထဲမှ နှစ်လိုခင်မင်မိပေမယ့် ယခုတော့ သူဟာ သူမတို့၏ ဒုက္ခအပေါင်းကို စတင်ဖန်တီးခဲ့သူ။ မေမေ့မမှာ အကူအညီမရရှာဘဲ သွေးထွက်လွန်ပြီး သေသလား။ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းအဖြစ် ရေခဲတိုက်မှာ ရှိနေရ သည့် မေမေ။

ရဲမာန်ကိုကြည့်ရင်း သူမ မျက်ရည်တွေစီးကျလာတော့ ရဲမာန် လန့်သွားရသည်။

ရွှေရေးစံပယ် သိသွားပြီလား။ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။ သူမြင်ယောင်လိုက်တာက သက်သူရ။

မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သော ရန်သူသည် ပို၍ ကြောက် စရာကောင်းသည်တဲ့။

သက်သူရဟာ သူ့အတွက် ကံဆိုးခြင်းတွေကိုပဲ ယူ ဆောင်ပေးသလား။ ရဲမာန် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်သိသည်။ ကားမောင်းသူက သက်သူရ

ဆိုပေမယ့် ကားက သူ့ကား။ ကားပေါ်မှာ သူလည်းပါခဲ့တာနို့ ကြရာပါ။ အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ရွှေရေးစံပယ်တစ်ယောက် မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာ စီးကျလာရင်း ရှိကြီးတင် ဖြစ်လာတော့ ရဲမာန် ငြိမ်မနေ နိုင်တော့ပါ။

“ရွှေရေး”

“မခေါ်နဲ့၊ ရှင် ကျွန်မတို့ဆီကို ဘာအကြံအစည်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ။ မေမေ့ကို သတ်ပစ်ရုံနဲ့ မကျေနပ်လို့ ကျွန်မ တို့ကိုပါ ထပ်သတ်ရအောင် လာတာလား။”

ရဲမာန် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင် တော့ပါ။

“ရွှေရေးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် မေမေ့ကို အတူသတ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရသလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေရေးရယ်၊ ကိုယ်”

“တော်ပြီ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရှင်တို့ လူစိတ်ကင်းမဲ့လို့ တွန့်မ မေမေ သေရတယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်မယ်”

ရဲမာန် ကြက်သေ သေနေမိပြီ။ မတိုင်ပါနဲ့လို့လည်း

၂၄၀ * ကြယ်စင်မှူးဝေ

အသနားမခံချင်ပါ။ ကိုယ်က အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့သူပဲ။
 သူမှာ ရွှေရေးကို ဖြောင်းဖြူစကားလုံးမရှိ။ သူရင်ထဲမှ
 အချစ်တွေလည်း ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟခွင့်ရမှာမဟုတ်တော့ပါ။
 အဖြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်
 လို တယုတယတွေ လုပ်ချင်ပေမယ့် သူ့အဖြစ်က မကျွမ်းမီ
 လွမ်းရပေတော့မည်။
 စိတ်ထိခိုက်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ
 ပြောပြစရာစကားမရှိ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပင် ရဲမာန် အိမ်ပြန်လာ
 ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၂၆)

“တောက် သူရရယ်၊ မင်းပဲကွာ ပြောရက်တယ်”
 ရဲမာန်နှင့် သက်သူရတို့ ဘီယာသောက်ရင်း ဆိုင်မှာ
 ပေါက်ကွဲနေကြခြင်းပါ။ သက်သူရကတော့ ခပ်တည်တည်။ သူက
 ဒီလို သစ္စာမဲ့မှုမျိုးနှင့် ယဉ်ပါးသူ။
 “ငါက စေတနာနဲ့ပြောလိုက်တာ။ မင်းမာမီက မင်းကို
 ဒီလိုကောင်မမျိုးနဲ့ အငြိမခံနိုင်ဘူးလေ။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ
 မင်းကို သူတို့လို အတန်းအစားတွေနဲ့ အငြိမခံနိုင်ဘူး”
 “ခု သူက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ရဲတိုင်မလို့တဲ့။ ဘာလို့
 နှုတ် လုပ်မလဲ”

၂၄၂ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ မတိုင်နိုင်အောင် ပညာပေးလိုက်ရုံပေါ့”

“ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သတ်ပစ်မလို့လား”

“သုတ်တော့မပစ်ပါဘူး၊ မီးသေအောင် လုပ်ထားရုံပေါ့”

“တော်ပြီ သူရ၊ သူတိုင်လည်း ငါ အဖမ်းခံလိုက်မယ်”

“မင်းခံနိုင်ပေမယ့် ငါ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး”

“မင်း သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့တော့။ မင်းကြောင့် သူ့အမေ သေပြီးရပြီ။ သူ့ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနဲ့တော့”

“အေး ... မင်းကတော့ မွန်နေတဲ့ကောင်ပဲ။ ဘာမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ငါကတော့ ငါ့ဘဝကို ထောင်နံရံတွေကြားမှာ နှစ်မြှုပ်မပစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သွားပြောရသလဲ။ မင်းရှုံးနေလို့လား”

“ပြောခဲ့ပါပကော၊ ငါ ရည်ရွယ်တာက မင်းနဲ့သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြတ်ဖို့လောက်ပဲ။ ခုလို မညာမတာ အဆင်ပြေမဲ့စွာ တွေ့ လျှောက်လုပ်မယ် ဘယ်ထင်မလဲ”

“သူကလည်း မအေတစ်ယောက်လုံး အဖြစ်ဆိုးခဲ့တာလေ။ ဘယ်ငြိမ်ခံမလဲ”

“ကဲ ... ဒါတွေ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်ပါ”

ဝံပယ်ကောရီ ❀ ၂၄၃

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ရွှေရေကို လုံးဝမနှောင့်ယှက်နဲ့နော်။ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်”
နှစ်ယောက်သား ငြင်းရင်း ခုန်ရင်းနှင့်ပင် ထိုနေ့က ခဲမာန် မှောက်အောင်မူးသွားခဲ့သည့်အဖြစ်။

လူငယ်မို့ ဖက်ရှင်ကျကျနှင့် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်နယ်။
နောက် မမအယ်နီ၏ လွတ်သွားသည့်ဘေးခန်းမှာ မမကပဲ
ပေါ်မတင်ရဘဲ အိမ်လခလောက်ယူလေရာ -

နေရေးလည်း အဆင်ပြေ၊ စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေခဲ့
ပြီ။ မမအယ်နီက နာမည်ကြီးစက်ဆိုင်မို့ သူ့ကို ကူညီရင်းနှင့်
တိုယ်ပါအပ်သည်တွေ ရလာခဲ့ပြီ။

လင်းခေတ်၏တိုက်ခန်းကိုလည်း ပြန်အပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

လဲနေတုန်းက တူပေးခဲ့သည့်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါ။

ရဲမာန်ကိစ္စကရော

မောင်နှမ (၃) ယောက် တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ကြတော့
မျက်ရည်လည်ရွဲကြားမှပင် ရဲမာန်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း ကူညီခဲ့ဖူးတာပဲလေ။ ခွင့်လွှတ်
လိုက်ကြဖို့ပဲ တွေးလိုက်မိကြသည်။

“မမရယ်... သူတို့တွေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့
ပါဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြ
ဖောက်ကြရအောင်”

“အေးပါ။ သူများမျက်နှာ ကြည့်နေရတဲ့ဘဝက လူငယ်
ချင်ပါတယ်”

အခန်း (၂၇)

လောကမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ။

မရပ်နိုင်ခင်က အကူအညီယူခဲ့ရတာပင် လိပ်ပြာ တစ်
နေ့မှမလုံ။ ရိုးရိုးသားသားနေသည့်ကြားမှပင် သူများကဲ့ရဲ့စကား
တင်းဆိုလေမလားရယ်လို့ တကြောင့်ကျကျ။

ကိုယ့်နာခေါင်းနဲ့ကိုယ် အသက်ရှူတာအကောင်းဆုံးပါပဲ။

ယခုတော့ မောင်နှမ (၂) ယောက် စုထားသောငွေလေး
နှင့် အပ်ချုပ်စက်ဝယ်၊ သင့်တော်သည့်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် နာမည်
ရသည့် စက်ချုပ်သူလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဆယ်တန်းက တော့ အောင်မှာပါပဲ။ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်။ ဖောင် ဒေးရှင်းတွေရှိတာပဲလေ။ တစ်ခုခုနဲ့တော့ ချိတ်မိမှာပေါ့”

“မမတစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်တာဝန် ယူနိုင်မလဲ”

“ရတယ်၊ စက်ချုပ်တာ အထင်မသေးနဲ့၊ နာမည်ရရင် ရသလို ငွေရတယ်။ ခုတောင် မမ တော်တော်ချုပ်နေပြီ။ မင်းတို့တာဝန်က စာကြိုးစားဖို့ပဲ”

မောင်နှမ (၂) ယောက် အားကြိုးမာန်တက်နှင့် ဆွေးနွေး နေကြစဉ် ငွေရေးစံပယ်ကတော့ ဆွေးဆွေးပြည့်ပြည့်။

“ခုနေများ ဖေဖေနဲ့မေမေသာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ” ညီမငယ်၏စကားကြောင့် ရွှေရေးနှင့် ရွှေသုတပါ။ ငြိမ် သက်သွားမိကြသည်။ မိဘတွေကို မလွှမ်းမာလှပါ။

အင်း ဖေဖေဆိုတာကတော့ သူမတို့မိသားစုထဲမှ ထွက် ခွာသွားတာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုတော့င် ကျော်ခဲ့၊ ကြာခဲ့ပြီပို့ ဖေဖေ ပုံရိပ်က ခပ်ဝါးဝါး။

ဖေဖေ ရောက်ရာအရပ်၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နေမှာ ပါ။

သူ ခွဲချန်ထားခဲ့သည့် သိုက်မြိုထဲမှ ငှက်ကလေးတွေ နုန့်တိုင်းထပ်နေမလား။ မိုးသက်လေပြင်းတွေများ မိနေမလား ရယ်လို့ သူ တွေးမိနေမှာလည်း မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေအမွေဆိုလို့ ဖေဖေငယ်စဉ်က ရိုက်ထားခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ၊ နောက် မိသားစုဓာတ်ပုံရယ်၊ ဒါပဲရှိသည်။

ယခုဆို ညဘက်တွေမှာ ရွှေရေးက စက်ချုပ်နေပြီး ရွှေသုတနှင့် ငွေရေးက ကြယ်သီးတပ်တာ၊ ချိတ်တပ်တာမျိုး၊ စမော်ကင်ထိုးတာ၊ စီးကွင့်ထိုးတာမျိုးတွေ လုပ်ပေးနေတတ်ပြီ။

မိသားစုလုပ်ငန်းလေးက တော်တော်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ပြီမို့ အမောပြေစရာ။

သာယာစိုပြည်သည့်အိမ်ကလေး။

စံပယ်ရနံ့သင်းသည့် အိမ်ကလေးပါ။

အောင်စာရင်းထွက်မည့်နေ့။

ရွှေသုတ အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ ကျောင်းကိုလာတော့ မမချောမဒီက အရင်သင်ပေးနှင့်ပြီ။

၂၄၈ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“မင်းအောင်တယ် (၅) ဘာသာ ပါတယ်”

“ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆရာမ ဒေါ်သန္တာစိုးကို သွားနှုတ်
ဆက်လိုက်ဦး၊ သတင်းကောင်းပေးချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဆရာမရှိရာ ကျောင်းရုံးခန်းသို့ သွားရောက်ဂရုပြု
ရမည်။ သူ့ဆရာ ဆရာမများအားလုံး သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆိုကြပါသည်။ ဆရာမဒေါ်သန္တာစိုးကတော့အပိုဆုံး။“ဘာမှမပူခဲ့သေး၊ ဆရာမ အလှူရှင်ရှာပေးမယ်။ မင်း
ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ကျောင်းတစ်ခုခုကိုရွေးချယ်ပြီး တက်ရမယ်”

“အားနာလိုက်တာ ဆရာမရယ်”

“မနာနဲ့ ခုခေတ်က စာတော်တဲ့ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့
ကလေးတွေကို ကူညီထောက်ပံ့ချင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ လူ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ့်တာဝန်က လူချွန်လူကောင်း
အဖြစ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို အကျိုးပြုသွားဖို့ပဲ”

“ဆရာမစကားကြားရတာ အားရှိရပါတယ်ဗျာ”

“ရှိရမှာပေါ့၊ ဟော ... ချောရေ လာဟော၊ ငါတပည့်
လေး ဒီလောက်တော်နေတာ တို့ ဆုတစ်ခုခု ချပေးဦးမှပေါ့”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် မမကို ပြန်ပြောဦးမယ်”

ဝယ်ကေရီ ၂၄၉

“ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ အမယ် မင်း ... လွယ်တာကို
ဆက်အောင်လုပ်နေပြန်ပါပြီ။ ရော့ ... ဒီမှာ ဖုန်း”ဆရာမပေးလာသည့် ဖုန်းနှင့် မမထံ ဖုန်းဆက်ပြီး
ဆရာမနှစ်ယောက်ခေါ်သွားသည့်နောက်သို့ ရွှေသုတ လိုက်သွား
ရပါသည်။ဆရာမဒေါ်သန္တာစိုးက နာရီ၊ မမချောမဒီက ဖုန်းတစ်
လုံးဝယ်ပြီး ဆုချသဖြင့် ရွှေသုတ တွင်တွင်ငြင်းနေရင်းမှပင်
လက်ခံယူခဲ့ရသည်။မမချောမဒီက သူ့အပြန်မှာ ကားနှင့်လိုက်ပို့နေပြန်
သဖြင့် ရွှေသုတ မမအနားမှ ကပ်ကပ်ကလေး လိုက်ပါခဲ့ရသည်။လမ်းမှာ ကားကျပ်၊ မီးပွိုင့်မိနေသဖြင့် သူ မမချောကို
အားနာမိပြန်သည်။ သူ့အသွင်က နေမထိ ထိုင်မသာ။အတန်ကြာသည်အထိ ကားထဲမှာ ဘာသံမှ ထွက်မလာ
တော့ ချောမဒီ ကားမောင်းရင်းမှ မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ ပျော်လား”

“စာမေးပွဲအောင်တာတော့ ပျော်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်ကိစ္စကို မပျော်ဘူးလဲ”

၂၅၀ နတ်ကြယ်စင်ပျားဝေ

“မမချော့ကို ကျွန်တော် အရမ်းကြောက်နေတယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ခဲမှန်ခဲရဖူးတဲ့ စာသူငယ်ပါ။ မတော်
ဂုဏ်ကြီးရှင်အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အရူးလုပ်ခြင်းကို ခံစားခဲ့ရဖူးသူပါ။
ကျွန်တော်ကြောက်တာ မဆန်းပါဘူး”

“ငါတို့က လူဆိုးကြီးတွေကျနေတာပဲ။ ပြောပုံက မုန်းဖို့
ကောင်းလိုက်တာ”

“ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဆိုတဲ့စကားလိုပေါ့ဗျာ”

“မှားပါတယ်၊ ရှင့်ကို ဂရုစိုက်မိတာ မှားပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က အလေ့ကျသစ်ပင်လေးတွေပါဗျာ။
ရေမလောင်း ပေါင်းမသင်လည်း လောကထဲကိုတိုးဝင်ဖောက်
ထွက်ပြီး ရှင်သန်သွားမှာပါ”

“စကားလုံးတွေကတော့ အလန်းစားပဲ။ လူက ဘာ
မဟုတ်တာခက်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့စရာမလိုပါဘူး၊ မမချော့ရယ်။
ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်မှာ ပန်းရှောင်းနေတဲ့ကောင်ပါ။ တစ်နိုင်ငံ
လုံးကိုတောင် လမ်းလျှောက်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ပို့ချင်လို့ပို့တာ။ မင်းကို မပို့ချင် ဒယ်ဒီဆီတော့ ခဏ
ဝင်မယ်”

ဝယ်ကေရီ ၂၅၁

“ကျွန်တော် သူ့ကိုကြောက်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီထိ
မလိုက်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒယ်ဒီက မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်လို ကလေးကချေ တစ်
ယောက်ကို သူက ဘာကိစ္စတွေ့ချင်ရမှာတဲ့”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ သူ့သမီးနဲ့ သဘောတူချင်လို့
လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“မနောက်ပါနဲ့၊ မမချော့ရယ်၊ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံ
ဆိုတဲ့ စကားပုံက ပျော့ပါသေးတယ်။ ဘကြီးအောင်ညာတယ်
ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကလို အသက်ပါပေးနေရပါဦးမယ်ဗျာ”

“ယင်နားတောင် မခံပါလား”

“ပွင့်ဖတ်လေးကြွေကျလာရင်တောင် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့
တဲ့ကောင်ပါ”

“ဆောရီး ငါတောင်းပန်တယ်”

တကယ်ပင် မမချော့မဒီက သူ့ဒယ်ဒီ၏ရုံးခန်းသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားသောအခါ ရွှေသုတ တကယ်ဖြူရသည်။

မမပြောသလို သူ့သမီးနဲ့ သဘောတူလို့များလာ။ လယ်
ဇာတ်ကလေးတွေပြီးမှ သူ တော်တော်ကြောင်တဲ့အတွေးပဲဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုံ့ချမိသည်။

အကြောင်းရှိမှာပေါ့လေ။

“ဒယ်ဒီ ရွှေသုတကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ။ သူ ဒီနေ့ (၅)ဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တာတော့ ဒယ်ဒီ သိတယ်နော်”

“သိဇာယ် သမီး။ ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပါ ရွှေသုတ။ ဒီအခြေအနေမှာ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာတာကိုပဲ ချီးကျူးပါတယ် ကွယ်”

လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးက သူလို ပါမ္မာလေးကို လက်တွေ့ ဘာတွေ ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်နေလျှင် ရွှေသုတ လန့်ပါတယ်။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ။

ငါ့ဆီက အသည်းလိုချင်လို့လား။ နှလုံးလိုချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အဆုတ်တွေ ကျောက်ကပ်တွေလိုချင်လို့လား။

ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်။

သူတို့လို ရေပေါ်ဆီ၊ သူဌေး၊ ခရီးနီတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမရှိလျှင် ခေါ်မှာကိုမဟုတ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

သူ မချီသွားပြီနင့် ပဋိသန္တာရ ဆိုရသည်။

“ရွှေသုတအတွက် ကမ်းလှမ်းစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“ဪ... ကျောင်းဆက်တက်ဖို့အတွက် ဒယ်ဒီ

တာဝန်ယူကြောင်း ကမ်းလှမ်းချင်တာပါ”

“ခင်ဗျာ”

သူကိုယ်သူ ဒယ်ဒီလို သုံးနှုန်းသွားရုံတင်မက ကျောင်းပါတာပေးမယ်ဆိုတော့ ရွှေသုတ နားမလည်နိုင်။

သူ့သမီးနဲ့ သဘောတူရအောင်လည်း ကိုယ်က ဘာကောင်မှမဟုတ်။ တကယ့် ပဟေဠိ။

မမချောမဒီကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့် လက်ဖြန့် ပြခဲ့သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ လက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် နားလည်အောင် ရှင်းပြပါလား”

“ဪ... ဒယ်ဒီ ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ မင်းကျတော့လည်း ရိုးသာ။ ကြိုးစား ရုန်းကန်နေတာ မြင်ရတယ်။ ဒယ်ဒီငယ်ဘဝကို သွားပြီးသတိရလို့ အလွမ်းပြ ကလေးတစ်ယောက်ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးတဲ့သဘောပါ”

သူ့ရှင်းပြတာ လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိရဲ့လား။ ရွှေသုတ ချောမဒီကို လှစ်ခနဲခိုးကြည့်လိုက်လျှင် ချောမဒီက လှလှလေး မဲ့၏။

“ကျောင်းပြီးရင်လည်း ဒယ်ဒီသမီးနဲ့ အတင်းမကျပ်

မပေးစားပါဘူးလို့ အာမခံလိုက်ပါဦး ဒယ်ဒီ။ သူက ဒါကို ကြောက်နေတာ။ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကြောက်နေတာ”

ဦးစိုးရန်နောင် ရယ်လိုက်မိတာ အားရပါးရ။ ဒီလို မရယ်ရတာကြာပြီလေ။ လူကို ပေါ့ပါးသွားတာပဲ။

“ဟုတ်တာပေါ့။ စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း စိုးရိမ်ထိုက်တာပေါ့။ ခုခေတ်က ဥသျှစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်းခေတ်ကိုး”

“အံ့မယ် ... ဒယ်ဒီကလည်း ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေ သိပ်မပေါ်တော့ပါဘူး။ တရုတ်ပြည်ရောင်းစားနေရတာနဲ့ ရှားကုန်ပြီ။ တရုတ်ရောင်းရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သိန်းနှစ်ရာကျော်ဆိုပဲ”

“ကဲ မေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောစမ်းနဲ့ သမီးရယ်။ ကဲ ကဲ ရွှေသုတကို ဒယ်ဒီ အာမခံတယ်နော်။ သားကို ဒယ်ဒီ စေတနာသန့်သန့်လေးကူညီမှာပါ။ ဒယ်ဒီသမီးရုပ်ဆိုးမနဲ့ အတင်းထိုးကြိတ်ပြီး မပေးစားပါဘူးလို့ ရဲရဲကြီး အာမခံပါတယ်နော်”

သားအဖနှစ်ယောက် သူ့ကို ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြတာပါ။ သူတို့မျက်နှာမှာ ရွှင်မြူးရိပ်တို့က ဖုံးမရ ဖိမရ။

“ဒယ်ဒီနော် ... သမီးက ဒီနှစ်ထဲမှာကို ယောက်ျားယူပစ်လိုက်မှာ။ ဒီလို မလောက်လေးမလောက်စားလေးကတောင် မယူချင်တဲ့အဖြစ် ရောက်ကိုမရောက်စေရဘူး။ ဘယ်လောက်

အခံရခက်တယ်မှတ်သလဲ။ ဟင်း။ လူကိုများ ကုန်ပုဂံကြီးကျလို့

မမချောမဒီ နှုတ်ခမ်းလေးဆူ၊ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ပြောနေတော့ ရွှေသုတရင်ထဲ ဆူညံပေါက်ကွဲနေလိုက်တာ။

“မဟုတ်၊ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုတာ မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်နေမိလို့ပါ”

“ယုံလိုက်၊ တို့နိုင်ငံထဲမှာ ပရဟိတသမားတွေ၊ မေတ္တာသမားတွေမှ အများကြီး။ အမေ့စကားလို့ပဲ ရှိတဲ့သူက မရှိတဲ့သူကို ဖျာဓသုံးစွဲကြမယ်။ ငွေဆိုတာ အများအတွက် ဖြန့်ကျက်သုံးစွဲနိုင်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့”

“ယုံကြည်လိုက်ပါ သားရေ၊ ဒယ်ဒီတို့ သားအဖတွေ သားကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်တာ သက်သက်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် မမတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပါရစဉ်းခင်ဗျာ”

“ဪ ... သူငယ်ရယ်၊ ခက်လိုက်တာ”

ကူညီချင်သူက တစာစာခွင့်တောင်းနေသည့်ကြားမှ ကိုရွှေသုတက စဉ်းစားနေလိုက်တာ။ ရှေးခေတ်က အပျိုလေးတွေ အိမ်ထောင်ဘက်စဉ်းစားနေသည့်နယ်။

အခန်း (၂၈)

လင်းခေတ်။

စံပယ်တွေဖွေးနေအောင်ပန်ထားသည့် စံပယ်ကျော်စုံလေး
ရဲ့ ပုံကို ပန်းချီဆွဲထားခဲ့သည်မို့ သည်ပုံလေးကိုပဲ တစ်စုံစီမို့
ကြည့်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ဆွေးနေမိရာမှ

သူ ရွှေရေးစံပယ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
သူမတို့နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည့် လပေါင်းများစွာအတွင်း ရွှေရေး၏
ကိုယ်ကျင့်တရား၊ လောကဝံကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှု၊ ခံယူသည့်သဘော
ထားအားလုံးကို သူ နှစ်သက်သည်။

မေမေ့ကို သူ ရင်ဆိုင်တော့မည်။ သူတောင် နောက်

အိမ်ထောင်ပြုသေးတာမို့ သူ့ကိုလည်း နားလည်ပေးလောက်
သည်။

တကယ်ချစ်လာပြီဆိုတော့ လင်းခေတ်မှာ သတ္တိတွေ၊
ခွန်အားတွေ အလိုလိုပြည့်လာခဲ့ပေပြီ။

ခက်တာက မရွှေရေးစံပယ်ပါပဲ။

သူကလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သူ တစ်နေ့တခြား
ပိုမိုပြီး လေးစားလာရသည်။

ကြည့်စမ်း... ရေသာခို အချောင်မလိုက်ချင်သည့်
စိတ်ဓာတ်။ အာဂဗိတ်ဓာတ်။

အရွယ်လေးငယ်ပေမယ့် မောင်နှင့်ညီမကို ဦးဆောင်ပြီး။
သူပန်းတိုင်သူလျှောက်လှမ်းသွားလိုက်တာ။ တကယ့်ကို လက်ဖျား
ခါစရာ။

အစပိုင်းမှာ ရဲမာန်နှင့် သူ၏အကူအညီကို မလွှဲသာလို့
လက်ခံခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးကျ သူလမ်းသူဖောက်၊ သူလမ်းသူ
လျှောက်သွားခဲ့ပြီ။

ရဲမာန်ဟာလည်း ချမ်းသာသူမို့ သူနှင့် ပြိုင်ဆိုင်နေရဦး
မှာ အသေအချာ။

လင်းခေတ် ရင်မောရပါသည်။ သို့သော် သူကလေးကို
တစ်စုံစီမို့တွေ့လေ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားမှုဖြတ်နိုးရလေမို့ သူ ဒီအဖို့

တော့ ရွှေရေးဆီရောက်အောင်သွားမည်။

ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမို့ နင်းဆိပ်နန်းရောင် တစ်စည်း ဆိုင်မှဝင်ဝယ်သွားမည်။

“အဲ”

တွေးပြီးမှ သူ့ရဲ့ရွှေရေးဟာ စံပယ်မလေးမို့ စံပယ်ပန်း တွေနှင့် ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ပဲ သူ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

စံပယ်ခြံမှာ စံပယ်ပွင့်တွေ သွားဝယ်ပြီး အပ်ချည်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်သီကုံးမည်။

ကဲ ... လက်ခံမှာလား ကိုယ့်ရဲ့စံပယ်ကေရီလေး။

လင်းခေတ် နံနက် (၈) နာရီလောက်မှာ ရွှေရေးစံပယ်၏ တိုက်ခန်းလေးသို့ ရောက်သွားတော့ အလုပ်တွေများနေသည့် သူကလေးကို တွေ့ရသည်။ ရွှေသုတကလည်း သူ့အစ်မကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။

နောက် အလုပ်သမားကောင်မလေး (၂) ယောက်လည်း တွေ့ရသည်။ ငွေရေးကစား ကျောင်းသွားပြီ။

သူ စံပယ်တွေကို ခြင်းလှလှလေးထဲ ထည့်ယူခဲ့သည်မို့ စံပယ်ခြင်းလေးကို တယုတယ ယူခဲ့ရင်း -

“ဟာ အလုပ်တွေတယ်ကြိုးစားနေပါလား။ အပ်ထည် တွေ တော်တော်များထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ရယ်ဒီမိတ်ပုံစံတွေ ချုပ်တယ်။ ဆိုင်တွေမှာ ပြန်သွင်းတယ်လေ။ ကာစတန်မာတွေလည်း ရနေ ဖြူ”

“ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး၊ ရွှေရေး ပိန်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ဒီပန်းတွေက”

သူ ရွှေသုတကို လှမ်းခိုးကြည့်ပြီး သူမ ကြားရုံ တိုးတိုး လေး။

“ဒီနေ့ အစ်ကို ရွှေရေးကို ချစ်ခွင့်ပန်မလို့၊ စံပယ် တစ်ခြင်းနဲ့ တယုတယ တမွန်တမြတ် ချစ်ခွင့်ပန်ပါတယ်”

“ရှင်”

“ဟင် ... ကိုယ်နောက်ကျသွားပြီလား”

ရည်းစားစကားကို အလျင်အမြန်ပြောနေသည့် လင်း ခေတ်အား သူမ မယုံနိုင်စွာ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမက အင်္ကျီတွေ ညှပ်နေရင်း -

“နောက်မကျပါဘူး။ ဘယ်သူရိုဦးမှာမို့လဲ”

၂၆၀ * ကြယ်စင်ပျား

“ရဲမာန်လေ၊ သူလည်း ရွှေရေးကို ချစ်နေတာပဲ။ မြွေ
မြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ပါတယ်ကွာ”

“အစ်ကို သူ့အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ့ကို ကားနဲ့တိုက်သွားတာ သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရေး
တို့ အမှုမဖွင့်တော့ပါဘူး။ မေမေလည်း ညှော့သွားခဲ့ပြီ။ သူလည်း
ရွှေရေးတို့ကို ကူညီခဲ့တာပဲလေ”

“သူ လူမဆန်လို့ ရွှေရေးတို့အမေ ဆုံးခဲ့ရတာဆိုတော့
စိတ်နာမှာပဲနော်”

“နာတယ်၊ သူ့ကို မျက်နှာတောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး”

သည်လိုဆိုတော့လည်း လင်းခေတ် စိတ်မကောင်းပါ။
ပြိုင်ဘက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သူခံစားရမှာတော့ ကိုယ်ချင်းစာ
သည်။

လင်းခေတ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ရွှေရေး
စံပယ် မိခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေမှာမို့ သူ သခွပ်ပင်က
မီးတကျိုကျို မလုပ်လို့။ စံပယ်တစ်ခြင်း လက်ဆောင်ပုဏ္ဏား
ဆက်သခါ အချစ်ကေရီလေးထံမှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်အဖြစ်။

အခန်း (၂၉)

“တောက်”

သက်သူရ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသ၊
သူ့ကို ရွှေရေးစံပယ် မတူမတန်သဘောထားတာ လုံးဝသည်းမခံ
နိုင်။

အထိမခံ၊ ကြွေပန်းကန်လုပ်ပြီး သူ့ကို ချေးထုပ်လို
ရွံရှာနေလိုက်တာ။

“တောက်”

သင်းက ဘာကောင်မမို့လဲ။ ပန်းရောင်းစားခဲ့ရတဲ့ သမ်း
ပေါ်က ဈေးသည်မကများ။

သူ့ကိုယ်သူ တော်ကောက်ခံရမယ့်ဘုရင်မများ မှတ်နေသလားမသိ။ တော်တော်ဘဝင်မြင့်တဲ့ မိန်းမ။

ယခုလည်း သူ့မှာ ဘယ်နေ့ တိုင်ချက်ဖွင့်မလဲဟု ထိတ်လန့်နေရသည်။ ရဲမြင်လျှင်ကို ပြေးပုန်းနေမိသည့်အဖြစ်။

“တွေ့မယ် ... သင်းကို လက်ဆင်ပေးရမယ်။ လက်ဆင်မှ အကြီးကြီးကို ပေးပစ်ရမယ်”

သက်သူရဟာ လူမိုက်မို့ ဆေးက ကုရာနတ္ထိ။ ရွှေရေးစံပယ်အပေါ် အလကားနေရင်း အမုန်းမီးတွေပွားပြီး ဆင်ကြံကြံနေပေတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ရွှေရေးဈေးသွားသည့်နေ့မှာ လမ်းက ဖြတ်ခွဲမည်။ သင်းကို မလှန်နိုင်၊ မမော်နိုင်အောင်ကို ပညာပေးပစ်လိုက်မည်။

သည်တော့ သူ့ရဲ့မကောင်းသည့် အပေါင်းအသင်း ဒေဝဒတ်တို့နှင့် ချိတ်ဆက် လှုပ်ရှားဖို့ သူ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည်။

ရွှေရေးစံပယ် ဈေးသွားတာ နေ့တိုင်းတော့မဟုတ်။ (၃) ရက်တစ်ခါလောက်မှ လိုအပ်တာတွေ သွားဝယ်ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ ရွှေသုတနှင့်အတူ ဈေးသွားရသည်။ မောင်နှမ (၂) ယောက် စာရင်းစာရွက်အတိုင်း ဝယ်ခြမ်းနေကြစဉ် သူမလူ (၂) ယောက်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

ရွှေရေးကို တကြည့်ကြည့်။ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ။ လူကြားထဲမှာတော့ အန္တရာယ်ရှိမည်မထင်။

ဈေးဝယ်ပြီးသွားတော့ မောင်နှမ (၂) ယောက် အထုပ်အပိုးဆွဲကာ ကားစီးဖို့ သွားနေဆဲ ဖျတ်ခနဲကားတစ်စီးတိုးရပ်ကာ အဖြစ်အပျက်က မြန်မှမြန်။

ရွှေရေးစံပယ်၏ နှာခေါင်းကို အဝတ်နှင့်အုပ်ကာ ကားပေါ်ဆွဲတင်သလို ရွှေသုတကိုလည်း အတင်းဆွဲတင်ခဲ့ကြသည်။

မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံး မေ့ဆေးငွေနှင့် သတိလစ်မူးဝေကာ ကားပေါ်ပါသွားခဲ့တာ။ မြန်လွန်းလို့ သိတောင်သိလိုက်ကြမည်မထင်။

သူမတို့ သတိရတော့ မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံး အခန်းတစ်ခုထဲမှာ။ ကြိုးတော့ တုပ်မထား။ ထို့အတူ မည်သူ့ကိုမှလည်း မတွေ့။

“ဘာလဲဟ ဘာကြောင်တာလဲ။ ငါတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲ

၂၆၄ နှစ် ကြယ်စင်ပျားဝေ

ရအောင် ဖီလျံနာကြီးတွေရဲ့သားသမီးများ မှတ်နေသလားပဲ”

“အကြောင်းရှိမှာပေါ့ မောင်လေးရယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ရောင်းစားဖို့များ ဖမ်းထားသလားပဲ”

“တို့ ဘယ်သူတွေကဝယ်မလဲ”

“ဝယ်တာပေါ့ မမရဲ့။ တရုတ်ပြည်က အကုန်ဝယ်
တယ်။ လူလည်း ဝယ်တယ်၊ ကလီစာလည်း ဝယ်တယ်”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟာ နင်ကလည်း”

မောင်နှမနှစ်ယောက်မို့ စိတ်တင်းလို့ရသေးသည်။ လာ
မယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံပေါ့။ သူမတို့၏ ဖုန်းနှင့် ဈေးဝယ်လာသည့်
ပစ္စည်းတွေတော့ မတွေ့။ ဘယ်မှာထားသည်မသိ။ဘယ်သူလက်ချက်မှန်းလည်းမသိ။ မောင်နှမ နှစ်
ယောက် အခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြစဉ် အတွေးများက ဟို
ရောက် ဒီရောက်။သူမတို့ကိုထားသည့်အခန်းက လူမနေသည့်အခန်း
တစ်ခုဖြစ်မည်။ ဖုန်တွေ၊ မှိုနဲ့တွေ့နှင့်။နေ့လယ်လောက်ကျမှ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး သက်သူရ
နှင့် အဖော်တစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ ရွှေရေစံပယ် တင်းခနဲ
ဖြစ်ရသည်။

“ဪ... နင်ကိုး”

ဝံပယ်ကေရီ ၂၆၅

“ဆောရီးပါဟာ။ ရဲမာန်ဖမ်းခိုင်းလို့ ဖမ်းရတာပါ”

“ဘာ”

“ဘာလဲ မယ့်ဘူးလား။ သူက နင် ရဲတိုင်မှာစိုးလို့
ဖမ်းခိုင်းတာ”“မတိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ အဲဒီကိစ္စဆိုရင် ငါတို့ကို
ပြန်လွှတ်တော့”“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အကြီးအကျယ်ဖမ်းပြီးမှ ဒီအတိုင်း
ပြန်လွှတ်ရမှာ နှမြောစရာကြီး”“ဘာ နင်တို့ရူးနေလား။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်
ဘူးနော်”“ရပါတယ်၊ ငါးလောင်းပြိုင် သတ်ထားတာတောင်
ပေါ်အောင် မစစ်နိုင်တဲ့ ရဲတွေပါ။ အခု နင်တို့ (၂) ယောက်
သတ်ရုံနဲ့ မပေါ်ဘူး”“နေစမ်းပါဦး။ လူတွေကို အပျော်ဖမ်းလိုက်၊ သတ်လိုက်
လုပ်ရအောင် နင်တို့နဲ့ ငါနဲ့ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိပါဘူး။ ဥပဒေ
ကလည်း ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူးနော်”“ကြည့်နေမှာမဟုတ်လို့ သတ်ရဲတာပေါ့။ ကဲ... ဘုရား
တရားသာ တပေတော့”

သက်သူရဟာ စိတ္တဇလူသတ်သမားလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

၂၆၆ ကြယ်စင်များ

ရွှေရေး သူတို့ကို အချိန်ဆွဲထားရဦးမည်။ ကယ်မယ့်သူ ပေါ်လို ပေါ်ငြားပေါ့။

ရွှေသုတမှာလည်း အံတကြိတ်ကြိတ်။ သို့သော် သက် သူရတို့မှာ ရူးတွေနှင့် လူမိုက်တွေမို့ လွယ်လွယ်တော့ မယှဉ် သာ။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲဟုသာ အကွက်ချောင်းနေရ၏။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုရဲမှာနဲ့ ဖမ်းခိုင်းလို့ဆို။ သူ့ကို မစောင့်တော့ ဘူးလား။ သတ်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပါစေ”

“အရေးထဲ နှစ်ပါးသွားတွေ၊ သစ္စာထားတွေ လာရွတ် နေသေးတယ်။ သူဖမ်းခိုင်းတာ။ သူသတ်ခိုင်းတာ။ သူ့ကို စောင့် စရာမလိုဘူး”

“မယ့်ဘူး။ ရှင်ဖမ်းတာ။ မေမေ့ကိုသတ်တုန်းကလည်း နင်ပဲ။ အခု ငါတို့ကိုဖမ်းတာလည်း နင်ပဲ။ ပြီးမှ အစ်ကိုကို လွှဲချနေတာ”

“ဟား ဟား ဟား... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ကဲ... နင် ဘာမှလျှာမရှည်နဲ့တော့။ ဘုရားတရားသာ အောက် မေ့ပေတော့”

သက်သူရ ဘီလူးသဘက်ရုပ်နှင့် ရွှေရေးကို သတ်မည် ပြင်နေစဉ် သူ့နောက်လိုက်က အရေးပေါ်အဆိုတင်သွင်းလေ၏။

“သူရ ဒီလောက်ချောတဲ့ကောင်မလေး ဒီအတိုင်းကြီး

ဝယ်ကောရီ ၂၆၇

သတ်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာကြီးကွာ။ နည်းနည်းတော့ အသုံးချ လိုက်ကြရအောင်”

ခွေးကောင်တွေ၊ ယုတ်မာပြီ။ ရွှေရေး အချိန်မဆွဲချင် တော့။ သေရင်လည်း မြင့်မြတ်စွာပဲသေရပါစေတော့။ ယုတ်ညံ့ သည့် အဖြစ်တွေမဖြစ်ချင်။

သို့သော် လူသားတို့လုံ့လ သေခါမှလျှော့ရမှာပဲ။ မောင်လေး၏လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး သူမ အချက်ပြလိုက်သည်။

လည်စင်းပြီး သိုးတွေလို အသေခံမည့်အစား၊ ကြောင် တစ်ကောင်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကုတ်ခြစ်သတ်ဖြတ်ရမှာပဲ။

မောင်နှမ (၂) ယောက် လက်နက်အဖြစ် အခန်းထဲမှာ ရှိသည့် ကုလားထိုင်တွေကို တစ်လုံးစီ ကိုင်မြှောက်ပြီး သူတို့ (၂) ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း အော်သည်။

(၃) လွှာဖြစ်ပါစေ၊ ကြားတဲ့လူကြားမှာပေါ့။

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါရှင်။ ကျွန်မတို့ကို သတ်နေ ပါတယ်”

“တယ်... ခွေးမတွေ”

အခန်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဝရန်းသုန်းကား၊ ကြာ ရင်တော့ သူမတို့ နှုံးမှာပါပဲ။ အချိန်ဆွဲထားကြခြင်းသာ။

(၁၀) မိနစ်လောက်အထိ ခုခံကာကွယ်နိုင်မနေကြတုန်း။

၂၆၈ ❀ ကြယ်စင်ပျားဝေ

အခန်းတံခါးခေါက်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သက်သူရတို့ (၂)
ယောက်နှောက်ဘက်အပေါက်မှ ဆင်းပြေးဖို့ပြင်ကြသည်။

မပြေးခင် ရွှေရေးစံပယ်ကို ဓားနှင့်ပစ်ပေါက်ခဲ့တာက
တော့ ယုတ်မာလွန်းပါသည်။

ရွှေရေးစံပယ် သတိရတော့ ဆေးရုံရောက်နေပေပြီ။
သူမအနားမှာ ရဲမာန်ရော၊ လင်းခေတ်ပါ တွေ့ရသည်။ အချိန်
ကလည်း မှောင်နေပေပြီ။

ရဲများလည်း စောင့်နေကြ၏။ ရဲနှင့်ဆိုင်သောမူခင်းမို့
ဖြစ်မည်။

“မောင်လေးရော”

“စစ်ချက်ယူပြီးလို့ အိမ်ခဏပြန်သွားတယ်”

“ဟိုလူတွေရော ဖမ်းမိသွားပြီလား”

“ရှောင်တိမ်းနေလို့ လိုက်ဖမ်းနေရတုံးပါပဲ။ မိမှာပါ။
ရွှေရေးစံပယ်ကို ထပ်ပြီးစစ်လို့ရရင် စစ်ပါဦးမယ်”

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ဓားက ဘယ်နေရာ

ကို ထိတာလဲဟင်”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ ကံကောင်းတယ်။ ဓားက လက်ပြင်
ကိုပဲ စိုက်တယ်။ အဆုတ်တွေ အသည်းတွေ ထိမသွားဘူး”

“ညီမလေးနဲ့မောင်လေးကို စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အစ်ကို ကြည့်ပြီး စိစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဒါက လင်းခေတ်ဝင်ပြီး အားပေးခြင်းပါ။ ရဲမာန်ကတော့
ညှိုးငယ်သည့်မျက်နှာဖြင့် ရွှေရေးကို ငေးကြည့်နေရုံ။

ရွှေရေး သူ့ကိုစိတ်နာပါသည်။ မေမေသေရတာလည်း
သူပယောဂမကင်း။ ယခု သူမတို့ ဒုက္ခရောက်ရတာလည်း သူ
ဒေဝဒတ်ကြောင့်။

ရွှေရေးစံပယ် မျက်နှာတင်းသွားပြီး သူ့ကို ကျောခိုင်း
လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မကို စစ်ချက်ယူပါ။ ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပါရစေ။
အိမ်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်တည်းရယ်”

“အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရွှေရေးရယ်။ အစ်ကိုသွားပြီး စောင့်
ရှောက်ပေးပါမယ်။ ဆေးရုံမှာ နေကောင်းတဲ့အထိတော့ နေရမှာ
ပေါ့”

လင်းခေတ် ရွှေရေးကို တယုတ်ယနှင့် ဖြောင်းဖြနစ်သိင်္ဂီ
နေတော့ ရဲမာန် စိတ်ထိခိုက်စွာ ငေးနေရပါသည်။

၂၇၀ * ကြယ်စင်မုဒေ

ရွှေရေးဟာ သူ့ကိုတော့ မျက်နှာမကြည့်ချင်လောက်
အောင် မုန်းနေပြီဆိုတာ သူသိပါသည်။ သူ့အဖြစ်က ရွှေရေး၏
အမုန်းဆုံးလူ။

လင်းခေတ်ကို သူ အကဲခတ်နေမိတာ ရွှေရေးအတွက်
သင့်တော်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဟုတ်၊မဟုတ်
အကဲခတ်ပေးတာပါ။

ရွှေရေးကို ကိုယ့်နှုမလေးလို သဘောထားပြီး စောင့်
ရှောက်ပေးရတော့မည့် အနေအထားပဲ သူ့မှာ ရှိပါသည်။

ရွှေရေးကို ညင်သာစွာ ထူပေးလိုက်ကြပြီး ရဲအရာရှိ
မေးသမျှ ရွှေရေးဖြေရပါသည်။ သက်သူရနှင့် သူ့အပေါင်းအပါ၏
ရှုပ်၊ အသံ၊ ထူးခြားချက်၊ ပြောဆိုချက်များကို ရှင်းလင်းစွာ
ပြောကြားပြီး ဆေးရှိန်ကြောင့် သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၃၀)

ရွှေရေးစံပယ် ဆေးရုံမှဆင်းလာသည့်အခါ သူမ စက်
မချုပ်ရတော့ပါ။ လက်ပြင်ထိထားသည်မို့ စက်ကလည်း မချုပ်
နိုင်သေး။

ရွှေရေးဟာ သူများနှာခေါင်းပေါက်နှင့် အသက်မရှူလို
သူမို့ ချုပ်တတ်သည့် မိန်းကလေး (၂) ယောက်လောက် စက်
(၂) လုံးနှင့် သူမက အနားမှ ကြီးကြပ်ပေးသည်ပေါ့။

သူမတို့မိသားစု မောင်နှမ (၃) ယောက်ဟာ ဘဝဆို
သည့် ပင်လယ်ပြင်မှာ လှေကလေးနှင့် ပန်းတိုင်သို့ လှော်ခတ်
နေကြသည်မှာ တက်ညီ လက်ညီ။

ယခုဆို ရွှေသုတက ရန်ကုန်နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ တက်ရောက်နေပေပြီ။ ကျောင်းထားပေးသူကတော့ မမချောမဒီ တို့သားအဖပေါ့။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။ သူ့သမီးကိုယူဆိုလျှင်လည်း ယူရုံပေါ့။ ကိုယ်လည်း သူ့ကို သေလုမတတ် ကြိုက်နေတာပဲဟာ။

ယောက်ျားတို့သဘော သဘာဝအရ ခက်တာကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်ကြပြီး လွယ်လွယ်ရသည့်ပစ္စည်းဆိုလျှင် မိုးပေါ်က သိကြားသမီးတောင် အထင်မကြီးတတ်ကြ။

သို့သော် သူကသာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်။ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးနေရပေမယ့် မမချောမဒီဟာ သူ့ကိုဆို လုံးဝ မျက်နှာသာ ပေးတာလည်းမဟုတ်။

သည်လိုပဲ တစ်လတစ်ခါ ကျောင်းစရိတ်လာပေးရုံ။

မနေ့က ကျောင်းစရိတ်လာပေးပုံလည်း ကြည့်ပါဦး။ အိမ်မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ရွှေသုတ မမ၏အလုပ်တွေကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေစဉ် မမချောမဒီ ရောက်လာခဲ့တာ။

သူ့ကို တစ်လအတွက် ကျောင်းစရိတ်ငွေ နှစ်သိန်းပေး ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခုပေးလာတာက မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ။

“ရော ... နင် ဆက်ဆက်လာရမယ်။ လက်ဖွဲ့ကောင်း ကောင်းလည်း ပေးရမယ်”

“ဗျာ”

သူ့ခေါင်းထဲ ကမ္ဘာမြေကြီး အိုးထိန်းစက်သို့ ချာချာလည် သွားခဲ့လေသလား။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မီးဟပ်ခံလိုက်ရတာတော့ အသေအချာ။

“မမ မမချော”

“ဘာလဲ လာမလား။ မလာဘူးလား ဒါပဲပြော”

လာစေချင်ရင် လာရမှာပေါ့ မမချောရယ်။ စိတ်ချ တန်ဖိုးကြီးလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးကို ထုပ် ပိုးလာခဲ့မယ်။

“အေး ... လာမယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးရော”

မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာလှလှလေးကို သူ့လက်က လှမ်း မယူသဖြင့် မမက နီးစပ်ရာ စက်ခုံပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး သူ့ကား လေးနဲ့ ကြွကြွရွရွလေး ပြန်သွားခဲ့သည်။

“ငိုမလို့လား၊ ငိုလိုက်။ နင်ပဲ အစက သူ့သမီးနဲ့ပေးစား ချင်လို့ နင့်ကို ကျောင်းထားပေးတာဆို။ လူကဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တော်တော်ဘဝင်မြင့်”

မမရွှေရေးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်။ သူ စောင် ခေါင်းမြီးခြုံပြီး မျက်ရည်တွေသွန်ချလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည် လား။

၂၇၄ ❀ ကြယ်စင်ပျာစေ

ဟာ ... မျက်ရည်တွေကို မရှိတော့တာ။

ချစ်တဲ့မမချောရေ။

နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်တည်းထွက်သလို ကျွန်တော့်ရင်
ပြင်ကို မီးတွေလောင်တော့ ငိုစရာမျက်ရည်ကို မရှိတော့တာ။မျက်ဝန်းတွေရော နုလုံးသားတွေပါ အငွေ့ပျံသွေ
လောင်။သူ နေရာမှာ ငူငူကြီးငိုင်းရင်း အဆွေးဇာတ်ထုပ်ခင်းနေ
စဉ် ညီမလေးက အပြင်သို့ထွက်လာပြီး အိပ်မုန်စုံမှားနှင့်။“ဟယ် ... ဖိတ်စာလေးက လှလိုက်တာတော်။ ဘယ်
သူဆောင်တာလဲ”

“အဲဒီမှာဟေ့ နင့်အစ်ကို အသည်းကွဲနေတယ်”

“ဟုတ်လား ... မှန်း ကြည့်လိုက်စမ်းမယ်”

“မောင်ကောင်းပြည့်ကျော်နှင့် မသန္တာစိုး”

“ဟေ့ ... ဘာ ဘာ”

ရွှေသုတ တစ်မျက်နှာလုံး တိမ်ရိပ်လွတ်သည့်လလို
ဝင်းခနဲ လျှပ်ပြက်သွားခဲ့ပြီ။ဖိတ်စာကို ဆွဲယူကြည့်ကာ ယခုမှ ရယ်နိုင် ပြီးနိုင်ခဲ့
သည့်အဖြစ်။

“တော်တော်နောက်တဲ့ မမချောပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကျော် ❀ ၂၇၅

ဆရာမဒေါ်သန္တာစိုး မင်္ဂလာဆောင်တာကို သူ့ဆောင်
သလိုလိုနှင့် နောက်သွားခဲ့တာ။ဘာပဲပြောပြော ရွှေသုတ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိ
လိုက်သည့်နေ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃၁)

ငွေရေးစံပယ် ဆယ်တန်းဖြေလို့ ပြီးသည့်နေ့။

(၆) ဘာသာလုံး ကြိုးစားပမ်းစား ဖြေဆိုခဲ့ပြီးပြီမို့ သူမ အသွင်က နွမ်းယဲ့ယဲ့။

စာဖြေရက်တွေမို့ မမရော ကိုကိုပါ ငွေရေးကို ဂရုစိုက် ကြပါသည်။

မမဆို အစ်ကိုလင်းခေတ်၏ကားနှင့် အသွားအပြန် ကြို ပေးသည်။

ယခုအခါ အစ်ကိုလင်းခေတ်နှင့် မမရွှေရေးတို့ စေ့စပ်ပြီး ကြပြီမို့ တရားဝင်ကူညီလို့ရနေသည်အဖြစ်ပါ။

ငွေရေး စာဖြေပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ စောင့်နေကျ နေရာမှာ မမတို့ကို မတွေ့ရသဖြင့် လူက ငိုချင်သွားမိသည်။

သူများအိမ်ပြန်ချင်လှပါပြီဆိုမှ။

မျက်ရည်ဝဲတော့မည့် ရုပ်ကလေးနှင့် ငွေရေးစံပယ် ကားလိုက်ရှာနေစဉ် -

ကားတစ်စီးမှာ မှီရပ်ပြီး သူမကို ခပ်မိုက်မိုက်ကြည့်နေ သည့် လူတစ်ဦးကြောင့် ငွေရေး ခြေလှမ်းလေးတွေပင် တွန့်ခနဲ။

ငွေရေးက အပျိုပေါက်လေးလေး။ ၁၆-နှစ်သမီးလေး။

သူက ရေဘင်မျက်မှန်နှင့် ပဲခပ်များများမို့ ရဲရဲလည်း မကြည့်ရဲ။ ရှပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတာတော့ အင်မတန်ချောမွေ့လှပ သည့်လူကြီးပါပဲ။

အဲ ... ကိုကြီးတို့အရွယ်။

ကိုကြီးတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ ဟိုက အမေရိကား မှာပဲဥစ္စာ။

မျက်လုံးလေးရှပ်ခနဲကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ဖြတ်လျှောက် လာခဲ့စဉ် ထိုသူက သူမကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကာ သူ့ကားထဲ ထည့်လိုက် သဖြင့် -

ငွေရေးစံပယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ရှင် ရှင်”

၂၇၈ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

“ဘာရှင်လဲ၊ (၂) နှစ်လောက် ကင်းကွာသွားတာနဲ့ လူကို မေ့သွားပြီလား”

“ဟင် ... ကို ကိုကြီးဟုတ်လား ကိုကြီးလား”

ကားကို ဖြည်းဖြည်းစွာ မောင်းလိုတော်သေး။ မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး သူရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ခါ ငိုရှာပါပြီကော။

သူ့မှာ တစ်ချို့တည်းနှင့် မျောထွက်သွားရပြီ။

“တိတ် ... တိတ်ကွာ”

ကားကိုထိန်းမောင်းရင်း ချစ်သူမလေးကို မချော့အားသေးပါ။ သူတစ်ရင်ခွင်လုံးတော့ ရွဲစိုနေပေပြီ။

ချစ်သူမလေးရဲ့ ပေါက်ကွဲသမိုင်းက သူ့နှလုံးသားတစ်ခုကို စိမ်းစိုတုန်ခိုက်စေပေါ့။

“တော်ပြီကွာ ... မငိုနဲ့တော့။ ခေါင်းတွေ ကိုက်ကုန်တော့မယ်”

သူ အတန်တန်ချော့တော့မှ ငွေရေးစံပယ်လေး အငိုတိတ်သွားပြီး သူ့ဘေးနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အတန်ကြာတော့မှ တိုးတိုးလေး သူ့ကို အပြစ်တင်လေ၏။

“ကိုကြီး ရက်စက်တယ်၊ ငွေရေးကို လုံးဝမေ့သွားတာ မဟုတ်လား”

စံပယ်ကျော် ၂၇၉

“မေ့မလား ချာတိတ်ရယ်။ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မှီသာ အောင့်အီးပြီး ဟိုမှာ ပညာသင်ရတာပါ။ တော်ပြီကွာ လွမ်းတယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး။ ငွေရေးလည်း ကျောင်းတက်ရနေခဲ့တော့။ ကိုကြီးလည်း တော်ပြီ။ ဒီလောက်ဆိုလည်း လုပ်စားလို့ရပြီ”

သူ ကလေးဆိုးကြီးလိုပြောနေတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုသေချာကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ကိုကြီး တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ သူ ကလေးဆန်လို့မရ။ ကိုယ်လည်း ကျောင်းပြီးအောင် တက်ဦးမှ။ သူကလေးလည်း တစ်နှစ်လောက်တော့ တက္ကသိုလ်တက်ဖူးပါစေ။

သူ အခြေကျတာနှင့် လက်ထပ်မည်။ သည်လောက် လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် ချစ်သူလေးဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော် ဖြစ်လာနိုင်ရန်အသင့်။

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးကျောင်းက တစ်နှစ်ကျန်သေးတယ်။ ငွေရေးလည်း တစ်နှစ်လောက်တော့ ကျောင်းတက်ဦးပေါ့နော်”

“အင်းပါ ... မထူးတော့ပါဘူး”

“ကဲ ... ကိုကြီး ကိုလွမ်းလား ပြော”

၂၈၀ ကြယ်စင်ယုဒ

“လွမ်းတာပေါ့၊ နေမထိ ထိုင်မသာ ပူစပ်ပူလောင်ကြီး ဖြစ်လို့”

“ဟင်း... ပြောတာကလည်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာ”

“ငွေရေးပြောတတ်သလို ပြောတာပဲလေ ကိုကြီးရဲ့။ ငွေရေးက ကိုကြီးလို ပလီစီချောက်ချက်တွေ မပြောတတ်ပါဘူး”

“သေပြီ ဆရာ”

ကားပေါ်မှာ ငွေရေးရဲ့မျက်ရည်လေးတွေ ခြောက်ခန်းစ ပြုပြီး ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာစဉ်မှာပင် သူမတို့အိမ်ပြန်ရောက် ခဲ့ပြီ။

နှုတ်ဆက်ခါနီး သူ ငွေရေးကို တိုးတိုးလေး ခွင့်ပန်ခဲ့ သည်မှာ -

“ချာတိတ်ကို အရင်းချစ်တယ်ကွာ။ ဒီနေ့တော့ နားလိုက် ပြီး မနက်ဖြန်ကျ ပြီးထဲလျှောက်လည်ကြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ချာတိတ်လေး”

ကားပေါ်မှမဆင်းခင် သူ ငွေရေး၏မျက်နှာနုနုလေးကို စံပယ်တစ်ပွင့်လို မွှေးကြူခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃၂)

ဦးစိုးရန်နောင်။

ကိုယ့်သားသမီး (၃) ယောက်၏ အခြေအနေတွေကို သိမြင်နေရသဖြင့် သူရင်တွေ နာကျင်လှပါပြီ။ ဖခင်တစ်ယောက် ၏ တာဝန်မကျေမှုကြောင့် မိသားစုတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲခဲ့ရ ဝံ့မှာ သံဝေဂရစဖွယ်။ နောင်တရစဖွယ်။

သူဟာ လူသားတစ်ယောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် လူကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာရမှာပေါ့။

ယခုတော့ သူသား သမီးလေးများမှာ ခေါင်မိုးမရှိဘဲ သူ့အိမ်လို လောကမုန်တိုင်းကြားမှာ ကြုံကြုံခံရင်းနှင့်ပင် စုတ်

၂၈၂ ❀ ကြယ်စင်များစေ

ပြတ် ကွဲကြေလုလု။

သူ ဒီလိုပဲ မသိချင်ယောင်ဆက်ဆောင်နေသင့်ပါသလား။ သူ လူဟုတ်ပါဦးမည်လား။

“ငါ ဤလေးတွေကို တာဝန်ယူရမယ်။ အရိပ်မိုးပေးရမယ်။ နောက် မိန်းမမျက်နှာချည်းကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။”

သူ့ဇနီးဟာ သဝန်တိုတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူလို အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အရင်အိမ်ထောင်အကြောင်း သိပြီးသားမို့ သူ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ရပေတော့မည်။

စံပယ်ဦးခမျာလည်း သူ့ရဲ့ တာဝန်မဲ့မှုကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာနှင့် အသေဆိုးနှင့်သေခဲ့ရရှာပြီ။

ယခု ကလေး (၃) ယောက်၏ သတင်းကြားရတာ တစ်ချက်မှ၊ စိတ်မချမ်းသာ။

သမီးကြီး၏ သိတတ်မှုနှင့် သားရွှေသုတ၏ လိမ္မာရေးခြားရှိပုံတို့က သူ့ရင်ကိုကြည်နူးစေသော်လည်း -

ကလေး (၂) ယောက်ကို လမ်းသရဲလိုလို လူမိုက်လိုလို ကောင်တွေ ဖမ်းခေါ်သွားကာ ဓားဒဏ်ရာရခဲ့တာတွေ။

ယခုဆို သမီးငယ်လေးကလည်း ဆယ်တန်းဖြေပြီးသွားပြီ။

သူ အဝင်သင့်ဆုံးအချိန်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကျော် ❀ ၂၈၃

သူ့ရဲ့သားသမီး အဖိုးတန်လေးတွေကို သည်အချိန်မှာမှ မစောင့်ရှောက်လျှင် ကလေးတွေ တန်ဖိုးရှိသင့်သလောက် မရှိဘဲ ဖြစ်ရမည်။

ကလေးတွေကရော သူ့အပေါ် စိတ်တွေနာနေကြမှာလား။

တစ်ချိန်လုံးပစ်ထားခဲ့သည့် ဖအေကို အမြင်ကြည်လင်ပုံမလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမည်။
အင်း တမန်တော်အဖြစ် ချောမဒီကိုပဲ လွှတ်ရမည်ထင်ပါ။ သမီးချောမဒီသည် တာဝန်ကို ကောင်းစွာထမ်းဆောင်နိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်မိပါသည်။

ချောမဒီ။

ဒယ်ဒီဦးစိုးရန်နောင်ကို သူမ ကိုယ့်ဖခင်တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်လေးစားပါသည်။ သူမ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒယ်ဒီကို ခင်တွယ်ခဲ့တာပဲလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၄ ❀ ကြယ်စင်များစေ

ယခုလည်း သူမကို ရွှေရေးစံပယ်တို့ထံသို့ သံတမန် အဖြစ် စေလွှတ်သည့်တာဝန်ကို ချောမဒီ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါပြီ။

သူမကိုလေးစားရင်းစွဲရှိသည်မို့ ချောမဒီ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဖြောင်းဖြသည့်စကားများကို နောက်ဆုံးမှာ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

မနက်ဖြန်ခါ ဒယ်ဒီနှင့်အတူ ချောမဒီပါ သည်အိမ်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာရပါဦးမည်။

ဦးစိုးရန်နောင် သမီးတို့၏တိုက်ခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာတော့ ကြိုတင်သိရှိပြီးထားကြသည်မို့ ရွှေရေးတို့အားလုံး မျက်ရည်လည်ရွှဲ ဖြစ်လာကြရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဖေဖေလို့ အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်နေမိပေမယ့် သူမတို့မေမေ့ကို သစ္စာဖောက်သလို ဖြစ်ကြရပြီလားအတွေးနှင့် ကြေကွဲနေမိကြသည်။

ဦးစိုးရန်နောင်ကတော့ လူကြီးမိဘပီပီ ကုလားထိုင်လေး

တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နောက်ဟိုသည်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ ရွှေရေးကိုအရင်စတင်နှုတ်ဆက်၏။

“သမီးကြီး တာဝန်ကျေပါတယ်ကွယ်။ ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးတို့အတွက် ဖေဖေ အချိန်မိုးပေးပါရစေတော့ကွယ်”

ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဖေဖေလို့ ပြေးလည်းမဖက်ချင်း၊ စကားနာတွေလည်း မထိုးချင်ပါ။

စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့် မောင်နှမ (၃) ယောက်သာ မြင်ရုံနှင့် သူဌေးပုံပေါက်နေသည့် ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် ဖေဖေ့ကိုလည်း ငမ်းငမ်းတက် မဖြစ်ချင်ပါ။

ရွှေရေးစံပယ် ညင်သာစွာပင် ဖေဖေ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်ပါသည်။

“ရွှေရေးတို့ အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ။ မောင်လေးကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကျောင်းထားပေးတာ ဖေဖေကိုး။ ရွှေရေးတို့ ကြောင့် ဖေဖေအိမ်ထောင်ရေး ကသိကအောက် ဖြစ်မှာစိုးပါတယ်ရှင်။ ရွှေရေးတို့မောင်နှမတွေ အဆိုးဆုံးဘဝ စံပယ်ပန်းရောင်းပြီး သူများခြံထဲမှာ ကပ်နေရတဲ့ဘဝတွေကိုတောင် အံ့တု ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ”

“မာနမကြီးပါနဲ့ သမီးရယ်။ ဖေဖေ ပံ့ပိုးကူညီပါရစေ”

၂၈၆ နတ်ကြယ်စင်ပုဏ္ဏား

“ဖေဖေအိမ်ထောင်ရေး”

“သူ့ကိုနားလည်အောင် ပြောပြပြီးပါပြီ။ ဖေဖေမှာ ငွေတစ်ထောင်ရှိရင် သူ ကိုးရာရှာမယ်။ သမီးတို့ကို တစ်ရာလောက်တော့ သူပေးနိုင်မှာပေါ့”

“ဘာဆိုမှ မမျှော်လင့်ပါဘူးဖေဖေ။ ရွှေရေးတို့အဆင်ပြေပါတယ်”

“ခေါင်းမမာပါနဲ့ သမီး။ လူမမယ်ကလေး (၃) ယောက်အတွက် ရေရှည်မှာ ဖခင်အရိပ်လိုအပ်ပါတယ်”

ချောမဒီကလည်း ဝင်ပြီးဖြောင်းဖြူ၏။

“ဒယ်ဒီကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပါကွယ်။ မမ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီက အကြီးအကျယ်လည်း မပံ့ပိုးပါဘူး။ နေရာတိုက်ခန်းလေး၊ စီးစရာကားလေးလောက်ပါပဲ။ နောက်ဖခင်တစ်ယောက် မားမားမတ်မတ်ရှိနေပေးပြီး မင်းတို့မောင်နှမ (၃)ယောက်ကို လုံခြုံမှုတွေပေးချင်တာပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခံလိုက်ကြပါကွယ်”

“ကားတော့ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ”

ရွှေသုတရဲ့အပြောကို ချောမဒီက မျက်စောင်းထိုးပြီး တုံ့ပြန်သည်။

“နင် (၁၈) နှစ်ပြည့်ပြီ။ ကားမောင်းသင်ရမယ်။ နောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စံပယ်ကျော် ၂၈၇

ငါ့ကို ကြိုပို့လုပ်ပေးပေါ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“နင် ကျွမ်းကျင်လာတဲ့အခါ”

“ဆိုကေ ... သင်မယ်။ မမချောက နေ့တိုင်းမုန့်ဝယ်ကျွေးပေါ့”

“အောင်မယ် ... လူတွေက ငါ့ကို ကလေးမုန့်ပေးကြိုက်တယ်လို့ ပြောကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း။ ဒယ်ဒီသား မိုက်ရိုင်းတာကြည့်စမ်း”

ချောမဒီ စိတ်တွေဆိုးနေတော့ ဒယ်ဒီက ပြုံးပြီးကြီးနှင့်

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ သမီးရယ်။ သားက လူရိုးလေးပါ”

“ဒယ်ဒီနော် ... သူ့သားဘက်က ရှေ့နေတော်တော်လိုက်၊ ဒယ်ဒီကိုမခေါ်တော့ဘူး”

သူမတို့မိသားစု ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေခိုက် တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြတာ လင်းခေတ်နှင့် ကောင်းဆူပါ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်။

“ဟော ... လာ ကိုကြီး”

ငွေရေးက ကလေးမို့ ကောင်းဆူကို ပြေးကြိုတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၈ ❀ ကြယ်စင်များလေ

လင်းခေတ်မှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း။ သူ့ကိုကျ ကြိုမယ့်သူမရှိဘူးလေ။

အပျိုကြီးမမက ပဲများနေသည်။ ဟင်း ကလေးကြိုက်တာမှ ကောင်းဦးမယ်။ ခွေးလေးလို သခင်ကို ပြေးကြိုသလို ကြိုဖော်ရတယ်။

သူ့ဘာသာ ကြည့်ကျက်ထိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းများကို အကဲခတ်ရသည်။

“ရွှေရေး”

“ဪ... အစ်ကို အဲဒါ ရွှေရေးတို့ဖေဖေလေ။ ခုမှ ပြန်တွေ့ကြတာ”

“ဗျာ”

ဆင်းရဲတုန်းကတောင် မာနကြီးသည့်ရွှေရေးဟာ ဘွားခနဲ သူဌေးဖခင်ပေါ်လာလျှင် လွယ်ကူပါဦးမည်လား။

မနေ့က စံပယ်တစ်ခြင်းနှင့် ချစ်ရေးဆိုခဲ့ပြီး ယနေ့ စိန်လက်စွပ်လေးနှင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမလိုပါ။

ဦးစိုးရန်နောင် လင်းခေတ်နှင့် ကောင်းဆုကိုကြည့်ပြီး အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်ပါသည်။

သူ့သမီးချောလေးတွေဟာ အတောင်အလက်စုံတော့မှာ ပါလား။

စံပယ်ကေရီ ❀ ၂၈၉

ကောင်လေးတွေကြည့်ရတာလည်း ရည်ရည်မွန်မွန်လေးတွေ။ အဆင့်အတန်းရှိမည့်ပုံလေးတွေပါ။ သူဟာ ရှေးအဘိုးကြီးတွေလို သမီးထိတာနှင့် ဓားဆွဲ တုတ်ဆွဲမည့် အဖေမျိုး မဟုတ်။ ယခုခေတ်က လူကောင်းသူကောင်းရှားသည်လေ။ သည်တော့ -

“သည်နေ့ပဲ သမီးတို့ သားတို့ကို ဖေဖေပေးမယ့် တိုက်ခန်းဆီ လိုက်ပို့ကြရအောင်။ မောင်တို့ ကူညီနိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ... ကူမှာပေါ့ အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ဒီဟာလေးတွေကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်စေချင်လှပါပြီ”
နောက်ဆုံး ကား (၃) စီးနှင့် ချက်ချင်းပင် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့ကြသည်။

ရွှေရေးစံပယ် ရောက်သည့်အရပ်မှာ လုပ်ငန်းထူထောင်ဖို့သာ စိတ်ကူးနေမိတာ။

အခန်း (၃၃)

ဦးစိုးရန်နောင်၏ ခြံဝန်းထဲမှာပဲ လင်းခေတ်နှင့်ရွှေနေ
စံပယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာညွှတ်ပွဲလေးကျင်းပပေးနေချိန်မှာ
မြက်ခင်းထောင့်က စားပွဲလေးတွေမှာ ချစ်စဖွယ်စုံတွဲ
လေးတွေ။

အဲဒါကတော့ ရွှေသုတနှင့် ချောမဒီ။ နောက်တစ်တွဲက
ကောင်းဆုနှင့် ငွေရေးစံပယ်။

ငှက်မောင်နံလေးတွေလို လည်ချင်းမယှက်ပေမယ့် နဖူး
ချင်းတိုက်တော့မတတ်။ ညပွဲပို့ အလင်းမရောက်သည့် ခပ်ပိုက်ပိုက်
နေရာလေးတွေမှာ။

သည်ကြားထဲတောင် ထပ်ပြီးကဲချင်သူက ရွှေသုတပါ။

“လာဗျာ မမချော။ ဟိုရေကူးကန်နား သွားပြီး စကား
ပြောရအောင်”

“ဒီနေရာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖီးမလာဘူးဗျာ။ လူတွေနဲ့”

“ရေကူးကန်မှာလည်း မီးဆိုင်းတွေနဲ့နော်။ ဒီက လှမ်း
ကြည့်ရင် လင်းနေတာပဲ”

“မီးလုံးတွေ၊ မီးဆိုင်းတွေ ခွဲပစ်မယ်ဗျာ”

“အောင်မာ ... အောင်မာ၊ နင်က ငွေဘယ်နှပြားရာ
နိုင်သေးလို့ မိဘပစ္စည်း ဖြုန်းပစ်ရမှာလဲ၊ သေချင်လို့”

“သိဘူးဗျာ၊ မမချော ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာလို့
ဒီလောက်ရက်စက်ခဲ့တာလဲ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အသည်းကင်ဆာ၊ နှလုံးကင်ဆာ ဖြစ်
တော့မလို့”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ အရက်သမားတွေမှဖြစ်တဲ့ရောဂါ”

“သိဘူးဗျာ။ ပြော ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မုန်း
နေတာလဲ”

“မမုန်းပါဘူး”

၂၉၂ * ကြယ်စင်မှူးမေ

“အရမ်းမောက်မာခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော်ရှိမှန်းသိရင် ဒီကျောင်းကို ပြောင်းမလာဘူး။ နင်ရှိတဲ့အတန်းကို မသင်ဘူးနဲ့ အရမ်းရက်စက်ခဲ့တယ်”

“ဟဲ့ ... ဒါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်၊ မဲတင်းနေရတာလေ။ နင့်ကိုစာမသင်တာကလည်း ဆရာနဲ့တပည့်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်က ကင်းလွတ်ချင်လို့ပါ”

“ဟာ ... ဒါ ဒါဆို မမချော အစောကြီးထဲက ကျွန်တော့်ကို တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးချစ်နေခဲ့တာပေါ့နော်”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ်၊ ပြောပုံကိုက နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေဟာလေ။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတဲ့နေရာမှာတော့ အတူတူတွေချည်းပဲ”

ဘာပဲပြောပြော မမချောရဲ့ သဘောထားကို အသေအချာသိလိုက်ရပြီမို့ ရွှေသုတ ခေါင်းမော ရင်ကော့ပြီး ရယ်မောမိတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးမို့ပါ။

နောက် မမချောလက်ကဲ့သို့ပြီး နည်းနည်းမှောင်နေသည့် ခြံထောင့်ပုန်ညက်ပင်အောက်သို့ အတင်းပြောတာပေါ့။

ရွှေသုတ ချောမဒီကိုလက်ဆွဲပြီး လစ်ထွက်သွားတာကို လှမ်းမြင်နေရတာ ကောင်းဆုနှင့် ငွေရေးစံပယ်။

သူတို့လည်း စင်ရော်ငှက်ကလေးတွေလို အတောင်ချင်း ယက်၊ လည်ချင်းဖက်လုလု။

ကောင်းဆုက ငွေရေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း -

“ဟော ... တွေ့လား၊ တွေ့လား”

“ဘာလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ခွေးသူခိုးလေး ဘာသွက်သလဲမမေးနဲ့။ ဒါပေါ့လေ လူငယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်နေတာပေါ့”

“ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ကိုကြီးတို့လည်း ခြံနောက်ဘက်သွားရအောင်”

“အင်း ... ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ဒီလိုပဲ ... တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်”

“ဟင်”

“ခိုးမွေးမလို့ပြောတာပါ။ ဒီမှာကျ မီးတွေလူတွေနဲ့ လက်ကလေးတောင် ကိုင်ဖို့မရဲ”

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း ဒီမှာ အစားလောင်း အသောက်ကောင်းတွေ အကြိုက်ဆွဲနေရတဲ့ဥစ္စာ”

“ခွေးမလေး ဝတုတ်မကြီးဖြစ်လာလို့ကတော့ ဆောရီးနော်။ ကိုကြီးက အလှမက်တယ်။ ပေါင်ချိန်တစ်ရာကျော် နှစ်ရာဆိုလို့ကတော့ လှည့်မကြည့်ဘူး”

“မကြည့်လည်းနေပေါ့ သွား ကိုကြီးကိုမခေါ်တော့ဘူး”

စားပွဲပေါ်မှာရှိသမျှ အစားအသောက်တွေကို မျက်လုံးကြီးတစ်ဝဲနှင့် စားချင် သောက်ချင်နေသည့် ချစ်သူလေးကို ကောင်းဆု ချောထားရပါသည်။

“လာကွာ ချာတိတ်၊ ဟိုဘက်သွားရအောင်။ ညနေထဲက ကိုကြီး ခွင့်ရှာထားတာ။ ခြံနောက်ဘက်က သစ်ခွစင်လေး ကောင်းတယ်”

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း မသွားချင်ပါဘူး။ မြွေပါးကင်းပါး”

“တစ်ခြံလုံး ကွန်ကရစ်လောင်းထားတဲ့ ယောက္ခမကြီး တိုက်ထဲ ဘယ်ခွေးသူခိုး မြွေက လာမလဲကွ”

ပြောပြီး သူ ညာတာပါတေးနှင့် လူတွေအလစ်မှာ ငွေရေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ။

ပါရဂူကြီးလည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် နှလုံးသားတွေ နုပျိုလာတာပဲ။ အသက်သုံးဆယ်မှမပြည့်သေးတာ။

အင်း ... ကလေးမုန့်ပေးကြိုက်ရတာလည်း မလွယ်။

ဝိုးပျော့ ဝတ်စုံနက်ပြာလေးနှင့် သိပ်လှနေသည့် ချစ်သူလေးရဲ့ ရွှေရုပ်လွှာဟာ ယခုပင် ပါးစပ်ထဲ ကောက်မျိုချချင်စရာ။

သစ်ခွစင်ဘေးက ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကြုံတော့ သူက ငွေရေးကို ကလေးလေးလို ပေါင်ပေါ်မှာ ချီထားလိုက်တော့ ကောင်မလေးခမျာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း။

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

“စိတ်ချ ... ဘာမှန်းသိစေရမယ်”

ပဝါတစ်ကမ်း လက်တစ်လှမ်းခေတ် ကုန်သွားခဲ့ပြီမို့ ပါရဂူလောင်းလျှာကြီး ကောင်းဆုတစ်ယောက် အသည်းပေါက်အောင် ချစ်မိခဲ့တဲ့ ချစ်သူမလေးကို။

စံပယ်ကုံးလေးလို အထပ်ထပ်မွှေးကြူနေမိတာ အပြစ်မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။

၂၀၁၆ ဇူလိုင်လထွက်
မတီဒိုင်ပါပြီ

မမသဒ္ဓါမောင်

ရင်ခွင်ထဲက အသည်းပန်းစုံ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

စံပယ်ကေရီ

မိုးစက်ပွင့်

အစွမ်းပြင်းပြင်းအမှန်းရှု

အလင်းသစ်

တစ်စက္ကန့်တောင်မှ မမေ့ကြေး

လှိုင်းကြာမြူ

အလွမ်းဖြေကောင်းကင်

(၁၅ မြောက် အထူးထုတ်)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

*(၁၅)အုပ်မြောက်အထူး**

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

‘အဗျစ်းခြေကောင်းတင်’

ကိုကိုကော သက်လင်းကိုပါ ခိုင်ချစ်တယ်။ သက်လင်း
ကို ချစ်သူလိုချစ်နိုင်ခဲ့ရင် ကိုတောင် ခိုင်ဘေးနား
ရောက်လာ စရာမရှိဘူး

သစ္စာခိုင်

အဲဒီလေဟာ လူနှစ်ယောက်ပဲ ဆန့်မယ်ဆိုရင် နင့်ရဲ့
ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ချစ်သူကို တင်ခေါ်သွားမလား။ နင့်
သူငယ်ချင်း ငါ့ကို တင်ခေါ်သွားမလား

သက်လင်းထွဋ်

အခုချိန်မှာ မင်းက အနိုင်ရနေတဲ့သူပါ။ နှုတ်ခိုတဲ့ သူကို
ထပ်ခါထပ်ခါ ပုတ်ခတ်စေကားတတ်တဲ့ သူက
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး

ဇင်မင်းထွန်း

မချစ်မနှစ်သက်သူရဲ့ မျက်နှာကို တစ်သက်လုံး ထိုင်
ကြည့်နေရရင် ဝတ်ရည် စိတ်ဆင်းရဲလို့သေမှာ

ဝတ်ရည်ချို

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

*(၁၅)အုပ်မြောက်အထူး**

စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ

မုလတန်း မြသပတန်း အထက်တန်း

ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးလျှင် နှစ်သက်ရာစာစီစာကုံး (၃) ပုဒ်
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ တစ်ပုဒ်လျှင် ဗလာစာရွက် (၇) မျက်နှာခန့်
ရေးသားနိုင်ပါသည်။

စာစီစာကုံးများကို ပေးပို့သူ၏ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ (၁)
ပုံ၊ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း၊ လိပ်စာအပြည့်အစုံ၊ ဖုန်းနံပါတ်နှင့်
ဆိုက်တိုင် ရေးသားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချက်ပါ ပူးတွဲ၍
အောက်ပါလိပ်စာသို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

(စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပါမည်)

ပုဂံထူးပဒေသာ စာတည်းအဖွဲ့

အမှတ် ၂၂၁၊ (ပထမထပ်)၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊
စင်ထရယ်ဟိုတယ်ဘေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း ၀၉ - ၉၇၉၀၀၅၆၃၃

